

Giới thiệu Mang Theo Hồi Ưc Vạn Năm Yêu Chàng

Truyện Mang Theo Hồi Ưc Vạn Năm Yêu Chàng của tác giả Tiểu Cổ thuộc thể loại ngôn tình cổ đại với sự kết hợp tuyệt vời các yếu tố lãng mạn nhưng cũng rất nồng nhiệt.

Nàng là một cảnh sát nghiêm khắc với chính bản thân mình, cô bạn thân của nàng tự vẫn vì tình yêu. Nàng muốn tìm hiểu xem cái chết oan ức ấy bắt nguồn từ đâu.

Nhưng đến khi tìm ra kẻ đã làm bạn thân mình tự tử thì nàng cũng gặp tai nạn đáng ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ưc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Hồng Kông, Ngày 12 tháng 10 năm 2014, 3 giờ 20 phút.

Tại căn nhà hoang, ngoại thành.

"Thẩm Kiện, anh trốn không thoát đâu, mau đầu hàng đi" Hạ Thiên Di hai tay cầm súng, hướng thẳng đến người trước mặt.

"Ha, dựa vào cô?" Thẩm Kiện cười khinh một tiếng, sau đó chỉ vào Hạ Thiên Di, dùng giọng điệu cợt nhả để nói.

"Tốt nhất anh nên ngoan ngoãn, nếu không đừng trách tôi" Hạ Thiên Di lạnh lùng lên tiếng, hất cho rằng cô không đủ năng lực để bắt hắn ư?

"Cô đe dọa tôi?" Hạ Thiên Di vừa dứt lời, Thẩm Kiện liền nghiêm mặt tự chỉ vào mình, đàn bà thôi mà, cũng dám dùng giọng điệu đó mà nói chuyện với hắn.

Hạ Thiên Di không lên tiếng, tay sờ bên hông, lấy ra một cái còng, sau đó ném về phía Thẩm Kiện, nhưn mây nói " tự còng, hay muốn tôi ra tay?"

Bộ dáng của cô ta chính là hống hách và khiêu khích.

Thẩm Kiện trừng mắt nhìn Hạ Thiên Di, vì tức giận nên mặt hắn ngày càng đỏ, nhưng hắn không có thời gian để tính sổ với cô, bởi vì cảnh sát đang đến đây, nếu hắn còn không tranh thủ, đợi lúc bọn họ đến, hắn chắc chắn không có cơ hội trốn thoát.

Liếc mắt nhìn chiếc ghế cây ở bên cạnh, hắn dùng tốc độ nhanh nhất chộp lấy, ném vào Hạ Thiên Di, rồi nhân cơ hội đó để chạy đi.

Hạ Thiên Di phản ứng nhanh lẹ, cô né sang một bên, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Thẩm Kiện, chính hắn đã hại Cao Tường uất hận mà chết, sau đó còn giết vợ mình đoạt tài sản, lừa gạt, hại chết biết bao nhiêu người, hôm nay dù bất cứ giá nào, cô cũng phải bắt được hắn, để pháp luật trừng trị loại người lòng lang dạ thú này.

"Thẩm Kiện, đồng nghiệp của tôi sắp đến, anh chắc chắn chạy không thoát đâu, mau đầu hàng đi" Hạ Thiên Di vừa đuổi theo, vừa nói, Thẩm Kiện không chịu đứng lại, hơn nữa còn liếc mắt thấy gì, thì liền ném đó vào người cô, Hạ Thiên Di cật lực né tránh, nhìn thấy hắn đang chạy gần đến xe, cô hét lên " Mau đứng lại, còn chạy tiếp nữa thì tôi sẽ nổ súng"

Thẩm Kiện không để ý đến lời cô nói, vẫn tiếp tục chạy về phía trước, tiếng súng chọt vang lên, cảm giác đau nhói ở bắp chân khiến hắn phải khuy xuống.

Trúng đạn rồi.

Thẩm Kiện quay đầu nhìn Hạ Thiên Di, ánh mắt đầy căm hận, chỉ còn cách vài bước nữa thôi, hắn không thể để bị bắt, hắn không muốn ngồi tù, cố gắng chịu đựng cơn đau từ bắp chân, máu tươi chảy ướt cả ống quần, hắn cố chống người đứng thẳng, chân khập khiễng chạy nhanh lên xe, lúc chuẩn bị lái xe đi, hắn còn hạ kính xe, nhìn Hạ Thiên Di cười lạnh một tiếng, thú này, một ngày nào đó, hắn sẽ đòi lại gấp trăm lần.

Hạ Thiên Di nhìn thấy Thẩm Kiện lên xe chạy mất, cô cũng nhanh chóng nhảy lên xe mình đuổi theo.

Có lẽ là do cơn đau từ bắp chân, lại thêm máu cứ chảy không ngừng, nên phương hướng lái xe của Thẩm Kiện hơi loạn, lúc lái sang trái, lúc lại lái sang phải, nhưng mà tốc độ quá nhanh.

Lúc Thẩm Kiện quay người nhìn về phía sau, Hạ Thiên Di vẫn theo sát hắn, nhận thấy cô sắp đuổi kịp, hắn chửi tục một tiếng "shit", sau đó tăng tốc hơn nữa, phía trước có một chiếc xe tải ngược hướng đang chạy tới, Thẩm Kiện vội xoay vô lăng lại thấy xe sắp đâm vào vách núi đá, hắn hoảng, tay chân luống cuống, quên không giảm tốc độ, cứ thế mà lao nhanh về chiếc xe tải ngược hướng kia.

Tình huống bất ngờ, người lái xe tài cũng không kịp thắng lại, lực xe va chạm mạnh, xe của Thẩm Kiện bị đung văng lên một vòng rồi rơi xuống.

Hạ Thiên Di vẫn luôn theo sát Thẩm Kiện, vì muốn đuổi theo kịp nên tốc độ lái xe của cô cũng rất nhanh, lại không ngờ sự việc đột nhiên xảy ra như vậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hạ Thiên Di muốn tránh cũng tránh không được, không kịp nghĩ nhiều cô vội đảo vô lăng, xe chuyển hướng đâm vào vách núi đá, cô nghĩ nếu phải chết cô thà cho xe đâm vào vách núi, còn hơn cứ tiếp tục chạy về phía trước để xe của Thẩm Kiện đè bẹp lên xe cô, bởi vì cô thấy xe của hắn đang bay trên không.

Xe va chạm vào vách núi đá quá mạnh, đầu Hạ Thiên Di bị đập vào vô lăng, máu từ trán chảy xuống gương mặt xinh đẹp của cô, Hạ Thiên Di ôm trán, mùi xăng nồng nặc bốc lên, cô cố gắng lắc đầu, để bản thân tỉnh táo vài phần, loạng choạng mở cửa xe, chạy ra ngoài.

Đầu mỗi lúc một choáng, Hạ Thiên Di dùng chút sức lực cuối cùng chạy thật nhanh, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, cô bị văng ra vài thước, sau đó rớt xuống, cô cố gắng mở mắt, nhưng cảnh vật xung quanh không còn nhìn rõ nữa, ý thức cũng bắt đầu mờ hồ...

***

Lúc Hạ Thiên Di tỉnh lại, giống như đã ngủ mất mấy thế kỉ vậy, cảm thấy không còn chút sức lực nào cả, cả người rất đau đớn, cô nhớ lúc mình chạy ra khỏi xe được một đoạn, thì xe nổ tung, còn tưởng là sẽ chết, không ngờ lại may mắn như vậy, cô vẫn còn sống, mí mắt nặng trĩu, đầu thì đau đến muốn nổ tung, cô đưa tay lên bóp bóp trán, bỗng nhiên động tác chợt dừng lại, bởi vì... có rất nhiều chuyện hiện ra trong đầu, chính xác hơn là kí ức của một người nào đó..

Diệp Nghi Dung, 16 tuổi, nữ nhi thứ 3 của Diệp Thần-đại tướng quân Đại Triều quốc.

Sinh ra trong một thế gia võ tướng, thân thể nhu nhược, tính cách quá yếu đuối, lại do con của thứ xuất sinh ra, thân phận thấp kém, nên từ nhỏ đã không được sủng, phụ thân ghét bỏ, tỷ muội cùng nhau ức hiếp, người làm trong phủ thì khinh miệt.

Cũng may, bà nội không ghét bỏ, hơn nữa còn hết lòng yêu thương bảo vệ, cho nên, nàng mới có thể sống yên ổn đến ngày hôm nay, nhưng nhiều lần cũng không tránh khỏi bị bắt nạt, bởi vì bà nội mỗi tháng đều đi chùa lễ Phật, bọn người trong phủ đều tranh thủ những ngày đó mà ra tay với nàng, cả tỷ muội ruột cũng không buông tha cho nàng.

Mỗi lần như vậy, nàng cũng không dám nói lại với bà nội, sợ bà sẽ lo lắng, hơn hết nàng sợ bà nội lại tìm phụ thân trách cứ, đến lúc đó, e rằng phụ thân sẽ càng chán ghét nàng thêm.

Thời gian trôi qua, bà nội mỗi lúc một yếu hơn, bà lo lắng sau khi mình ra đi, không có ai chăm sóc nàng, nàng sẽ phải chịu thiệt thòi, nên đã xin hoàng thượng ban hôn cho nàng cùng bích vương gia của Đại Triều quốc-người được cả thiên hạ sùng bái, danh xưng là chiến thần, cũng không biết bà nội đã dùng cách nào, để thuyết phục vị vương gia đó lấy nàng làm chính phi.

Trước khi bà nội qua đời, đã hết lần này đến lần khác căn dặn nàng phải đồng ý hôn sự này, dù là không có tình cảm cũng được, nhưng ít ra có danh phận là vương phi của chiến thần, người khác cũng sẽ không dám tùy tiện ức hiếp nàng.

Ngày mai là ngày đại hôn, mấy ngày nay vì quá đau lòng việc bà nội qua đời, nên nàng đã tự tuyệt thực, không ai quan tâm, đến khi cơ thể suy yếu, kiệt sức mà chết, cũng không ai biết...

Hạ Thiên Di biết đoạn kí ức này là của Diệp Nghi Dung, nhưng lại không biết Diệp Nghi Dung này là ai, càng không biết vì sao lại có được trí nhớ của nàng ta, nàng cố gắng mở mắt, chống người ngồi dậy, sau đó mới quan sát xung quanh.

Từ nhỏ đến lớn, nàng cũng không phải là người dễ bị dọa, nhưng mà hiện tại, nàng đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Căn phòng cổ kính, vật bày trí không nhiều, nhưng dựa vào trí nhớ đã từng xem qua mấy bộ phim, đây giống như một căn phòng ở thời cổ đại, cửa sổ vẫn đang mở, nàng hơi nhướn người nhìn ra phía ngoài, là một khu rừng trúc, có cả tiếng chim hót, không khí rất trong lành, trong trí nhớ của Diệp Nghi Dung, thì từ nhỏ nàng ta đã bị đưa vào tiểu viện ở sâu trong rừng trúc của tướng phủ này, lại nhìn lại y phục trên người mình, hơi bẩn và cũ nát, nhưng đều đó không quan trọng, quan trọng chính là y phục trên người nàng cũng là cổ đại, tất cả đã nói lên một điều.

Nàng xuyên không, hơn nữa còn là hồn nhập vào xác của người khác, chính xác là hồn nàng đã nhập vào thân xác của Diệp Nghi Dung, cho nên nàng mới có được những kí ức của nàng ta.

Hạ Thiên Di đứng dậy, lúc này nàng thật sự không biết nên khóc hay nên cười, cũng không biết có nên cảm tạ ông trời đã quá ưu ái cho nàng không, không để nàng chết, nhưng lại bắt nàng phải sống trong thân xác của người khác.

Nhưng mà, dù muốn hay không muốn, thì sự việc cũng đã xảy ra, nàng đành phải chấp nhận, sống một sinh mệnh mới.

Nàng đã không còn là Hạ Thiên Di, bây giờ nàng chính là Diệp Nghi Dung. Từ nay, nàng sẽ thay Diệp Nghi Dung sống tốt quãng đời còn lại.

Diệp Nghi Dung đứng dậy, nàng đến trước một cái bàn gỗ, ngồi xuống, chậm rãi cảm gương đồng lên soi.

Dọa người.

Người trong gương,mày liễu,mắt to tròn ngấn nước như mắt bò câu,mi dài và cong,mũi nhỏ cao thẳng,môi hồng nhỏ nhắn,da mặt phấn nộn,người trắng như tuyết,mái tóc dài đen mượt,xoa dài khẽ bay theo gió.

Gương mặt khuynh nước khuynh thành như thế này,quả thật chính là diên đảo trời đất,nhưng vì sao,lại giống nàng như đút ở thời hiện đại,nếu không phải gương mặt này có một nốt ruồi nhỏ màu đỏ ở gần khóe mắt và thân thể gầy yếu này,nàng căn bản còn cho rằng đây chính là thân xác của mình.

Sao lại giống nhau như vậy,chắc không phải trùng hợp nàng lại quay về kiếp trước của mình chứ?

Diệp Nghi Dung lại bị suy nghĩ này làm ngây người,điều này cũng không phải không có khả năng,chuyện trên thế gian này quả thật rất khó nói,chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hiện tại,nàng thật sự không thể nghĩ nhiều nữa,thân thể này quá yếu,lại thêm mấy ngày nay không ăn gì cả,nên bây giờ có lẽ đã suy nhược trầm trọng rồi,nàng không muốn vừa mới sống lại,rồi phải chết vì đói.

Tuy rằng bị bỏ ở nơi hẻo lánh này,nhưng mỗi bữa đều sẽ có một nha hoàn đem thức ăn đến cho nàng,Diệp Nghi Dung đứng lên đi về phía cửa mờ ra,quả nhiên ở dưới chân có một khay gỗ đựng thức ăn của buổi sáng,nàng ngồi xổm xuống nhìn khay thức ăn trước mặt,thật phong phú,hai cái bánh màn thầu và một chén cháo loãng.

Cháo để từ sáng,nên đã lạnh,không ăn được,còn lại hai cái màn thầu,nàng lấy một cái đưa lên miệng cắn,rất cứng,nhưng nếu không ăn,thì sẽ chết đói.

Diệp Nghi Dung trầm nghĩ,dù thế nào thì cũng là nhi tử do mình sinh ra,sao có thể dùng cách này để đối xử với con ruột mình như thế,quá nhẫn tâm,người như vậy,làm sao xứng làm tướng quân một nước.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đại hôn

Sáng hôm sau.

Tuy là nói Diệp Nghi Dung ở tướng phủ không có địa vị gì cả,hơn nữa còn bị người ghét bỏ,nhưng hôm nay lại là ngày đại hôn của nàng và bích vương gia,cho nên Diệp Thần đại tướng quân dù không muốn,cũng phải cắn răng mà trang hoàng tướng phủ,hắn không dám qua loa,dù sao cũng là bích vương gia chiến thần,nếu lỡ có điều gì sơ suất,hắn tuyệt đối không gánh nổi.

Cho nên tình hình hiện tại,Diệp Nghi Dung để mặc nha hoàn và hi bà mama thay hi phục rồi trang điểm cho nàng.Khoảng hai canh giờ sau,nàng mới nghe hi bà nói

"Xong rồi,tiểu thư,người thật xinh đẹp" trong lời nói của hi bà khó nén được phần kinh ngạc,trong cuộc đời của bà đã gặp qua rất nhiều nữ tử,tân nương như thế nào bà cũng từng gặp qua,chỉ là nữ tử trước mắt này,quả thật quá làm cho người ta ngưỡng mộ.

Hoa đào ở giữa trán,hàng mi dài cong vút,ánh mắt tựa như hồ thu,thoáng lấp lánh ánh nước,mũi nhỏ,sóng mũi cao thẳng,môi anh đào đỏ mọng,tóc dài đen mượt,gia y đỏ thắm,hoa mẫu đơn trên giá y khẽ đong đưa theo gió,thân người nhỏ nhắn,đường cong như ẩn như hiện ở bên trong hi phục,dây lụa ở thắt lưng thắt tha khẽ ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng,mỗi một cử động,đều làm cho người khác say mê,nhấc tay nhấc chân đều toát ra một khí chất cao quý,thoát tục.

Mỹ nữ tựa như tiên,không nhiễm chút bụi trần,dung mạo tuyệt sắc như thế,e là tìm khắp thiên hạ cũng không có mấy ai.Nữ tử như thế này,chỉ sợ là nhìn một lần,cũng có thể khiến người khác rơi vào trầm luân.

"Đã xong?" Diệp Nghi Dung không để ý đến lời khen ngợi của hi bà,mà chỉ hỏi ngược lại,nàng ngồi đã hai canh giờ,thật sự là rất khó chịu.

"Xong.xong rồi" có nữ nhân nào không thích được người khác khen ngợi,sao vị vương phi tương lai này,không hề có phản ứng vui mừng nào cả,này cũng quá kì lạ.

"Ừm,vậy đi " Diệp Nghi Dung xoay người,định bước ra khỏi phòng,hi bà vội kéo nàng lại,sau đó lấy khăn voan đỏ thắm che lại dung mạo khuynh sắc khuynh thành này.

Người ta thường nói,anh hùng khó qua ải mỹ nhân,cho dù là không có tài cán gì,nhưng dựa vào nhan sắc của nàng,cũng đáng để người khác xem như ngọc mà nâng niu trong tay.

Huống chi,hi bà lại cảm thấy Diệp Nghi Dung này không phải thuộc loại người nhất gan yếu đuối như trong lời đồn của thiên hạ,mà chỉ là tính cách nàng

lạnh lùng,đậm mật,tựa như không quan tâm đến bất cứ điều gì,thậm chí ngay cả khẽ mở miệng,nàng cũng tỏ vẻ lười biếng.Nhìn sao cũng cảm thấy,vị vương phi tương lai này,thật sự rất xứng với chiến thần vương gia.

Hi bà dìu Diệp Nghi Dung ra khỏi phòng,đi qua khu rừng trúc,vừa ra đến phía ngoài thì Diệp Thần và hai tỷ tỷ của nàng đã đứng chờ sẵn,Diệp Nghi Dung vốn không muốn để ý,nhưng lại bị Diệp Thần ngăn lại.

"Người tốt nhất đừng làm mất thể diện của Diệp gia,nếu người dám gây ra họa gì để liên lụy đến Diệp gia,ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người" giọng điệu lạnh lùng,y tứ cảnh cáo rất rõ ràng,hắn căn bản không xem Diệp Nghi Dung là con gái mình.

Lúc này Diệp Nghi Dung mới ngẩng đầu nhìn Diệp Thần,bởi vì nàng là phế nhân không làm được chuyện gì,nên hắn không hề xem nàng là con gái của hắn,nàng thành thân với Hiên Viên Nham,hắn lại lo nàng sẽ gây họa,đe dọa tới Diệp gia hắn.

Diệp gia có ba người con gái,đại tỷ là Diệp Nghi Thu,nhị tỷ là Diệp Nghi Vân,còn nàng là Diệp Nghi Dung.

Hai người tỷ tỷ của nàng,đều là tài mạo song toàn,đặc biệt là nhị tỷ,chẳng những dung mạo như hoa,tài nghệ còn xuất chúng,từ nhỏ đã được phụ thân yêu thương,không giống như nàng,5 tuổi đã bị phụ thân vứt bỏ ở tịnh trúc viên,một thân một mình,không người chăm sóc,không người dạy dỗ,còn bị người khác ức hiếp,chịu đủ mọi uất ức,lại không dám lên tiếng,không dám phản bác,nếu không có bà nội yêu thương,thỉnh thoảng lại đến thăm nàng,e rằng nàng không sống nổi đến ngày hôm nay.

Nay nàng xuất giá,phụ thân lại không phải đến để chúc mừng,mà là đến để cảnh cáo nàng đừng làm liên lụy đến Diệp gia,còn mạng nhỏ của nàng,hắn không hề quan tâm đến.Đại tỷ và nhị tỷ thì không cần phải nói,hai người họ so với nàng đều hơn nàng rất nhiều,nhưng nàng lại may mắn được gả vào vương phủ làm chính phi của bích vương gia cao cao tại thượng,làm sao họ có thể nuốt trôi cục tức này,nhưng là cho dù có tức,cũng chỉ có thể ghanh tỵ,hôn lễ là do hoàng thượng ban hôn,dù có cho họ gan trời,thì họ cũng không dám phá đám hôn sự này.

Diệp Nghi Dung nhìn Diệp Thần,sau đó lướt mắt nhìn đại tỷ và nhị tỷ của mình,loại người này,nàng không muốn đôi co cùng họ,bởi vì,họ hoàn toàn không xứng đáng.

Quay đầu ra hiệu để hi bà dắt tay nàng đi.Diệp Nghi Thu và Diệp Nghi Vân nhìn nàng từ sau,như muốn bấm nàng ra làm trăm mảnh.Diệp Nghi Vân nhìn bóng lưng nàng,cầm phẫn lên tiếng

"Cha,con không cam tâm,bà nội sao lại thiên vị như vậy,người thà đi cầu xin hoàng thượng,để loại phế vật đó được gả cho vương gia,cũng không cầu xin cho con"

"Ta không có nữ nhi vô dụng như vậy,sớm muộn ta cũng sẽ thuyết phục được hoàng thượng ban hôn cho con"

"Vậy con phải làm trắc phi sao,không được,thân phận của con không thể thấp kém hơn nó"

"Chỉ cần được gả vào vương phủ,dựa vào tài mạo của con,chắc chắn sẽ có một ngày làm được chính phi"

***

Đại hôn của Chiến thần vương gia,long trọng náo nhiệt,tiếng nhạc du dương vang vọng khắp phố,pháo hoa đầy trời,tiếng nói cười rôm rã,đội ngũ khiêng kiệu hoa chậm chậm bước đi,cả kinh thành khắp phố lớn ngõ nhỏ đều biết hôm nay là ngày đại hôn của chiến thần bọn họ,dân chúng tụ tập xem náo nhiệt,mọi người đều hân hoan.

"Này,nghe nói vương gia chúng ta lấy tam tiểu thư của tướng phủ phải không"

"Đúng đúng,nhưng mà tôi thấy thật kỳ lạ"

"Kỳ lạ...ở chỗ nào vậy?"

"Sao vương gia của chúng ta lại đi lấy một phế vật như vậy chứ,lại còn xấu xí đến dọa người"

"Tam tiểu thư của tướng phủ là một phế vật thì tôi biết,nhưng mà chẳng phải chưa từng bước ra khỏi tướng phủ sao,sao huynh lại biết nàng là một sũu nữ"

"Điều này còn phải hỏi,nếu dung mạo nàng ta không xấu,sao lại không dám bước ra khỏi vương phủ chứ"

"Đúng,đúng,huynh nói rất có lý"

Thình thoảng tiếng bàn luận lại vang lên,Diệp Nghi Dung không quá để ý,lời của những người đó,không làm ảnh hưởng đến nàng.

Đến bích vương phủ,kiệu hoa dần hạ xuống,Bích vương gia cũng đã chờ sẵn,hi bà tiến lên mời Hiên Viên Nham đá cỗ kiệu.

Hi bà đứng bên cạnh,chờ hắn đá cửa kiệu xong,liền vén lụa mỏng trước kiệu lên,đưa tay đỡ Diệp Nghi Dung ra ngoài.

Diệp Nghi Dung vừa ra khỏi kiệu hoa,liền có hạ nhân tiến lên đưa hoa kết cho nàng,nàng nhận lấy,cùng Hiên Viên Nham bước qua đại môn,tiến vào nội đường,tiếng chúc mừng ở hai bên vang lên không dứt.

Hi bà thông báo giờ lành đã đến,sau đó lớn tiếng hô

"Nhất bách thiên địa"

"Nhị bách cao đường"

"Phu thê giao bách"

"Kết thúc buổi lễ,đưa vào động phòng"

Cuối cùng cũng xong,Diệp Nghi Dung được ma ma đưa vào tân phòng.

Bích vương phủ phú quý hoa lệ,trang nghiêm rộng lớn,kiến trúc đồ sộ,đình đài hiên các vô số,hậu hoa viên trồng rất nhiều hoa,những cánh hoa nhẹ nhàng lay động trong gió,cùng những chú chim hót líu lo tựa như bọn chúng đang cùng nhau nô đùa,lúc đi ngang qua,trong không khí thoang thoang mùi hương của hoa,thấm vào đờm vào hơi thở,phía trước là hồ nước,mặt hồ xanh biếc,núi giả nguy nga ở giữa hồ,trong hồ còn có hoa sen,giữa mùa hè ánh nắng khẽ chiếu xuống,làm mặt hồ được bao phủ một màu hồng thắm.

Mỗi nơi Diệp Nghi Dung đi qua,đều âm thầm tán thưởng,vị vương gia này,thật sự là rất nhiều tiền,chỉ là một đường đến tân phòng,mà đã có nhiều cảnh đẹp như vậy,còn rất nhiều nơi nàng chưa xem qua,thật không biết còn bao nhiêu cảnh đẹp nữa,Bích vương phủ,quá xa hoa.

Đến tân phòng,Diệp Nghi Dung ngồi xuống giường,nàng vén khăn voan mỏng lên,ma ma nhìn thấy liền kinh hô một tiếng.

"Vương phi,khăn hi phải để vương gia vén lên,nếu không sẽ gặp điềm xấu"

"Ta muốn nghĩ ngơi" Diệp Nghi Dung lạnh nhạt trả lời,nàng chỉ vừa mới tỉnh lại hôm qua,sức khỏe vẫn chưa hồi phục,từ sáng đã ngồi trang điểm hơn hai canh giờ,ngồi trên kiệu hoa nửa canh giờ,còn phải làm lễ bách đường,đến giờ vẫn chưa ăn gì,bụng đã đói meo,nhưng hiện tại ngay cả sức lực để ăn nàng cũng không có,chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi một giấc.

"Cái này,e là không ồ,người tốt nhất là nên đeo khăn voan vào,đợi vương gia"

"Ra ngoài đi,ta thật sự rất mệt" Diệp Nghi Dung khẽ thở dài,nàng không nhìn ma ma,tháo mũ phượng xuống,thậm chí cả hi phục cũng không thay,tiếp tục nằm xuống giường.

"Vương phi..." Nhìn thấy Nghi Dung không đáp,ma ma liền tiến lên một bước,nhìn nàng an tĩnh nhắm mắt lại,nàng .thật sự ngủ sao.

Tình huống này...có tân nương nào vẫn chưa chờ phu quân vào động phòng đã đi ngủ trước bao giờ.Ma ma lúng túng đi qua đi lại trong phòng,chợt cửa phòng bị đẩy vào,nhìn thấy Hiên Viên Nham,bà bối rối nói " Vương gia,vương phi đã...ngủ"

Hiên Viên Nham nhìn lướt qua người trên giường,rồi gật đầu ra hiệu cho ma ma ra ngoài.

Đợi cửa phòng đóng lại,hắn mới chậm rãi đi đến gần giường,cách khoảng năm bước chân,hắn đứng tại chỗ,khoanh tay nhìn người đang nằm kia.

Diệp Nghi Dung vẫn chưa ngủ,cho nên từ lúc Hiên Viên Nham đi vào,nàng đã biết.Nàng cảm giác được hiện tại Hiên Viên Nham đang nhìn mình,nàng mở mắt ra nhìn Hiên Viên Nham,sau đó mới lười biếng chống người ngồi dậy.

Nam nhân trước mặt,một thân hi bảo đỏ thắm,cơ thể cao lớn trắng kiện,có lẽ là ở trên chiến trường nhiều năm nên màu da của hắn là màu đồng khỏe mạnh,giương mặt anh tuấn,sắc sảo như điêu khắc,mày kiếm như vẽ,mắt phượng hẹp dài,ánh mắt vô cùng tà mị,mang theo vẻ ngạo mạn và lãnh đạm,mũi cao thẳng,môi đỏ hồng tuyệt sắc.

Từ gương mặt đến vóc dáng,tựa như người ở trong tranh,cho dù chỉ đứng một chỗ,cũng có thể toát ra được khí thế của vương giả,người như vậy thật sự là một kiệt tác của thượng đế.

Hoàn mỹ đến hoàn mỹ.

Nhưng mà,dung mạo yêu nghiệt như vậy,Diệp Nghi Dung nàng không phải là chưa gặp qua..cho nên rất nhanh Diệp Nghi Dung liền thu lại thần thái ngạc nhiên,mắt không dao động nhìn Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham cũng âm thầm đánh giá nữ tử trước mặt,dung mạo rất đẹp,chỉ là,đối với nữ nhân,hắn không có hứng thú,hắn chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên,nàng lần đầu nhìn hắn,vậy mà ánh mắt chỉ hơi kinh động một lát,sau đó liền trở lại bình thường.

" Bỏn vương đến,chỉ muốn nói với cô,chuyện bà nội cô nhờ,bỏn vương đã hoàn thành,từ nay về sau,cô có thể yên ổn sống ở vương phủ này,chỉ cần yên phận một chút,bỏn vương sẽ không quản chuyện của cô" Hiên Viên Nham nói xong,chờ Diệp Nghi Dung đáp lại,nhưng hắn cứ chờ,Diệp Nghi Dung cũng không nói gì,chỉ âm trầm nhìn hắn.

"Ngài yên tâm" một lúc sau,Diệp Nghi Dung mới lên tiếng,nàng hỏi " còn gì nữa không"

"Không còn" hắn hơi giật mình,bởi vì không dự liệu được,thái độ của Diệp Nghi Dung lại như vậy.

"VẬY, CỬA Ở ĐÓ, KHÔNG TIỀN" Diệp Nghi Dung hất cằm về phía cửa, rất 'tốt bụng' chỉ đường cho Hiền Viên Nham.

Hiền Viên Nham sững sốt, nhìn chằm chằm Diệp Nghi Dung, nàng cũng không nhìn đến hấn nữa, mà là nằm xuống giường, kéo chăn, nhắm mắt lại.

Hành động này..

Đuổi khách?

Rõ ràng chính là đuổi khách, Hiền Viên Nham nhất thời ngẩn ra, sau đó sắc mặt trầm xuống, cả người cứng ngắc bước ra khỏi tân phòng.

Cửa vừa đóng, Diệp Nghi Dung chậm rãi mở mắt ra, lời của Hiền Viên Nham, nàng làm sao không hiểu, hấn vì bà nội mới chịu lấy nàng, hấn cho nàng nơi ăn nơi ở, chỉ là nàng phải ngoan ngoãn, đừng dùng thân phận vương phi của nàng để ra oai với người khác. Nhưng mà, nếu nàng thật sự là người dựa vào quyền thế để ra oai, thì kiếp trước, đã không biết có bao nhiêu người bị nàng chà đạp, ức hiếp.

Kiếp trước nàng may mắn, ba là người có tiền, có địa vị, từ nhỏ đến lớn, xung quanh luôn có nhiều người xua nịnh, nàng nói gì, tất cả đều phải nghe theo, chỉ cần nàng dậm chân, cả thế giới xung quanh nàng đều rung chuyển.

Nàng nhớ có lần, một bạn học chung lớp, vô tình nhắc đến chuyện nàng không có mẹ, lúc ấy nàng đã khóc lóc kể lể với cha nàng, sau đó ông ấy hỏi nàng, tên của bạn học đó, nàng vô tư trả lời, sau đó không lâu, bạn học đó đột nhiên không đi học, nàng nghe bạn học khác nói, nhà bạn học đó đã tán gia bại sản, nợ trả không hết, ba bạn học đó đã bỏ trốn, còn mẹ thì nghĩ quần, lao đầu vào xe mà chết. Bạn học đó, từ một gia đình hạnh phúc, liền trở thành trẻ mồ côi, không cha không mẹ.

Thật ra lúc ấy nàng chỉ mới 12 tuổi, có quá nhiều chuyện nàng không ý thức được, nhưng trải qua chuyện lần đó, nàng mơ hồ hiểu được điều gì đó.

Ba nàng, có thể có được địa vị như ngày hôm nay, bàn tay có lẽ, đã nhuộm đầy máu của người khác.

Kể từ lúc ấy, nàng và ba dường như có một khoảng cách vô hình, nàng không cùng ba thân thiết như trước nữa, nàng không đồng tình cách làm của ba, còn ba thì cho rằng nàng vẫn còn nhỏ, chưa hiểu hết về thế giới này, tình cảm cha con dần dần rạn nứt, cho đến khi ba nàng đột nhiên đưa một người phụ nữ về nhà, trên tay bà ấy còn ôm thêm một đứa bé, thì mâu thuẫn giữa nàng và ba mỗi ngày càng nhiều hơn.

Năm chuẩn bị thi vào đại học, nàng quyết định thi ngành cảnh sát, còn cãi nhau với ông ấy một trận, sau đó liền dọn ra ngoài, trả tất cả thẻ lại cho ông ấy, vừa tự học vừa tự làm, không có bất kỳ quan hệ nào với ba nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ưc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiến cung

Giờ mảo, trời còn chưa sáng, Diệp Nghi Dung đã thức dậy. Ở hiện đại, nàng là một cảnh sát, giờ giấc công việc luôn bất ổn, bởi vì bất cứ lúc nào, cũng có thể nghe thông báo, ở nơi nào đó đang xảy ra một vụ án, cho dù là nửa đêm ngon giấc, cũng phải nhanh chóng bỏ dậy, hoặc là cơm đang ăn giữa chừng, cũng phải cấp tốc bỏ xuống, chạy nhanh đến hiện trường, cho nên đối với một cảnh sát như nàng mà nói, thời gian nghỉ ngơi rất là quý báu, có được 5 phút, mà chỉ nhắm mắt được 4 phút, cũng xem như là lãng phí thời gian lắm rồi.

Nhưng là Diệp Nghi Dung nàng từ nhỏ, đã có một thói quen cố định, 6 giờ sáng, nàng sẽ tự mình thức dậy, sau đó chạy bộ, rèn luyện thân thể thêm nhanh nhẹn, chỉ có những lúc tăng ca, phải cùng đồng nghiệp tra án suốt đêm, nàng mới miễn cưỡng để bản thân thả lỏng, ngủ nhiều thêm một chút. Còn hiện tại, nàng không phải cảnh sát, không phải tra án, không phải đuổi bắt tội phạm, cho nên có rất nhiều thời gian rảnh, hơn nữa sức khỏe của nàng tuy rằng sắp hồi phục, nhưng thân thể vẫn quá yếu, quá nhu nhược. Nàng cần phải rèn luyện lại, cho dù không thể nhanh nhẹn như ở hiện đại, nhưng ít ra cũng không yếu đuối như bây giờ.

Y phục ở thời cổ đại khá rườm rà, còn tầng tầng lớp lớp, Diệp Nghi Dung cố tình chọn một bộ y phục mỏng mà rộng rãi để mặc vào, nàng dùng dây lụa buộc lại ở hai bên cổ tay và chân để giúp cho việc vận động được nhẹ nhàng thoải mái hơn. Sau đó dùng tay búi lại mái tóc dài, vì để chắc chắn, nàng lấy một dây lụa khác buộc chặt lại búi tóc ở sau đầu.

Vừa bước ra khỏi Đông Uyển, Diệp Nghi Dung cảm nhận được không khí mới mẻ của thế giới này, nàng hít sâu một hơi, hoạt động gân cốt một chút, thả lỏng tay chân, bắt đầu chạy bộ.

Diệp Nghi Dung chạy dọc theo Bích vương phủ, hôm qua một đường đi về tân phòng Đông Uyển, nàng vẫn chưa xem hết Bích vương phủ, cho nên hiện tại, nàng vừa chạy vừa tham quan.

Một đường chạy bộ,thình thoảng nàng gặp một vài hộ vệ và nha hoàn trong phủ,lúc họ nhìn nàng,ánh mắt lộ rõ ngạc nhiên,rồi đi lướt qua nàng.Từ nhỏ nàng chưa từng bước ra khỏi tịnh trúc viên,và lại nàng chỉ mới gả vào vương phủ ngày hôm qua,những hạ nhân này,không biết nàng cũng là điều dễ hiểu.

Bích vương phủ quá rộng lớn,nàng lại không rõ đường,chạy được một lúc thì thấm mệt,lúc này mặt trời cũng đã lên cao,ánh nắng nhẹ chiếu xuống khắp nơi,không khí cũng trở nên chan hòa ấm áp hơn,nàng quay đầu chạy về hướng Đông Uyển,chạy được một lúc,nàng nhìn thấy có mấy hạ nhân đang đứng gần hồ,đến gần một chút mới nhìn thấy rõ biểu hiện lo lắng của họ,có người còn quỳnh quáng la toáng lên.

"Làm sao bây giờ,không cứu thì cô ấy sẽ chết đấy"

"Mau cứu người đi,cô ấy sắp chết rồi" lại có một nha hoàn cả gương mặt xanh mét,gấp đến mức lôi kéo người khác

"Cô giỏi thì tự mình cứu đi" nha hoàn kia vì bị lôi kéo,tức giận hất tay ra

"Xảy ra chuyện gì" Diệp Nghi Dung đến gần mấy nha hoàn,nàng chậm rãi hỏi

"Cô là ai" nha hoàn vừa tức giận lúc nãy,nhìn thấy nàng,ánh mắt liền chậm rãi đánh giá nàng từ đầu đến chân,sau khi xác định thật sự không quen biết,nàng ta mới henh cảm lên,nghi hoặc nhìn Diệp Nghi Dung.

"Lúc này cô nói cứu ai,ai sắp chết" không nhận được câu trả lời,Diệp Nghi Dung quay mặt hỏi nha hoàn khác

"Cô ấy,là cô ấy"

Diệp Nghi Dung nhìn theo hướng tay nha hoàn đang chỉ,ở dưới hồ,một nha hoàn khác đang cố gắng vẫy tay để ngoi lên mặt nước,Diệp Nghi Dung không kịp suy nghĩ,hành động đã nhanh hơn,nàng gấp gấp nhảy vào hồ nước.

"Đừng sợ" cũng may là còn kịp,Diệp Nghi Dung tóm lấy nha hoàn đó,kéo nàng ta cùng bơi vào bờ,vừa đặt nàng ta nằm xuống,Diệp Nghi Dung liền áp dụng phương pháp ở thời hiện đại.

Hồ hấp nhân tạo.

Hạ nhân mỗi lúc tụ tập đông hơn,ai cũng đều đứng chôn chân tại chỗ,ánh mắt ngây ngốc nhìn Diệp Nghi Dung hết 'sờ ngực' lại đến 'hôn môi' Tiểu Nguyệt.

"Chuyện..chuyện này là thế nào,hai người đó đang làm trò gì thế" quản gia của vương phủ lúc nhìn thấy tình cảnh này,cũng kích động mãi mới phun ra được một câu,hai nữ nhân,là hai người nữ nhân..

"Tĩnh rồi,Tiểu Nguyệt tĩnh rồi" có một nha hoàn kích động,vừa chỉ tay vừa hô.

Mọi người cũng đều giật mình,thật thần kỳ,rõ ràng lúc đưa lên,Tiểu Nguyệt đã nằm bất động,như thế nào mà bây giờ có thể sống lại.

Hiên Viên Nham đến Tây Uyển dùng bữa sáng,từ xa đã nhìn thấy nhiều hạ nhân đều tụ họp lại một chỗ,hắn vốn không để ý lắm,nhưng mà ánh mắt vô tình lướt qua hai người nữ nhân,một người đang nằm,một người quỳ bên cạnh,động tác có hơi kỳ quái.Hắn hơi nheo mắt,chậm rãi bước lại đám đông kia,bởi vì hắn nhận ra,nữ nhân đang quỳ kia,không ai khác,mà chính là vương phi của hắn.

"Cô không sao chứ" nhìn nha hoàn kia rốt cuộc cũng tỉnh lại,Diệp Nghi Dung thở phào nhẹ nhõm

"Sao cô lại cứu tôi,sao không để cho tôi chết,sao lại cứu tôi" Tiểu Nguyệt thất thần một lúc,như chợt nghĩ ra điều gì,nàng ta siết chặt vai Nghi Dung,ra sức lay.

"Tiểu Nguyệt,cô đừng như vậy,bình tĩnh lại đi" nha hoàn A Ngọc này giờ vẫn lo lắng,vội chạy lại khuyên ngăn Tiểu Nguyệt

"Bình tĩnh,tôi làm sao bình tĩnh,tôi đã bị người ta phụ bạc,hắn còn gạt hết tiền của tôi,không có tiền về quê,không còn tiền để chữa bệnh cho mẫu thân,cô nói xem,tôi sống còn ý nghĩa gì nữa đây"

"Cô bị người ta phụ bạc,nên mới nghĩ quẩn như thế này sao" Diệp Nghi Dung nghe đến hai chữ 'phụ tình',thì nghĩ đến người bạn thân ngốc nghếch của nàng ở kiếp trước,lại là một chữ tình,nàng bỗng dung nhìn Tiểu Nguyệt,cười nhạt với nàng ấy.

"Cô cười cái gì"

"Ta cười cô ngu ngốc" Diệp Nghi Dung dùng sức,gỡ bỏ tay Tiểu Nguyệt ra khỏi tay nàng.

"Cô thì biết cái gì,tôi không còn gì nữa,ngay cả...ngay cả sự trong trắng của mình,tôi cũng đã đánh mất,tôi..." Tiểu Nguyệt kích động,hét lên,gọng nói càng về sau càng nhỏ,nước mắt giàn giụa trên mặt,nàng đã bị tên đàn ông khôn lỏi lừa tình,lừa hết tiền,còn lấy đi sự trong sạch của nàng,cho dù nàng có sống tiếp,thì còn ý nghĩa gì nữa.

"Trong trắng là gì,có quan trọng bằng mạng sống không,có quan trọng hơn người thân của cô không,lúc này cô nói mẫu thân ở quê nhà bị bệnh sao,vậy cô nói đi,cô chết rồi thì mẫu thân của cô phải làm sao,hửm" Diệp Nghi Dung ngừng một lát,đợi Tiểu Nguyệt dần ổn định,nàng lại nói tiếp

"Cô nói mình sống mà không có ý nghĩa gì cả,chết đi cho xong sao,ta nói cho cô biết,ta-Diệp Nghi Dung,nữ nhi của Diệp Thần tướng quân Đại Triều" nàng vừa nói xong,tất cả mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt rất kinh ngạc,ngay cả Hiên Viên Nham đứng cách đó không xa cũng không hiểu nàng nói vậy là có ý gì.

"Có phải gia thế rất hiển hách không,nhưng như thế thì sao,từ nhỏ ta đã không được yêu thương,phụ thân thì vứt bỏ,thỉnh thoảng lại bị người khác ức hiếp,thiên hạ gọi ta là phế vật,ta bị phụ thân ghét bỏ,mọi người đều xem thường,thậm chí ngay cả phu quân cũng không màng đến ta,cô nghĩ xem,như vậy ta có nên sống tiếp nữa không"

"Cô không giống tôi,chúng ta khác nhau..."

Diệp Nghi Dung không đợi Tiểu Nguyệt nói hết câu,nàng nói " phải,chúng ta khác nhau,cô chỉ bị một người đàn ông ruồng bỏ,còn ta bị cả thế giới quay lưng,lúc cô nhảy xuống nước,cô ấy đã rất lo lắng cho cô" nàng chỉ vào A Ngọc ở bên cạnh,rồi lại nhìn Tiểu Nguyệt " nhưng lúc bà nội ta qua đời,chỉ còn một mình ta,không ai quan tâm đến ta,không ai lo lắng cho ta,cô có bằng hữu,cô có người thân,còn ta không có người thân,không có bằng hữu,giữa ta và cô,nói đến đáng thương,thì ta đáng thương hơn cô nhiều,nếu cô là ta,thì không biết đã tự vẫn bao nhiêu lần,nhưng ta sẽ không làm vậy,còn cô chỉ vì một người nam nhân vong tình phụ nghĩa,mà tự hủy hoại bản thân,cô cảm thấy có đáng không"

"Người có biết,trình tiết là thứ quý giá nhất của nữ nhân không"

"Đối với ta,sinh mệnh mới là quý giá nhất" Diệp Nghi Dung thẳng thắn trả lời.

"Chẳng lẽ người không sợ bị người đời phi nhổ,người không sợ..." Tiểu Nguyệt nhìn Diệp Nghi Dung ánh mắt mong chờ câu trả lời

Diệp Nghi Dung khẽ lắc đầu " việc ta đã làm,sẽ không thẹn,mặc người nhạo báng,ta không cần ai thấu hiểu..được rồi,sinh mệnh là của cô,tùy cô quyết định" nàng vỗ nhẹ vào vai Tiểu Nguyệt,sau đó đứng lên bỏ đi.Nàng không ngờ lại gặp Hiên Viên Nham trong hoàn cảnh này,nhìn ánh mắt hiếu kì của hắn,nàng đoán được,có lẽ những gì mà nàng nói hắn đều đã nghe hết.Diệp Nghi Dung bước đến gần Hiên Viên Nham,cũng không hành lễ,mà chỉ nhẹ gạt đầu với hắn một cái,rồi lướt qua người hắn.

Hiên Viên Nham quay đầu nhìn theo nàng,bóng lưng cô độc kia,làm cho hắn có cảm giác không nói nên lời.

"Vương gia" đợi mọi người đi hết,quân gia mới quay đầu,nhìn thấy Hiên Viên Nham,hắn vội vàng chạy lại hành lễ

"Thông báo cho nàng biết,lát nữa cùng ta tiến cung" Hiên Viên Nham nói một câu rồi xoay người bỏ đi.

***

"Nô tỳ Thẩm Nhi tham kiến vương phi"

Diệp Nghi Dung trở lại Đông Uyển,đã có một nha hoàn chờ sẵn.

"Có chuyện gì sao" Diệp Nghi Dung nghi hoặc nhìn nha đầu trước mặt,nha đầu này có lẽ chỉ khoảng mười bốn mười lăm,ánh mắt lạnh lợi,da mặt trắng hồng,làn mịn, gương mặt tròn trịa,nhưng khá xinh xắn,rất đáng yêu.

"Nô tỳ được vương gia căn dặn,bắt đầu từ hôm nay,việc chăm sóc vương phi,sẽ do nô tỳ phụ trách...a,vương phi,y phục của người ướt hết rồi,nô tỳ lập tức đi chuẩn bị nước nóng cho người" Thẩm Nhi nhìn thấy trên người Nghi Dung đều ướt sũng,nàng vội vàng chạy đi làm việc,tôi qua vương gia đã căn dặn rồi,sau này phải hầu hạ vương phi,nhưng mà sáng nay trên đến Đông Uyển lại không thấy nàng đâu,cho nên chỉ đành biết đứng ở ngoài Đông Uyển đợi,cũng may cuối cùng cũng nhìn thấy được nàng,đây là lần đầu nàng được nhìn thấy dung mạo của Nghi Dung,thật là, trên thế gian này,sao lại có người có dung mạo tuyệt sắc như thế.

Trước khi Thẩm Nhi rời đi,Diệp Nghi Dung kịp thời dặn dò nàng cho một ít hoa nhài vào bồn tắm,bởi vì nàng đặc biệt thích hương thơm thanh khiết của hoa nhài,lúc mệt mỏi,ngủ vào liền cảm thấy thoải mái.

Thẩm Nhi vừa hầu hạ Diệp Nghi Dung,vừa nói cho nàng biết hôm nay phải cùng Hiên Viên Nham tiến cung để thỉnh an,Thẩm Nhi quả thật là một cô gái hoạt bát,vừa hầu hạ Nghi Dung,vừa nói rất nhiều chuyện,từ chuyện trong cung,đến chuyện trong vương phủ,còn có lời đồn về nàng,lúc nói đến đây,nàng ấy hơi dè dặt nhìn nàng,nhận được ánh mắt không sao của nàng,nàng ấy mới can đảm nói tiếp.Lúc sau trang điểm xong,Thẩm Nhi tròn mắt nhìn Diệp Nghi Dung ở trong gương đồng,ánh mắt đầy ngưỡng mộ,nàng đưa ngón tay cái lên,tán thưởng "tuyệt,tuyệt,vương phi,người nhìn xem,thật sự rất tuyệt"

Diệp Nghi Dung theo lời Thẩm Nhi,nhìn mình ở trong gương đồng,không tìm được điều gì đặc biệt,tuyệt cái gì chứ,nàng xoay người ngo ngắc nhìn Thẩm Nhi.

Nhìn thấy gương mặt vương phi của nàng mù tịt,Thẩm Nhi kích động hươ hai tay "vương phi,người không thấy sao,người thật sự rất đẹp đấy,mau mau,người mau nhìn vào gương đồng thử xem,nô tỳ không lừa người đâu"

"Được rồi,đi thôi" Diệp Nghi Dung bắt đắ dĩ hai tay day day huyệt thái dương,đứng lên,rảo bước đi.

"A..vương phi,người không xem sao,nhìn thử một chút đi,thật sự rất đẹp,nô tỳ không lừa người mà,đến nô tỳ là nữ nhân cũng phải ngơ ngác đấy,vương phi..."

Bên ngoài vương phủ,xe ngựa đã chuẩn bị sẵn,quần gia vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung đến,cung kính cúi người,tay đỡ nàng lên xe ngựa.

Diệp Nghi Dung nói một câu "đa tạ " rồi vén màn xe,tiến vào trong.

Hộ vệ Mộc Thương nhảy lên,ngồi ở vị trí đánh xe,hô "giá" một tiếng,xe ngựa chậm rãi xuất phát.

Màn xe vừa vén,mùi hương nhàn nhạt xộc thẳng vào mũi Hiên Viên Nham,mùi hương này,vừa ngọt thoáng,vừa thanh khiết,hoàn toàn không giống như những nữ nhân khác,cho dù đứng cách xa hẳn 50 bước,cũng có thể ngửi thấy được mùi hương nồng nặc khiến hẳn rất khó chịu.

Hiên Viên Nham đưa mắt nhìn Diệp Nghi Dung,thoáng chốc ánh lên kinh ngạc,chi thấy nữ tử mặc bộ váy lụa màu trắng như tuyết,vạt áo cổ áo thêu bằng chỉ bạc đơn giản,y bào vừa khít,ôm trọn lấy thân người nhỏ nhắn của nàng,eo nhỏ cỡ gang tay,tóc đen nhẹ vấn lên,tùy ý cài một cây trâm phi thủy trên đầu,lại nhìn đến gương mặt xuất trần kia,da trắng như ngọc,môi hồng vẫn mím chặt,lúc nàng vén màn xe,ánh nắng cũng khẽ len vào,nhìn nàng ngược hướng nắng,vẻ đẹp tựa như tiên nữ giáng trần,trong sáng thuần khiết..

"Vương gia"

Hiên Viên Nham mãi thất thần nhìn Diệp Nghi Dung,lúc nàng ngồi xuống đối diện hẳn,hắn vẫn không biết,đến khi nghe nàng gọi,hắn cảm thấy mình hơi thất lễ,khê ho,gật đầu với nàng,sau đó dời ánh mắt sang nơi khác.

Không gian bên trong xe ngựa một mảnh yên tĩnh,chi nghe tiếng ngựa lộc cộc chạy trên đường,Diệp Nghi Dung nhẹ vén màn xe,đường xá ở kinh thành rộng lớn,nhộn nhịp,người người tấp nập,hai bên đường đầy các quầy hàng,Diệp Nghi Dung tuy lãnh đạm,nhưng đối với thế giới mới này,nàng rất tò mò,một đường đi đến hoàng cung,trong lòng thầm cảm thán,quốc gia phồn vinh,vạn vật an bình,bách tính com no áo ấm,vua của Đại Triều-Hiên Viên Dịch,trị quốc rất tốt.

Không đến hai canh giờ,xe ngựa đã đến hoàng cung,chậm chậm tiến vào.

Hoàng cung kiến trúc hùng vĩ,cao lớn uy nghiêm,lớp lớp tường thành,phủ điện liên miên không dứt,lầu son gác tía vô số,mặt đất có đá màu lót đường.

Lướt qua bao nhiêu cung điện trạm trở tinh khắc,hoa cỏ không kể xiết,muôn vàn suối trong núi giả,cảnh đẹp như tranh,muôn màu rực rỡ.

Xe ngựa rốt cuộc dừng,giọng của Mộc Thương vang lên.

Hiên Viên Nham nhắc màn che bước ra,không đợi Mộc Thương,Hiên Viên Nham tự mình đến gần xe ngựa,đưa tay đỡ Diệp Nghi Dung.

Hành động này đã thành công thu hút ánh nhìn kỳ quái của Mộc Thương,còn Hiên Viên Nham vẫn bình thản, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Diệp Nghi Dung ngẩng đầu nhìn cung điện trước mắt,cung Thừa Hoan-tâm cung của hoàng hậu đương triều-Mộ Dung Tuyết.

So với những cung điện mà nàng gặp qua trên đường,nơi này thật sự khác quá xa,nguy nga lộng lẫy,tráng lệ cao sang,vách tường chạm khắc tinh tế,rộng bay phượng múa..

Nàng theo sau Hiên Viên Nham,từng bước tiến vào cung Thừa Hoan,vừa gặp hoàng thượng và hoàng hậu,Diệp Nghi Dung lập tức hành lễ

"Nghi Dung tham kiến hoàng thượng,vạn tuế,vạn tuế,vạn vạn tuế"

"Tham kiến hoàng hậu,thiên tuế,thiên tuế,thiên thiên tuế"

Hiên Viên Nham lập nhiều công lao cho đất nước,được danh xưng là chiến thần,nên có đặc quyền gặp vua không cần quỳ,lúc này hẳn tai tay ôm quyền cuối đầu hành lễ.

"Được rồi được rồi,đều là người nhà cả,miễn lễ miễn lễ" Hiên Viên Dịch nhìn thấy hai người hành lễ,liền nóng lòng lên tiếng, trước đó hoàng đế Hiên Viên Nham của hắn từng nói,đừng có bất kỳ hy vọng nào với hắn,cho dù hắn thật sự lấy vương phi,thì cũng chỉ là hữu danh vô thực,cho nên sau hôn lễ,cũng đừng mong hắn sẽ dẫn hoàng đế muội tiến cung để ra mắt.Như thế nào bây giờ lại đồng ý đưa hoàng đế muội đến thỉnh an?

"Tạ ơn hoàng thượng"

Không biết hoàng hậu từ ghế ngọc trên cao từ khi nào,chốc lát đã đến gần Nghi Dung,nàng hơi cúi người nâng Nghi Dung dậy.

"Nào,đứng lên,ngẩng mặt cho ta nhìn xem"

Diệp Nghi Dung nghe được âm thanh ôn nhu của hoàng hậu vang lên,giọng nói trong trẻo êm tai,nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn người trước mắt.

Nữ từ khoảng hai mươi tuổi,cảm bảo đo thăm,đầu đội mũ phượng,cả người đều toát ra loại khí chất cao quý, gương mặt thanh tú, không quá xuất chúng,nhưng cũng đủ để lay động lòng người.

Mộ Dung Tuyết cũng âm thầm đánh giá Diệp Nghi Dung, không nói được lời nào, miệng cười tươi như hoa, quay đầu nói với Hiên Viên Dịch

"Hoàng thượng, chàng nhìn xem" hơi nghiêng người để không cản trở tầm nhìn của Hiên Viên Dịch.

Vừa nhìn đến dung mạo của Diệp Nghi Dung, Hiên Viên Dịch ngây người một lúc, sau đó vỗ tay cười lớn "tốt tốt, quả thật là một mỹ nữ tuyệt thế"

Bước đến bên cạnh vỗ vai Hiên Viên Nham "chẳng trách, chẳng trách" hắn vừa cười vừa nói, xinh đẹp như vậy, chẳng trách hoàng đế của hắn lại động lòng, nhưng mà hắn không hiểu, Hiên Viên Nham lại dễ rung động trước sắc đẹp như thế sao?

Hiên Viên Nham đương nhiên không hiểu ý tứ trong lời nói, khẽ nhú mày nhìn hoàng huynh hắn.

Diệp Nghi Dung bị Mộ Dung Tuyết kéo vào tầm cung riêng, bỏ mặc Hiên Viên Nham cùng Hiên Viên Dịch ở trên điện.

Sau đó là hàng loạt câu hỏi, Diệp Nghi Dung trả lời qua loa vài câu. Nàng là một cảnh sát, điều tra án, hỏi cung là sở trường của nàng, cho nên phần lớn thời gian nàng đều hỏi ngược lại Hoàng Hậu.

Hai canh giờ sau, Diệp Nghi Dung cùng Hiên Viên Nham xin cáo từ, cả hai lên xe người chuẩn bị về vương phủ.

Trong xe ngựa, Hiên Viên Nham để ý thấy sắc mặt Diệp Nghi Dung không được tốt, thỉnh thoảng lại khê ho, hắn lo lắng hỏi

"Cô..không sao chứ"

Diệp Nghi Dung ho vài tiếng, không đáp, mà chỉ khê lắc đầu.

Được một lúc, Hiên Viên Nham lại hỏi tiếp " Không sao thật?"

"Không sao", Diệp Nghi Dung lắc đầu, nghe được thông báo đã tới Bích vương phủ, nàng chờ Hiên Viên Nham xuống trước, sau đó mới yếu ớt theo sau.

Chân vừa chạm đất, liền cảm thấy xung quanh xoay chuyển, mi mắt nặng trĩu, vô lực ngã xuống.

Hiên Viên Nham vẫn luôn quan sát Diệp Nghi Dung, vừa trông thấy nàng ngất, hắn vội chạy lại đỡ.

"Diệp Nghi Dung, cô sao vậy, mau tỉnh lại, tỉnh lại đi" sắc mặt của nàng lúc này rất tái, hắn cuống quýt ôm nàng vào lòng, vừa đi vào vương phủ vừa ra lệnh

" Gọi thái y"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phu quân của nàng

Diệp Nghi Dung mơ màng tỉnh lại, nhìn ngoài cửa là Thẩm Nhi đang bê một cái chén nhỏ nghi ngút khói đi vào, cả phòng lúc này đều tràn ngập mùi thuốc, Thẩm Nhi vừa thấy Diệp Nghi Dung đã tỉnh, nàng vội buông chén thuốc xuống bàn, chạy lại đỡ Diệp Nghi Dung ngồi dậy.

"A Nhi, sao ta lại ở đây" Diệp Nghi Dung đưa tay đỡ trán, cũng không biết nàng đã nằm bao lâu, giọng nói khàn đặc, khó nhọc hỏi.

"Vương phi, lúc sáng người đột nhiên ngất xỉu, là vương gia đã đưa người về Đông Uyển, sau đó tìm thái y, thái y nói người chỉ bị nhiễm phong hàn, uống thuốc tịnh dưỡng thì sẽ không sao nữa"

Vừa nói xong, Thẩm Nhi liền đem chén thuốc đến trước mặt Diệp Nghi Dung " nô tỳ vừa sắc thuốc xong, người mau uống đi, cẩn thận một chút, hơi nóng"

Người thấy mùi thuốc bắc, Diệp Nghi Dung hơi khó chịu nhíu mi, nhìn đến nét mặt đầy lo lắng của Thẩm Nhi, lòng nàng bất giác dịu lại, cầm lấy chén thuốc, thổi hơi, rồi đưa lên miệng.

"Ăn một miếng, sẽ không đắng nữa" Thẩm Nhi đưa một miếng mứt mơ vào miệng nàng, cảm giác chua chua ngọt ngọt lan tỏa trong miệng, át đi vị đắng của thuốc, Diệp Nghi Dung nuốt xuống, cười với Thẩm Nhi, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến thế giới này, nàng thật tâm thật ý cười với một người, Thẩm

Nhi là một cô gái tốt, vừa thông minh lại hoạt bát, là người không có tâm cơ, hơn nữa nàng cảm thấy, Thẩm Nhi là thật lòng quan tâm nàng.

Thẩm Nhi nhìn Diệp Nghi Dung cười, vô thức há miệng, mắt tròn nhìn nàng, vương phi cười đẹp thật.

"Ta hơi đói, phiền muội lấy chút gì đó cho ta ăn"

"A..được được, người đợi một lát" Thẩm Nhi cười tươi như hoa, nhanh nhẹn chạy đi.

Đợi Thẩm Nhi quay về, Diệp Nghi Dung ăn một ít, rồi tiếp tục nghỉ ngơi, có lẽ do tác dụng của thuốc, nên nàng đặc biệt buồn ngủ.

***

Bích vương phủ, thư phòng.

Hiên Viên Nham đưa Diệp Nghi Dung về Đông Uyển, sau đó liền trở về thư phòng, giải quyết một số công việc.

Cũng đã trôi qua hai canh giờ, Hiên Viên Nham chợt dùng bút, nhìn đồng hồ sách quân vụ vừa mới duyệt xong, hần đột nhiên nghĩ tới Diệp Nghi Dung. Nhớ tới sắc mặt của nàng lúc nằm trong lòng hần, nhìn hai tay mình, cảm giác ôm nàng thật kì lạ, người nàng rất gầy, rất nhẹ. Hần vẫn còn nhớ mùi hương thanh khiết trên người nàng, bất giác đưa tay lên ngửi, vạt áo vẫn còn vẫn một chút mùi hương ấy, nhàn nhạt, thật khiến người khác lưu luyến.

"Nô tỳ tham kiến vương gia"

"Không cần đa lễ, vương phi đâu" Nghĩ đến nàng, hần không có tâm trạng phê duyệt sổ sách tiếp, hơn nữa, hần cũng muốn gặp nàng, hần phải xác định xem cảm giác trong lòng mình rốt cuộc là thế nào.

"Vương phi vừa uống thuốc xong, đang nghỉ ngơi ở trong phòng ạ"

Hiên Viên Nham trong lòng nổi lên thất vọng, gương mặt buồn bã, có chút rầu rĩ nói " vậy ta không làm phiền, người nhớ chăm sóc tốt cho vương phi"

"Vương gia, nếu đã đến rồi, người thử vào một chút xem"

Cửa phòng mở ra, Hiên Viên Nham bước chân nhẹ nhàng, ngồi bên mép giường nhìn Diệp Nghi Dung, hần vốn có ý định rời đi, nhưng lời của Thẩm Nhi vừa dứt, hần liền không do dự đi vào.

Nghĩ về chuyện xưa.

Năm đó hần bảy tuổi, hoàng cung xảy ra một biến cố, cung Tam Loan cháy lớn, lúc đó hần và hoàng huynh nhận được tin, lòng như lửa đốt, liều mạng chạy đến, lúc hần và hoàng huynh đến nơi, cả bầu trời khói bay mù mịt, lửa cháy không ngừng, lan can xà nhà sụp đổ, cả cung Tam Loan như rung chuyển. Nhưng hần và hoàng huynh không có cách nào để xông vào cứu phụ hoàng và mẫu hậu. Tiếng kêu của tỷ nữ, thái giám vang cả cung, thị vệ đồng loạt chạy vào cứu giá, cũng đều chôn thân trong biển lửa.

Bà nội của Diệp Nghi Dung là Tôn Tử Nghi, lúc trẻ là trọng thần của triều đình, nữ tướng quân đầu tiên của Đại Triều, sau từ quan, nhưng được đặc cách ở lại trong cung, ban thường cung điện nguy nga, phong là Chiến Thần đại tướng quân, được người người tôn kính. Lúc nghe tiếng thị vệ gọi cứu giá, bà bắt chấp an nguy, liều mạng xông vào cung Tam Loan, trong lúc cứu người, bị cây xà nhà ở trên trần rơi xuống chân, từ đó về sau, mất đi một chân, vĩnh viễn không thể đi lại như người bình thường.

Tuy rằng không thể cứu được mẫu hậu, nhưng phụ hoàng là do bà cứu sống, cho nên xem như là lập công lớn cho hoàng thất.

Chưa bao giờ bà đem món nợ ân tình đó nhắc lại, cũng không hỏi điều gì, cho đến nửa một tháng trước, bà đột nhiên nhắc đến chuyện cũ, cầu xin hần lấy cháu gái mình. Hiên Viên Nham là người có ân tất hoàn, và lại đối với hần, nữ nhân đều như nhau, sớm muộn cũng phải lập phi, cho nên lấy ai cũng được, hần không để ý.

Hôn sự được bố cáo thiên hạ, tin đồn về vương phi tương lai của hần-Diệp Nghi Dung cũng bắt đầu, mỗi người đều có cách nói khác nhau, nhưng đều có chung một điểm, vương phi của hần là phế vật, dẫn đến mỗi ngày thượng triều, đều phải chịu những ánh mắt thương hại của mọi người đối với hần.

Nhưng mà hôn sự là do hoàng huynh ban, ngày thành thân cũng đã định, hơn nữa nợ ân tình cần phải trả, hần hoàn toàn không còn cách nào để thoái lui, chấp nhận chờ ngày hôn sự đến.

Lần đầu tiên gặp Diệp Nghi Dung, cũng tại căn phòng này, lúc ấy nàng đang nằm ở trên giường, an ổn nghỉ ngơi, vừa nghe thấy hần vào, liền cảnh giác mở mắt. Hần đối với ánh mắt của nàng có hơi ngạc nhiên. Đối với vẻ bề ngoài của hần, việc bị những nữ tử khác nhìn chăm chăm cũng không phải chuyện mới mẻ gì, nhưng đôi lúc nhìn ánh mắt si mê của họ, hần thấy rất khó chịu, thật hận không thể móc mắt những nữ tử đó ra. Còn nàng ngay lần đầu gặp hần, trong ánh mắt cũng chỉ có ngạc nhiên, hoàn toàn không có si mê, cũng không có ngưỡng mộ, đơn giản là chỉ là ngạc nhiên, hơn nữa trạng thái đó cũng duy trì không lâu, sau đó ánh mắt bình thản trở lại, biểu hiện đó giống như, nàng sẽ ngạc nhiên, khi nhìn thấy được món bảo vật rất quý hiếm, nhưng tiếc là đối với nó, nàng không hứng thú, cho nên, chỉ liếc mắt một cái, liền đá đi cho khỏi cản đường..

Hần có thể nghĩ rằng, nàng có tình làm vậy, mục đích cũng chính là muốn hần chú ý.

Nhưng là, chuyện nàng cứu nha hoàn trong vương phủ, lại khiến hần thay đổi cách nghĩ, nàng dùng những nỗi khổ mà mình đã trải qua, để an ủi người

khác, ở trong mắt nàng, hẳn thấy rõ sự kiên cường, hoàn toàn không vì những chuyện đã qua mà tỏ ra bi thương.

"Từ nhỏ ta đã không được yêu thương, phụ thân thì vứt bỏ, thỉnh thoảng lại bị người khác ức hiếp, thiên hạ gọi ta là phế vật, ta bị phụ thân ghét bỏ, mọi người đều xem thường, thậm chí ngay cả phu quân cũng không màng đến ta"

"Chúng ta khác nhau, cô chỉ bị một người đàn ông ruồng bỏ, còn ta bị cả thế giới quay lưng"

"Nhưng lúc bà nội ta qua đời, chỉ còn một mình ta, không ai quan tâm đến ta, không ai lo lắng cho ta, cô có bằng hữu, cô có người thân, còn ta không có người thân, không có bằng hữu, giữa ta và cô, nói đến đáng thương, thì ta đáng thương hơn cô nhiều, nếu cô là ta, thì không biết đã tự vẫn bao nhiêu lần, nhưng ta sẽ không làm vậy"

"Đối với ta, sinh mệnh mới là quý giá nhất"

"Việc ta đã làm, sẽ không thẹn, mặc người nhạo báng, ta không cần ai thấu hiểu.."

Nếu có người hỏi hẳn, đã yêu nàng từ khi nào, thì có lẽ chính là lúc nàng nói "ta không cần ai thấu hiểu". Hoặc chính vào lúc, nàng quay lưng về phía hẳn, ánh mặt trời khẽ gọi xuống, hẳn trông thấy bóng lưng đầy cô đơn của nàng. Có lẽ, đã rung động vào lúc ấy, chỉ là, hẳn không phát giác ra mà thôi.

Không biết lấy dũng khí ở đâu, hẳn nắm lấy tay nàng, vén vạt áo lên, trên cánh tay trắng như tuyết, xuất hiện vài vết mờ, vẫn không buông tay nàng xuống, hẳn tiếp tục vén vạt áo ở cánh tay còn lại, rõ hơn một chút, những vết thương này, hẳn là do dấu vết của roi da để lại. Roi da.

Roi da sao?

Rốt cuộc, những ngày tháng đó, nàng đã trải qua như thế nào, Tôn Từ Nghi không phải yêu thương nàng lắm sao, vì sao lại để cho nàng chịu nhiều uất ức như thế?

Hắn nhìn nàng.

Nữ tử trông nhỏ nhắn yếu ớt, một mình đối mặt với tất cả mọi chuyện, chịu đựng sự ghét bỏ của phụ thân, chịu đựng sự ức hiếp của tỷ muội, chịu đựng sự cừu hận của thế nhân, nàng, rốt cuộc cần bao nhiêu kiên cường, mới sống được đến ngày hôm nay. Hiên Viên Nham đưa tay, vén lọn tóc trước trán Diệp Nghi Dung, hẳn, động tâm rồi, rung động vì nàng, đau lòng thay nàng.

"Ta không quan tâm thế nhân nói gì về nàng, phu quân của nàng cũng sẽ không bỏ mặc nàng" không gian tĩnh lặng, chỉ nghe được giọng nói thâm tình của hẳn.

Hai mươi hai năm, luôn không hiểu tình cảm là gì, nhưng nàng lại bất ngờ xuất hiện, khiến hẳn chân chính hiểu rõ về tình yêu, hẳn dùng thời gian chưa đến hai ngày, để yêu nàng. Sau này, cũng sẽ dùng thời gian cả đời, để bảo vệ nàng.

***

Uống thuốc rồi nghỉ ngơi một giấc thật dài, lúc tỉnh lại, cả người Diệp Nghi Dung cũng dễ chịu hơn, tinh thần cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cho dù ở hiện đại, nàng là một đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, cũng chưa từng ngã bệnh nặng như bây giờ, chỉ ngâm mình trong nước lạnh một lát, liền phát sốt, quá yếu đuối. Nàng nhảy dựng lên, vươn mình một cái. Cũng may, đã hết sốt rồi, thật tốt.

Thẩm Nhi vẫn chưa dậy, Diệp Nghi Dung quyết định chọn một bộ y phục rộng rãi. Tiếp tục thói quen..

Chạy bộ.

Mở cửa phòng, nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cảm giác vừa mới khỏi bệnh thật tốt, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Giờ thì, Hiên Viên Nham rảo bước đến Đông Uyển, trước đó hẳn đã dặn nhà bếp làm mấy món ăn có thể giúp Diệp Nghi Dung bồi bổ sức khỏe, vốn muốn xem nàng đã tỉnh lại chưa, nhưng lúc hẳn đến đã nhìn thấy Thẩm Nhi lúng túng từ trong Đông Uyển chạy ra, vừa gặp hẳn, nét mặt nàng càng biểu lộ lo lắng hơn, run rẩy hành lễ với hẳn.

"Có chuyện gì" Hiên Viên Nham gắng hỏi

"Vương phi.. không.. không thấy đâu" hôm qua sau khi rời đi, đã căn dặn nàng nhất định phải chăm sóc tốt cho vương phi, tối qua vương phi đã hạ sốt, nhưng nàng lo lắng nửa đêm lại xảy ra chuyện, nên đến tận giờ sưa mới dám đi ngủ, sáng nay thức dậy, đến Đông Uyển lại phát hiện không có vương phi, vốn muốn đi tìm, nhưng thật không ngờ lại gặp vương gia, cho nên nàng mới sợ hãi như vậy, vương gia vì chuyện này muốn trách tội, nha đầu như nàng làm sao gánh nổi.

"Sao lại như vậy, không phải bảo người chăm sóc vương phi sao" Hiên Viên Nham vừa nghe thấy, sắc mặt liền trầm xuống.

"Nô tỳ.. sáng nay nô tỳ"

Không đợi Thẩm Nhi nói hết, Hiên Viên Nham đã xoay người bỏ đi, hẳn đã cho hộ vệ của mình - Tùy Viễn theo bảo vệ Nghi Dung, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không nhìn thấy nàng, vẫn khiến hẳn cảm thấy lo lắng.

Trở lại Đông Uyển, Diệp Nghi Dung nhìn thấy bộ dạng hấp tấp của Hiên Viên Nham từ Đông Uyển của nàng đi ra, nàng nghi hoặc đến trước mặt hắn, gọi một tiếng xem như hành lễ.

"Vương gia"

"Vừa rồi nàng đi đâu" nhìn thấy Nghi Dung, nội tâm hắn liền kích động, hai tay túm chặt nàng, cảm giác lo lắng cho một người, hắn thật sự chưa từng trải qua bao giờ.

"Ta chỉ chạy bộ một lát" Diệp Nghi Dung vừa vận động thân thể, cả người đều toàn mồ hôi, hơn nữa lực tay của Hiên Viên Nham hơi mạnh, làm vai nàng có chút đau, nàng đẩy tay hắn ra, hỏi "ngài có chuyện cần tìm ta sao?"

Nhìn tay mình bị đẩy ra, Hiên Viên Nham thất vọng, ánh mắt mờ mịt nhìn nàng, hỏi "không có chuyện thì không thể nào tìm nàng sao?"

Diệp Nghi Dung nhú mi, hiển nhiên là không hiểu ý tứ trong lời nói của Hiên Viên Nham, nàng cảm thấy hắn so với lần gặp trong đêm động phòng, có hơi khác lạ.

"Nàng vừa mới hạ sốt, sao lại tự tiện chạy ra ngoài, lỡ bị nhiễm bệnh lại thì phải làm sao?" Hiên Viên Nham trạm tay vào trán nàng, thấy nàng hơi né tránh, hắn lưu luyến buông tay xuống, nhẹ giọng hỏi nàng.

"Không sao, đã khỏi rồi. nếu không có chuyện gì, vậy, ta xin cáo lui" hời hợt nàng lướt qua hắn, dặn dò Thẩm Nhi

"A Nhi, chuẩn bị nước nóng giúp ta"

"Ta chờ nàng cùng ăn sáng"

Diệp Nghi Dung xoay người lại, khó hiểu nhìn Hiên Viên Nham. Nhìn một lúc, hắn cũng không nói gì, nàng bắt đầu đi lên tiếng "không cần đâu, ta còn phải tắm rửa, ngài.." nói được một nửa, nàng thấy hắn đã xoay người bỏ đi, chỉ để lại một câu nói

"Thẩm Nhi, lát nữa xong thì đưa vương phi đến Trần Hiên"

"Nô tỳ lập tức đi chuẩn bị"

Ngắm mình trong làn nước nóng, hương thơm của hoa nhài nhẹ nhàng lan tỏa, bao trùm lấy không gian phòng. Diệp Nghi Dung nhẹ nhàng hít vào, hai mắt từ từ nhắm lại, cả người nàng tựa vào thành bồn, vừa mới hạ sốt, lại chạy bộ từ sáng, nên cả người nàng đã đổ đầy mùi hôi, giờ ngâm mình trong nước nóng, cả người cũng thấy thoải mái hơn, cảm giác mệt mỏi đều tan biến. Nàng xoa tóc ra, ngụp lặn trong nước vài giây, nghĩ đến Hiên Viên Nham đã nói chờ nàng cùng ăn sáng, sau đó mới đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, choàng một tấm áo mỏng rồi mới gọi A Nhi vào giúp nàng lau khô tóc.

Tuy tiếp xúc với Thẩm Nhi không lâu, nhưng cả hai đều đã xem nhau như tỷ muội thân thiết, cho nên Thẩm Nhi vừa vào, không để ý đến thân phận của nàng, tay vừa lau tóc cho tôi, miệng vừa cằn nhằn, trách nàng không biết trân trọng bản thân, sương sớm rất lạnh vậy mà lại đi chạy bộ..

Mọi việc kết thúc, Thẩm Nhi đưa nàng đến Trần Hiên. Nhìn thấy Hiên Viên Nham thật sự chờ nàng, Diệp Nghi Dung không nói được lời nào, cứng ngắt ngồi vào bàn, chặm chặm cầm đũa lên ăn.

"Nhanh như vậy đã xong" Hiên Viên Nham cũng cầm đũa lên, hỏi nàng.

"Ừm, vương gia đã đợi, ta sao dám chậm trễ"

"Thật ra cũng không cần để ý đến ta" Hiên Viên Nham nhìn nàng, ánh mắt có phần dịu dàng, Diệp Nghi Dung nhất thời không biết phải làm sao, né tránh ánh mắt của hắn, nuốt xuống phần thức ăn trong miệng, mới gượng gạo nói

"Dù sao cũng xong rồi"

"Ồ Đông Uyển có quen không" Hiên Viên Nham tiếp tục hỏi

"Ừm"

"Nếu cần gì, nàng cứ sai bảo Thẩm Nhi là được"

"Ừm"

Cứ thế, Hiên Viên Nham lại nói tiếp, Diệp Nghi Dung chỉ máy móc gật đầu, sau đó nghe không nổi nữa, nàng buông đũa xuống, trực tiếp đứng lên.

"Ta no rồi, vương gia xin cứ tự nhiên, ta đi trước" nàng không thích cùng người khác nói chuyện nhiều, hơn nữa cũng không có thói quen nói chuyện khi ăn, mà Hiên Viên Nham lại cứ làm bầm bên tai nàng, có tiếp tục ăn cũng không có khẩu vị gì nữa.

Hiên Viên Nham thấy nàng bỏ đi, hắn nhìn theo, đến khi khuất dần, hắn buồn bã thở dài, nàng dường như không muốn cùng hắn nói chuyện.

***

Diệp Nghi Dung trở về Đông Uyển,nàng căn dặn Thẩm Nhi giúp nàng tìm một bộ y phục của nam nhân,Thẩm Nhi vừa nghe liền khó hiểu nhìn nàng.

"Vương phi,người cần y phục nam nhân làm gì?"

"Ta muốn xuất phủ"

"Xuất phủ,vương phi,người muốn cải nam trang xuất phủ?"

"Không được sao"

"Ó,không phải không phải" Thẩm Nhi vội hươ hươ hai tay.Sau đó mắt mờ to nhìn Diệp Nghi Dung,nói "nhưng mà,xuất phủ sao phải giả trang?"Nàng bảm sinh có đôi mắt to tròn, gương mặt tròn trịa, là một tiểu cô nương rất xinh xắn.

Diệp Nghi Dung nhìn biểu hiện của Thẩm Nhi,hai mắt tròn xoe,gò má phúng phính, trông rất đáng yêu,nàng nhìn không được,đưa tay bẹo má Thẩm Nhi một cái.Bởi vì nàng cao hơn Thẩm Nhi một chút,nên phải cúi người xuống,mới có thể mặt đối mặt với Thẩm Nhi,nàng nhẹ nhàng cười "muội nghĩ xem...với bộ dáng này của ta,ra ngoài có thích hợp không"

Bị nheo đau,Thẩm Nhi lùi ra sau vài bước,hơi chu môi,tay xoa xoa má,vừa xoa vừa nhìn Diệp Nghi Dung,đánh giá từ trên xuống dưới,từ dưới lên trên,nhìn nhìn,sau đó giống như phát hiện ra vấn đề,hai mắt lập tức tỏa sáng "muội biết rồi,dung mạo của người xuất trần như vậy,nếu dùng bộ dáng nữ tử ra ngoài,chắc chắn rất hại nước hại dân"

Nụ cười trên mặt Diệp Nghi Dung lập tức cứng đờ,khóe môi nhìn không được mà co rút một cái.Nàng chỉ là cảm thấy làm nam nhân thì thuận tiện hơn một chút,nha đầu này lí giải thế nào mà trở thành hại nước hại dân?

"Vương phi,người đợi một lát,muội sẽ chuẩn bị ngay ạ" Thẩm Nhi nhảy dựng lên,vui vẻ chạy ra khỏi phòng.

Diệp Nghi Dung nhìn bộ dáng kia của Thẩm Nhi,cũng đành lắc đầu cười theo.

***

Bởi vì không tìm được y phục thích hợp,Thẩm Nhi liền ra ngoài tìm một bộ y điểm mua y phục cho Diệp Nghi Dung,nên mất nửa canh giờ sau,hai người mới có thể ra khỏi vương phủ.

Diệp Nghi Dung lúc này vận một bộ y phục màu lam nhạt,tay cầm chiết phiến,bộ dáng thư sinh thập phần nho nhã,bước chân nhẹ nhàng tiêu sái,thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người,đặc biệt là nữ tử.

Thẩm Nhi thì một bộ dáng tiểu 'thư đồng',theo sát Diệp Nghi Dung, trên mặt tràn đầy hưng phấn.Lúc nhìn thấy Diệp Nghi Dung mặc y phục nam nhân,Thẩm Nhi quên cả khép miệng,biểu hiện kích động tột độ.Vương phi nhà mình làm nữ nhân,dung mạo đã xuất trần lắm rồi,thật không ngờ lúc làm nam nhân,tướng mạo cũng rất tuấn đạt,thật sự rất giống yêu nghiệt.

"Vương...công tử,thật anh tuấn,thật yêu nghiệt,người nhìn xem,nữ tử gặp người,đều đỏ mặt hết cả rồi" Thẩm Nhi nói nhỏ bên tai Diệp Nghi Dung,sau đó nhìn nàng,nháy mắt tình nghịch.

Diệp Nghi Dung không nói gì,khẽ cười phe phẩy chiếc phiến,ánh mắt như thần nhiên nhìn vị cô nương đang lướt qua nàng.

Vừa thấy ánh mắt của 'công tử anh tuấn' nhìn mình,cô nương có dung mạo như hoa mặt khê đỏ,cuối đầu cười e thẹn.

Thẩm Nhi nhìn bộ dáng phong lưu của vương phi mình,nàng liền nhếch môi trêu đùa "công tử,trêu hoa ghẹo nguyệt"

"Ta đâu có"

"Còn nói không,mau nhìn mau nhìn,người hại vị cô nương xinh đẹp đó,đi hai bước,lại cứ lưu luyến quay đầu nhìn"

Diệp Nghi Dung làm bộ không nghe thấy,bước đến một quầy hàng bán ngọc bội.

"A,công tử,xin mời xin mời,cứ tự nhiên" người bán hàng là một vị đại thúc trung niên,da ngâm đen,vừa nhìn thấy nàng,mặt mày liền tươi cười hớn hở.

Diệp Nghi Dung cầm một miếng ngọc bội lên xem,ngọc bội màu trắng,rất tinh xảo,rất đẹp.

"Công tử thật khéo chọn,đây là miếng ngọc bội kim nguyên bảo,đeo vào thắt lưng rất đẹp,hơn nữa nó còn có thể giúp công tử chiêu tài,mang lại may mắn"

"Bao nhiêu tiền" Diệp Nghi Dung nhìn chăm chăm vào miếng ngọc bội một lúc,mới quay đầu lại hỏi người bán hàng.

"Năm mươi quan tiền" hắn đưa năm ngón tay lên,tươi cười nhìn vị 'công tử' trước mặt.

Diệp Nghi Dung đối với tiền thời cổ đại,không hiểu cho lắm,cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu,lúc này Thẩm Nhi vẫn luôn theo sau nàng,liền chòm tới,trùng mắt

nhìn đại thúc bán hàng.

"Năm mươi quan tiền,sao ông không đi ăn cướp luôn đi"

"Tên tiểu tử này,ngươi ở đâu ra vậy,đừng có cản ta làm ăn,đi đi đi,đi chỗ khác" Đại thúc bán hàng vừa nhìn thấy Thẩm Nhi chen ngang,hắn hơi tức giận,muốn đẩy Thẩm Nhi ra.Cũng may Thẩm Nhi nghiêng người né tránh,sau đó giật lấy miếng ngọc bội trong tay Diệp Nghi Dung,nhìn nhìn,rồi đưa đến trước mặt vị đại thúc kia.

"Không phải đá quý,không phải phi thủy,chi là một miếng ngọc bội bình thường,hơn nữa tay nghề kém như vậy,ông lại dám tính năm mươi quan tiền,muốn lừa công tử nhà ta à"

"Ngươi..." đại thúc bán hàng tức giận đỏ mặt,chỉ vào Thẩm Nhi,nghe thấy không nói được lời nào.

Thẩm Nhi gạt tay hắn ra,hênh mặt lên,nói"ngươi cái gì mà ngươi,nói cho ông biết,năm quan tiền,nếu không bán,công tử,chúng ta đi" nói rồi lại kéo tay 'công tử' của mình đi.

"Được,ta bán" đại thúc kia tức giận không nói được lời nào,đập bàn thoả thuận.

Nghe vậy,Thẩm Nhi liền lấy túi tiền ra,đưa năm quan tiền cho vị đại thúc kia,cầm lấy miếng ngọc bội,đắc ý nói " sau này nếu muốn lừa người khác,cũng phải mở to mắt xem cho kỹ người đó là ai,thật đúng là.."

Đi được một đoạn,Thẩm Nhi cảm giác được Diệp Nghi Dung cứ nhìn mình cười kì quái,nàng gãi gãi đầu hỏi

"Công tử,mặt ta có dính gì sao"

"Không có" Diệp Nghi Dung cười lắc đầu,thành thật trả lời

"Vậy người cười cái gì"

"Ta chỉ cảm thấy,Thẩm Nhi nhà chúng ta thật thông minh" thật ra tiền mà Thẩm Nhi dùng để trả,là tiền của Hiên Viên Nham,nàng chỉ nghĩ dù sao cũng là thê tử của hắn,xài một chút cũng không sao,đối với thế giới mới này,thứ nàng thiếu nhiều nhất chính là tiền,bất quá sao này,tìm cách kiếm tiền,rồi trả lại cho hắn.

"Điều này là đương nhiên,mấy trò lừa gạt như thế,làm sao lừa được ta" Thẩm Nhi hất cằm lên,ngón cái tự chỉ vào mình,duơng duơng tự đắc.

"Tránh ra tránh ra,mau mau,đừng có cản đường"

Diệp Nghi Dung thu lại nụ cười,quay đầu nhìn theo nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy bốn người thanh niên trai tráng,vừa hét vừa dùng tay đẩy người khác,phía sau còn ba người nữa,hai người kia cũng có cách ăn mặc giống bốn người phía trước,hai tay ôm kiếm,cung kính đi theo người ở giữa.

Diệp Nghi Dung nhìn tên ở giữa,rất nhanh phát hiện,người này chắc chắn là chủ tử của sáu người kia.Từ đầu đến chân,vừa nhìn là biết con nhà giàu,bạch y cao quý,thuộc hạng tở tầm,guơng mặt khôĩng ngũ tuần tứ,huềnh hoang hất mặt lên trời,không xem ai ra gì.

"Uê..cô nương,xin dừng bước" vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp,hắn liền đưa một tay chắn ngang,không cho vị cô nương đó bước đi.

Diệp Nghi Dung khoanh tay nhìn cảnh tượng trước mắt,hắn là muốn trêu ghẹo gái nhà lành?

"Các người..muốn làm gì" Mộ Dung Thất hoảng sợ,thân người run lên,chân từng bước lùi về phía sau.

"Đừng sợ,tại hạ chi là muốn cùng cô nương,kết giao bằng hữu mà thôi" hắn cười gian xảo,chân không dừng bước,đồn ép đến khi Mộ Dung Thất cả thân người đụng vào quầy hàng ở phía sau,không còn đường lui.

"Ta không muốn,ngươi..ngươi đừng làm vậy" Mộ Dung Thất cả người run rẩy,hoảng sợ xoay mặt né tránh.

"Không cần từ chối" hắn đưa tay sờ lên mặt Mộ Dung Thất một cái,sau đó nâng cằm nàng,buộc nàng phải nhìn mình.

"Đừng mà.." nhận thấy guơng mặt của hắn càng ngày càng gần,Mộ Dung Thất nét mặt biến sắc,hét to.

"Quá đáng" Thẩm Nhi siết chặt nắm tay,nghe thấy răng rắc một tiếng,nhưng giây sau,mắt nàng mở to,há hốc miệng nhìn Diệp Nghi Dung chớp mắt đã đến gần tên hão sắc kia,còn nhanh như gió kéo được Mộ Dung Thất vào lòng mình.

Thẩm Nhi nhú nhú mi,mắt chớp liên tục.

Cảnh tượng này.

Ặc,nhìn thế nào,cũng rất lãng mạn,rất giống với câu 'anh hùng cứu mỹ nhân'

Tùy Viễn vẫn luôn âm thầm theo sau, cũng kinh ngạc với tốc độ nhanh nhẹn của Diệp Nghi Dung, hần xoa cằm, ánh mắt hưng phấn nhìn vương phi 'nhà mình'.

"Cô không sao chứ" Diệp Nghi Dung cúi người, nhìn Mộ Dung Thất 'trong lòng' mình, dáng người Diệp Nghi Dung hơi cao, ở thời hiện đại cũng phải 1m70, có thể làm được siêu mẫu rồi.

Mộ Dung Thất vẫn còn đang trong trạng thái hoảng sợ, nhưng ngay sau đó cả người liền rơi vào một vòng tay khác, chỉ cảm thấy trên người người này tản mát ra hương hoa nhài nhẹ nhàng, thơm mát, Mộ Dung Thất không hiểu sao lại có cảm giác rất an toàn, bất giác nhắm mắt lại, ngửi mùi hương dễ chịu trên người Diệp Nghi Dung, đến khi nghe được giọng nói êm tai của Diệp Nghi Dung, nàng mới ngẩng đầu lên, ngượng ngùng thoát khỏi Diệp Nghi Dung, e thẹn lắc đầu.

"Tiểu tử thôi, dám cướp người của gia, ngươi là ai?"

"Cái gì mà người của ngươi, chính mắt ta thấy, là ngươi cưỡng ép vị cô nương này, người ta cũng đâu có đồng ý" Thẩm Nhi chạy đến gần Diệp Nghi Dung, lớn tiếng nói.

"Liên quan gì đến ngươi, các ngươi có biết đại gia ta là ai không"

"Mặc kệ ngươi là ai, giữa ban ngày ngang nhiên muốn giữ người như vậy, rõ ràng không xem vương pháp ra gì" Diệp Nghi Dung lạnh lùng nói

"Ha ha, vương pháp? công tử nhà ta chính là vương pháp đấy" một nam tử đi theo tên háo sắc đó, hơi tiến lên phía trước, miệng cười lớn nói.

"Ngươi..." Thẩm Nhi vừa nghe, cả người liền bốc hỏa, tay chỉ thẳng vào tên nam nhân kia, còn đang suy nghĩ xem nên mắng hần như thế nào, thì đã nghe Diệp Nghi Dung lên tiếng.

"Ta không muốn nhiều lời, ngươi xin lỗi vị cô nương này, ta sẽ bỏ qua"

"Ta phi... ngươi là cái thá gì, dám bắt ta xin lỗi, chán sống rồi phải không?"

"Thẩm Nhi, lập tức báo quan" Diệp Nghi Dung hạ lệnh, cũng không nhìn Thẩm Nhi, nàng vươn tay kéo Mộ Dung Thất lại gần mình.

"Ta nói này vị công tử, ngươi báo quan cũng vô ích thôi, cha hần là Tô Chi Nghiêm, người giàu có nhất kinh thành này, hơn nữa có quan hệ rất tốt với quan lại, hần chính là dựa vào quyền thế, mới luôn đi ức hiếp người khác như vậy, những chuyện như này, dân chúng ở đây thấy quen rồi, cho dù ngươi thật sự đi báo quan, cũng không làm gì được hần đâu" có một vị đại thúc, nhìn thấy Diệp Nghi Dung muốn báo quan, bèn lên tiếng can ngăn.

Diệp Nghi Dung giống như không nghe thấy, nhìn tên háo sắc bây giờ, mặt mày đắc ý, không kiên nhẫn lập lại

"Nếu ngươi xin lỗi, ta sẽ không truy cứu nữa"

"Khốn kiếp, dám ra lệnh cho ta sao, đánh"

"Ta không muốn đánh nhau" Diệp Nghi Dung nhìn đám người kia đang tiến lên, nàng thân nhiên không để ý, nói.

"Sợ rồi sao, nhưng mà ta nói cho ngươi biết, hôm nay lão tử nhất định sẽ đánh cho ngươi về kêu cha gọi mẹ"

"Nếu thật sự đánh, e rằng người phải kêu cha gọi mẹ" Diệp Nghi Dung nói đoạn liền dừng, mắt lạnh lùng lướt qua từng người trước mặt, nhẹ nhàng phun ra ba từ " là các ngươi"

Lời này vừa dứt, Thẩm Nhi quay đầu, ngạc nhiên nhìn Diệp Nghi Dung, nét mặt của nàng không giống như đang nói giỡn, Thẩm Nhi hoảng hốt, nhỏ giọng nói

"Công tử, bọn họ đông người như vậy, chúng ta..."

Còn chưa nói xong, Diệp Nghi Dung đã đẩy Mộ Dung Thất về phía nàng.

"Khẩu khí thật lớn, đánh cho ta, đánh chết hần cho lão tử" tên 'háo sắc' hiển nhiên đã tức giận, phát hai tay, lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ của mình.

Tùy Viễn chính là phụng mệnh đi theo bảo vệ Diệp Nghi Dung, nhìn thấy đám người kia xông lên, hần định sử dụng khinh công bay đến chặn cho Diệp Nghi Dung, nhưng mà giây kế tiếp, hần đã ngo ngắc chôn chân tại chỗ, mắt không chớp nhìn Diệp Nghi Dung dễ dàng né được cú đâm của tên đại hần kia, dùng tốc độ nhanh nhất nhất đá một cái vào đầu tên đó.

Đám người phía sau nhìn tên đi đầu bị đánh, cũng rút kiếm xông lên. Diệp Nghi Dung lui về phía sau vài bước, nàng dùng chân đạp mạnh vào quầy hàng bên đường, mượn lực để bay lên, thành công tiếp đất, không đợi hai tên kia quay người, chân tiếp tục tung cú đá, khiến hai tên đó ngã úp xuống đất. Một tên nữa lại xông lên, nàng nghiêng người né tránh, sau đó một tay nắm chặt lấy cổ tay tên đó, dùng lực thật mạnh, khiến tên đó đau đớn thét lên, nàng kéo hần sát về phía mình, đầu gối giơ cao, thúc mạnh vào bụng hần..

Diệp Nghi Dung tinh thông không thủ đạo và taekwondo. Nguyên tắc của không thủ đạo chính là không được tấn công, bởi vì một cú đấm hay một cú đá

của võ sĩ không thủ đạo khi tung ra có sức tàn phá rất lớn, dễ dàng gây thương vong cho đối phương. Chính vì vậy, tập không thủ đạo chỉ để phòng thủ và tự vệ. Thế võ mà Diệp Nghi Dung đang sử dụng, là taekwondo.

Taekwondo là một loại hình võ đạo, chú trọng đặc biệt vào những đòn chân, sử dụng bàn chân và cẳng chân qua những cú đá đầy uy lực.

Mộ Dung Thất nhìn Diệp Nghi Dung không chớp mắt, nàng lúc đầu còn lo lắng cho vị 'công tử' đó, nhưng xem ra sự lo lắng của nàng là dư thừa.

Nhìn Diệp Nghi Dung tay nắm, chân đá, ra đòn nhanh chuẩn, tư thế tuyệt đẹp, không chê vào đâu được.

Dáng vẻ của nàng bây giờ, hoàn toàn khác với dáng vẻ thư sinh nho nhã ban nãy, ánh mắt của nàng đầy áp sự tự tin, kiên cường và chính nghĩa. Chưa đến một khắc, Diệp Nghi Dung đã giải quyết nhanh gọn, sáu tên đại hán vô dụng bị nàng đánh nằm lăn lộn ở dưới đất, ôm bụng kêu la.

Thẩm Nhi hưng phấn nhảy cẫng lên, chạy đến túm chặt vai tên 'háo sắc' đang muốn bỏ chạy, cười ranh mãnh "muốn chạy?"

"Người... người muốn làm gì"

"Muốn làm gì, 'công tử' của ta còn chưa cho phép, ai cho phép người chạy, hả" Thẩm Nhi mắt tròn to, đánh một cái lên đầu 'háo sắc', hét lớn.

"Ta nói cho người biết, cha ta..." 'háo sắc' run lấy bầy, vẫn cứng miệng, hán chưa nói hết câu, Thẩm Nhi tiếp tục hét.

"Cha người, cha người, ta mặc kệ cha người là ai, dám động đến công tử nhà ta, hôm nay người chán sống rồi" Thẩm Nhi túm chặt cổ áo tên 'háo sắc', lôi đến trước mặt Diệp Nghi Dung.

"Công tử"

"Ta đã nói, nếu người xin lỗi, ta sẽ không truy cứu nữa"

"Người..." 'háo sắc' tức giận, run tay chỉ Diệp Nghi Dung

Thẩm Nhi lại tiếp tục đập vào đầu hán, nói lớn "người, người cái gì, xin lỗi"

Tên 'háo sắc' không cam lòng, nghiêng răng nói "xin lỗi"

"Lớn tiếng một chút"

"Xin... lỗi" 'háo sắc' căm giận, từ trong kẽ răng phun ra từng chữ.

"Không nghe thấy, nói lại"

"Người..." 'háo sắc' quay đầu mắt trừng to nhìn Thẩm Nhi.

"Hôm nay ta chỉ muốn dạy người một bài học, người cao, còn có người cao hơn, đừng tưởng có quyền có thế thì ức hiếp dân lành, bọn họ cũng là người, người cũng là người, hôm nay người ức hiếp bọn họ, ngày mai cũng sẽ có người quyền thế hơn người, chà đạp người, phạm làm chuyện gì, cũng đừng quá đáng, nên chừa đường lui cho bản thân" Diệp Nghi Dung không muốn làm khó 'háo sắc', ban đầu nàng chỉ muốn hán xin lỗi, hoàn toàn không có định đánh nhau, nhưng bởi vì chứng mắt với vẻ mặt tự cao tự đại của hán, hơn nữa đối với việc mình đã làm sai, còn không biết hối lỗi, ngược lại còn cựa vào quyền thế mà huênh hoang, Diệp Nghi Dung nàng ghét nhất, chính là loại người như vậy.

"Nghe rõ chưa" Thẩm Nhi 'lại' tiếp tục đập vào đầu 'háo sắc'

"Rõ rồi"

"A, rõ rồi sao... còn không cúi"

'Háo sắc' vừa nghe, liền gấp gáp quay đầu, nhìn một lũ 'ăn hại' vẫn còn nằm dưới đất, không ngóc đầu lên nổi, hán tức giận, đập mạnh vào ngực một tên nằm gần chân mình "còn không mau đứng lên, đồ vô dụng".

Thẩm Nhi nhìn cả bọn vừa ôm người kêu rên, vừa cong chân bỏ chạy kia, nàng vui vẻ kích động, giờ ngón tay cái lên nhìn Diệp Nghi Dung

"Công tử, người thật lợi hại" nàng thật không ngờ vương phi của mình lại là một cao thủ võ lâm

Diệp Nghi Dung không đáp, nàng chỉ nhẹ nhàng cười.

Thân phận là một cảnh sát, nếu không biết võ, thì thật là làm trò cười cho người khác, hơn nữa từ nhỏ nàng đã học võ, lúc dọn ra khỏi nhà, một mình tự lập, chính là nhờ vào dạy võ để kiếm thêm tiền. Nhưng dù sao hiện đại và cổ đại cũng khác nhau, nếu hôm nay nàng gặp phải một người có võ công cao, chắc chắn sẽ đánh không lại, nhưng đối phó với những tên tép riu lúc này, thì chỉ là chuyện nhỏ.

"Công tử, xin đa tạ" Mộ Dung Thất đến trước mặt Diệp Nghi Dung, hơi cúi người, âm thanh từ miệng nàng, nhẹ nhàng như suối trong.

Diệp Nghi Dung lúc này mới chuyên tâm nhìn nữ tử trước mặt, trên người nàng cũng là quần áo màu lam nhạt, phía trên thêu đóa hoa màu trắng, thanh nhã tươi mát, lộ ra khí tức xuất trần, như tiên tử rơi xuống nhân gian.

Xinh như hoa như ngọc, thật sự là làm người khác không thể dời mắt được.

Diệp Nghi Dung đưa hai tay ra, nâng người nàng lên, vốn định nói không cần khách sáo, thì phía sau đã có một nha đầu, túm lấy tay Mộ Dung Thất kéo lại, nét mặt lo lắng, nói "rốt cuộc cũng tìm được người, tiểu thư, người không sao chứ?"

"Ta không sao"

"Vậy thì tốt quá, lúc này không nhìn thấy người, làm nô tỳ lo lắng muốn chết" Tiểu Hoa vỗ vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, giống như trút được gánh nặng, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, đưa mắt cảnh giác nhìn Diệp Nghi Dung

"Nếu bằng hữu cô nương đã đến, vậy ta xin phép cáo từ" nói rồi, Diệp Nghi Dung xoay người đi, lại nghe âm thanh trong trẻo từ phía sau vang lên

"Công tử, xin hỏi, người xưng hô như thế nào"

Diệp Nghi Dung không quay lại, đầu hơi nghiêng, nhếch môi nói "chỉ là một lần gặp, chớp mắt đã phân ly, cần gì xưng hô"

Nói rồi, nàng ngẩng mặt về phía trước, chân không dừng lại, tiếp tục bước đi.

"Tiểu thư, người đó là ai vậy" nàng chỉ không gặp tiểu thư một lát, ở đâu lại xuất hiện một nam nhân lạ mặt

Mộ Dung Thất không nghe Tiểu Hoa hỏi, mắt vẫn si mê nhìn theo lưng Diệp Nghi Dung.

Nàng, Mộ Dung Thất, năm nay mười 16 tuổi, lần đầu được trải qua cảm giác 'nhất kiến chung tình'

Dưới ánh hoàng hôn, bóng lưng ấm áp cùng nụ cười nửa bên mặt của vị 'thiếu niên' đó, đã chân chính đi vào lòng nàng.

Mặt hồ của nàng, đã không còn yên tĩnh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi ức Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ta dạy nàng cưỡi ngựa

Dạo xong một vòng kinh thành. Diệp Nghi Dung trở lại vương phủ đã là giờ Dậu.

Quản gia đi qua đi lại trước đại môn, nét mặt khó coi cực điểm, vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung, hần liền như người chết tìm được lối thoát, cả gương mặt nhăn nhó cô nặn ra nụ cười.

"Vương phi, cuối cùng người đã về"

Diệp Nghi Dung nhẹ gật đầu, Thẩm Nhi từ phía sau tiến lên hỏi

"Vương tổng quản, ông làm sao vậy, sắc mặt hình như không được ổn, còn đỏ mồ hôi lạnh nữa" Thẩm Nhi vừa nói, vừa đưa tay quạt lên một giọt mồ hôi của quản gia.

"Còn nói nữa.." quản gia gạt tay Thẩm Nhi, sau đó vẫn là nét mặt nhăn nhó, cung kính với Diệp Nghi Dung

"Vương phi, vương gia tìm người, nhưng không thấy, ngày ấy đã ở Đông Uyển đợi người hơn hai canh giờ, vừa mới trở về Tịnh Hiên"

"Làm gì?"

"Ta cũng không biết, vương phi, hay người cứ đến Tịnh Hiên gặp ngài ấy xem sao?"

"Ừm" Nàng suy nghĩ sao cũng không hiểu, Hiên Viên Nham tìm nàng rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Nhưng mà, vương phi, người... hay là người trước hết hãy thay y phục ra trước"

Diệp Nghi Dung lúc này mới nhớ ra, nàng hiện tại vẫn là nữ cải nam trang, sau đó đó cùng Thẩm Nhi trở về Đông Uyển thay y phục, rồi nhờ quản gia dẫn

đường đến Tịnh Hiền.

Tịnh Hiền nằm ở phía bắc Vương Phủ, so với những nơi khác, thì nơi này kiến trúc có phần mạnh mẽ hơn, không có hoa cỏ, không có hồ hoa sen, không có thác nước mềm mại.

Một đường đến Tịnh Hiền, xung quanh chỉ có núi giả, cùng những cây tùng bách xanh tươi, vườn cao như đang ở thế xông thẳng lên trời, hiên ngang và thanh cao. Tựa như con người của Hiên Viên Ngạo, kiên cường bất khuất. Làm nàng nhớ đến một câu

Trung nguyên bách chiến xuất anh hùng

"Vương phi, người vào đi" đến Tịnh Hiền, quân gia xoay người nói với Diệp Nghi Dung

Thẩm Nhi đã nói, Tịnh Hiền là nơi ở của Hiên Viên Nham, cũng chính là cấm địa trong vương phủ, ngoại trừ người dọn dẹp, những hạ nhân khác đều không dám lui tới, sợ bị trách tội, Hiên Viên Nham không thích người khác hầu hạ, cho nên bên cạnh hắn cũng chỉ có mấy hộ vệ thân cận.

Diệp Nghi Dung biết quân gia lo ngại, nên không dám vào, nàng gật đầu, đợi quân gia đi rồi, mới nhìn Tịnh Hiền.

Tịnh Hiền quả thật là một nơi yên tĩnh, hoàn toàn cách biệt với những nơi khác trong vương phủ.

Diệp Nghi Dung đang đứng cạnh một hồ nước, trong hồ không có cá, không có hoa sen, chỉ có núi giả, mặt hồ vô cùng tĩnh lặng.

Có một cây cầu gỗ bắc ngang qua mặt hồ, là đường đi duy nhất để bước vào Tịnh Hiền, Diệp Nghi Dung từng bước đi trên cây cầu gỗ, dừng lại ở trước cửa Tịnh Hiền, đèn bên trong vẫn còn sáng, nàng khẽ gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói trầm âm của Hiên Viên Nham

"Vào đi"

Diệp Nghi Dung khẽ đẩy cửa đi vào.

Hiên Viên Nham đang ngồi trước bàn đọc sách, vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung, trong ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc, sau đó là vui mừng, hắn buông quyển binh pháp trong tay xuống, đi vòng qua bàn rồi đến trước mặt Diệp Nghi Dung.

"Nghi Dung, sao lại là nàng" hắn vốn cho rằng người đến là thuộc hạ muốn bẩm báo chuyện gì, không ngờ lại là nàng.

"Tổng quân nói ngài có chuyện muốn tìm ta, là chuyện gì?"

"Hôm nay nàng đã đi đâu" Hiên Viên Nham không trả lời câu hỏi của nàng, mà hỏi ngược lại

"Ta đi dạo kinh thành" chuyện này cũng không có gì, nên không cần phải giấu hắn.

"Tại sao đến bây giờ mới về"

"Vương gia, ta đến là muốn hỏi ngài, rốt cuộc ngài tìm ta là có việc gì" đối với những câu hỏi không đâu của Hiên Viên Nham, nàng không có kiên nhẫn để trả lời.

"Ngày mai là ngày thứ ba chúng ta thành thân, ta sẽ cùng nàng trở về Tướng phủ"

"Ừm" Diệp Nghi Dung gật đầu, sau đó yên lặng chờ Hiên Viên Nham nói tiếp, nhìn chằm chằm, vẫn không thấy hắn nói thêm câu nào, nàng nhíu mày, nghi hoặc hỏi

"Hết rồi?"

Chỉ thấy Hiên Viên Nham khẽ gật đầu, Diệp Nghi Dung khó tin, hỏi lại một lần nữa

"Ngài chờ ta hai canh giờ, chỉ là để nói chuyện này?" Hiên Viên Nham là Đại Triều Chiến Thần, còn rất nhiều chuyện chờ hắn giải quyết, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà phí thời gian hơn hai canh giờ.

Hiên Viên Nham lại nghiêm túc gật đầu.

"Nếu vậy, ngài cứ nói với quân gia, để ông ấy thông báo với ta là được, không cần phải đích thân đến nói với ta như vậy"

Thật ra ta đến, chỉ vì muốn được gặp nàng mà thôi.

Lời này Hiên Viên Nham tự mình nói, sau đó tự cười chính mình, muốn gặp thể tử của mình, mà cũng phải mắc công tự bịa đặt lý do, Đại Triều Chiến Thần gì chứ.

"Nàng đi cả ngày, chắc cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi" hắn có thể nhận thấy rằng, nàng ngay cả nói chuyện với hắn, cũng không có kiên nhẫn.

"Vậy ta cáo lui" nếu đã không có chuyện gì quan trọng, nàng cũng không cần phải ở lại.

"Ta đi cùng nàng"

Diệp Nghi Dung vừa xoay người, đã nghe thấy giọng Hiên Viên Nham vang lên, vẫn chưa kịp phản ứng, hắn đã đi trước nàng vài bước.

Suốt đường đi, không gian vắng lặng yên tĩnh, thỉnh thoảng có hạ nhân trong phủ gặp hai người hành lễ.

Diệp Nghi Dung không biết vì sao Hiên Viên Nham lại đề nghị như vậy, dọc đường trở về Đông Uyển hai người đều trầm mặc, không nói với nhau câu nào.

Tối đó, Diệp Nghi Dung bị mất ngủ, một phần là vì thái độ của Hiên Viên Nham đối với nàng có hơi kì quái, một phần là vì nàng nhớ đến cha của mình và Cao Tường.

Trước đây, Diệp Nghi Dung là một người vô ưu vô lo, có cha mẹ, có bạn thân, cuộc sống luôn tràn ngập hạnh phúc.

Bọn họ đã từng hứa với nàng, nhưng ai cũng không giữ lời.

Ba mẹ đã từng hứa, gia đình ba người, sẽ mãi hạnh phúc không rời xa. Nhưng đến cuối cùng, mẹ lại thay lòng, cùng người đàn ông khác bỏ trốn.

Cha đã từng hứa với nàng, sẽ mãi yêu thương nàng, sẽ không như mẹ, bỏ rơi nàng. Bởi vì nàng không muốn có mẹ kế, nên ông cũng đã hứa với nàng, sẽ không tái giá. Nhưng lại đột nhiên đưa một người phụ nữ khác về nhà, thậm chí còn có đứa bé khoảng 2 tuổi.

Cao Tường cũng đã hứa với nàng, đời này sẽ mãi làm bằng hữu tốt, dù có bất cứ chuyện gì, cũng sẽ cùng nhau vượt qua, lúc buồn thì cùng nhau khóc, lúc vui cùng nhau uống rượu. Đến cuối cùng, nàng ấy đau khổ, lại không muốn cùng nàng khóc, một mình chịu đựng, một mình ra đi...

Nghĩ lại cuộc sống trước đây, nước mắt Diệp Nghi Dung bắt đầu chảy xuống.

Năm đó, sở cảnh sát điều tra một vụ án, đối tượng mà họ theo dõi, lại chính là cha của nàng.

Nàng biết, cha nàng có quyền thế có địa vị như vậy, cũng không phải là dễ dàng gì, chắc chắn cũng đã phải giẫm đạp lên rất nhiều người, đôi tay có lẽ cũng đã nhuộm đầy máu tanh.

Cha nàng bởi vì quyền thế, mà không từ thủ đoạn, không phải nàng không biết, nàng không đồng tình cách làm của cha nàng, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được.

Nàng báo với cấp trên chuyện mình là con của Hạ Chính Hằng, sau đó xin được rút lui khỏi đội, nàng biết cha mình làm rất nhiều chuyện phi pháp, thân là một cảnh sát, nàng không thể bao che, nhưng nếu để nàng tự tay bắt cha mình, điều đó là không thể.

Nàng nhớ rất rõ, ngày cha nàng vào tù, ông ấy đã nhìn nàng bằng ánh mắt thất vọng như thế nào..

Diệp Nghi Dung bật người ngồi dậy, co người lại, gục đầu vào giữa hai chân, nức nở khóc.

Nàng trước giờ chưa từng khóc trước mặt người khác, nếu có khóc, cũng chỉ khóc với một mình Cao Tường, nhưng kể từ khi Cao Tường chết, nàng không còn ai ở bên cạnh, không còn ai để an ủi nàng, ngay cả khóc, nàng cũng không đủ dũng khí.

Mọi người đều cho rằng nàng rất kiên cường, nhưng không một ai hiểu được, là cuộc sống không cho phép nàng được yếu đuối.

Đêm tối thanh tĩnh, nàng biết Thẩm Nhi đang ngủ, sẽ không nghe thấy được nàng khóc.

Kể từ khi Cao Tường chết, nàng chưa từng rơi một giọt nước mắt, bởi vì nàng không muốn người khác biết nàng đau lòng, không muốn người khác biết, hóa ra một Diệp Nghi Dung bề ngoài luôn tỏ vẻ lãnh đạm, thực chất lại rất nhu nhược. Nhưng thời điểm hiện tại, không có ai biết, không có ai thấy, nàng có thể một mình khóc thoải mái.

Diệp Nghi Dung càng khóc càng lớn, bởi vì nàng chỉ cho phép bản thân mình được yếu đuối một lần này.

Bên ngoài Đông Uyển, Hiên Viên Nham tựa người vào cửa, siết chặt nắm tay, hắn vừa nghe Tùy Viễn báo lại, liền vội vàng đến đây.

Vừa đến gần Đông Uyển, đã nghe thấy tiếng khóc của Nghi Dung, hắn muốn đẩy cửa đi vào, nhưng lại không thể, tính cách của nàng băng lãnh như vậy, rõ ràng là một người rất thanh cao, chắc chắn sẽ không muốn ai biết nàng khóc. Hắn không biết nàng vì chuyện gì mà khóc, chỉ biết rằng, nàng khóc thì lòng hắn rất đau.

Hiên Viên Nham hai tay siết chặt, mắt nhắm lại, từng chút từng chút dùng tâm của mình, cảm nhận nỗi đau của nàng.

Nếu đã không thể ôm nàng trong lòng, vậy thì hắn sẽ ở đây, âm thầm khóc cùng nàng.

Một người ở bên trong lặng lẽ khóc, một người ở bên ngoài lặng lẽ đau lòng.

Ánh trăng, cũng bắt đầu nhuộm màu u buồn.

***

Sáng hôm sau,Diệp Nghi Dung cùng Hiền Viên Nham trở về tướng phủ.Xe ngựa dừng trước tướng phủ,Hiền Viên Nham xuống trước,đưa tay đỡ Diệp Nghi Dung.

Nghe nàng nói 'đa tạ',Hiền Viên Nham chỉ đành cười khổ.

Diệp Thần cùng người trong tướng phủ,đều tươi cười đứng đợi ở cửa.

Vừa nhìn thấy Hiền Viên Nham bước xuống,tiếp đó lại tự mình đỡ Diệp Nghi Dung,ai cũng bày bộ mặt sùng sốt.Ngay sau đó đều cúi đầu hành lễ

"Tham kiến vương gia"

"Tham kiến vương phi" câu này vừa nghe liền cảm thấy gượng gạo,hơn nữa còn không có sự kính trọng.

Hiền Viên Nham gật đầu,cũng không gọi Diệp Thần một tiếng 'nhạc phụ đại nhân'.

Hắn đã cho người điều tra,ở Diệp phủ,người hãm hại Nghi Dung nhiều nhất chính là Diệp Nghi Vân,còn Diệp Thần chẳng những không giáo huấn,mà còn luôn bao che,để Diệp Nghi Vân làm xằng làm bậy.Đều đáng cảm giận nhất là,năm Nghi Dung chỉ mới 10 tuổi,bị Diệp Nghi Vân dùng kiếm chém vào lưng.Dưới sự phản nộ của Tôn Tử Nghi,Diệp Thần cũng chỉ phạt Diệp Nghi Vân quỳ ở phạt đường một ngày,nàng ta bị phạt quỳ lại có nhiều người đến hầu hạ,quan tâm lo lắng,còn Nghi Dung của hắn,nàng lúc ấy chỉ là một đứa bé,lại phải hứng một nhát kiếm của cô ta,nổi đau thể xác lớn đến như vậy,không một ai đồng cảm cho nàng,không một ai lo lắng cho nàng.

Diệp Thần đối với nàng như vậy,hắn cũng không cần thiết phải bày vẻ kính trọng ông ta làm gì.Hôm nay đưa Nghi Dung đến Diệp phủ,cũng là muốn cho người của Diệp gia biết,Nghi Dung là thể tử của hắn,hắn chính là chỗ dựa của nàng,chi cần còn hắn,hắn tuyệt đối sẽ không để ai thương tổn đến nàng.

Hiền Viên Nham sai người mang quà vào phủ.Diệp Thần nhìn phần quà lễ vô số,hộp quà cũng rất tinh xảo,ánh mắt thâm ý nhìn Diệp Nghi Dung.Sau đó cung kính nhường đường,mời Hiền Viên Nham vào phủ.

Hiền Viên Nham tay choàng qua vai Nghi Dung,thấy nàng mờ mịt nhìn mình,hắn ôn nhu nói "vào thôi"

Diệp Nghi Dung nhìn vào mắt Hiền Viên Nham,ánh mắt của hắn tựa như một vũ trụ,sâu thăm thẳm,không cần thận..

Diệp Nghi Dung vội quay đầu né tránh,lúc này,nàng như bị ánh mắt của Hiền Viên Nham cuốn hút,nàng không thích cảm giác đó,như bị cuốn vào vũ trụ mênh mông,không tìm thấy lối thoát.

Vào trong Diệp phủ,theo ấn lễ,Hiền Viên Nham đi cùng Diệp Thần đến chính đường,gặp những người trong gia tộc,Diệp Nghi Dung từ nhỏ đã bị bỏ rơi ở tịnh trúc,đối với những người này,ngoại trừ có quan hệ máu mủ,thì cũng chỉ như người xa lạ,nàng không muốn gặp họ,họ cũng cảm thấy chướng mắt nàng,cho nên để Hiền Viên Nham ở lại đó,xã giao với bọn họ,một mình đến từ đường,thăm bà nội.

Diệp Nghi Dung thấp một nén nhang cho bà nội,sau đó quỳ ở giữa từ đường,nhìn vào linh vị của bà nội.

"Nội tổ mẫu,Nghi Dung đến thăm người đây"

Nàng nhớ lại lúc nhỏ,bởi vì chân bà nội đi không tiện,cho nên thỉnh thoảng người mới đến thăm nàng,mỗi lần nhìn thấy người đến,nàng đều rất vui vẻ,lần nào cũng có đồ ăn ngon.Bà nội thường dạy nàng đọc sách,viết chữ,nhưng có lẽ bởi vì tư chất kém,nên những thứ mà người dạy,nàng tiếp thu rất lâu.

Người không chê nàng tư chất kém,không chê nàng nhu nhược,không chê tính cách nàng yếu đuối.Cũng chỉ có bà nội,mới đối tốt với nàng như thế.

Điều làm nàng hối tiếc nhất,chính là lúc bà nội qua đời,nàng ngay cả cơ hội gặp người lần cuối cũng không có.Người của Diệp gia đuổi nàng như đuổi tà,hôm đó trời mưa rất lớn,nàng một mình quỳ ở trước cửa từ đường,quỳ suốt một ngày một đêm,vậy mà ngay cả linh vị,họ cũng không cho nàng gặp,Diệp Thần cho người kéo nàng về tịnh trúc,hắn mặc nàng khóc lóc cầu xin,cũng không mảy may động lòng.

Bọn hạ nhân lôi nàng về tịnh trúc,nhìn thấy nàng còn giấy giữa,liền ra tay đánh nàng.

Nghĩ đến đây,Diệp Nghi Dung nhắm chặt hai mắt lại,cảm nhận nỗi đau từ trong lòng ngực,nàng tuy không phải Diệp Nghi Dung,nhưng hiện tại,nàng lại ở trong thân xác nàng ấy,những nỗi đau mà Diệp Nghi Dung đã trải qua,nàng đều cảm nhận được,cảm giác như chính nàng đã trải qua,có lẽ,nàng và Diệp Nghi Dung cả linh hồn và thể xác,đều đã hòa làm một thể.

Diệp Nghi Dung chậm rãi mở mắt ra,hôm nay có cơ hội được đến đây,đều nhờ phúc của Hiền Viên Nham.Xem như đã nợ hắn một ân tình.

Rời khỏi từ đường,Diệp Nghi Dung trở về tịnh trúc viên.

Chỉ mới ba ngày,nơi này đã đóng đầy bụi,xem ra cũng không có ai đến dọn dẹp.Diệp Nghi Dung dọn dẹp một lúc,sau đó mới lấy ra vài quyển sách mà lúc nhỏ nàng học.Đọc được một nửa,thì cửa phòng bị đẩy vào,Diệp Nghi Dung đưa mắt nhìn ra cửa,người đến là Diệp Nghi Vân,phía sau nàng ta là

Hiên Viên Nham

Diệp Nghi Vân vừa mở cửa nhìn thấy nàng,thâm tình lên tiếng

"Muội muội"

Nghe giọng điệu thân mật của Diệp Nghi Vân,Diệp Nghi Dung cảm thấy nổi cả da gà.Còn Hiên Viên Nham vừa nhìn thấy nàng,liền bước đến gần,cúi đầu nhìn quyển sách trên tay nàng,hắn nhỏ nhẹ hỏi

"Đang đọc sách à?"

Diệp Nghi Dung gật đầu,sau đó buông quyển sách,đứng dậy,Hiên Viên Nham chợt giữ tay nàng lại,hắn nói

"Chờ chút"

Rồi đưa ngón cái lên mặt nàng,Diệp Nghi Dung nhú mi,định né tránh,lại nghe Hiên Viên Nham nói "mặt của nàng bẩn rồi,để ta lau sạch"

Diệp Nghi Dung bắt đắc dĩ,đành để cho hắn lau,thật ra vết bẩn vừa lau là sạch,nhưng Hiên Viên Nham lại lưu luyến không muốn buông,hắn dùng ngón cái xoa xoa mặt nàng,lại nhìn xuống cánh môi đỏ mọng của nàng,hắn rất muốn,được một lần chạm vào.

"Được rồi,đa tạ" Diệp Nghi Dung không chịu được tiếp xúc gần như vậy,vội xoay mặt né tránh.

"Muội muội,vương gia tìm muội này giờ,hóa ra muội ở đây đọc sách" Diệp Nghi Vân tươi cười đến gần Diệp Nghi Dung,gọng nói ấm áp như gió xuân,rõ ràng là muốn diễn trò trước mặt Hiên Viên Nham.

"Để ta xem..là Trung Dung trong Tứ Thư Ngũ Kinh à?" Diệp Nghi Vân cầm quyển sách lên,vừa xem vừa nói,bề ngoài tươi cười ôn nhu,thật ra trong lòng thầm khinh thường Diệp Nghi Dung.Nàng,biết đọc sách sao? Cho dù biết đọc,chắc gì đã hiểu.

Diệp Nghi Dung biết,nàng ta nói như vậy,là cố ý trêu chọc nàng,biết rõ,Diệp Nghi Dung tư chất kém cỏi,không thể hiểu được sách.

"Nàng đói không,chúng ta đi dùng cơm nhé" Hiên Viên Nham quét ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Nghi Vân đang muốn giờ trò sĩ nhục Nghi Dung,sau đó ánh mắt tràn ngập yêu thương,nhìn Nghi Dung.Có hắn,ai cũng đừng mong động vào nàng.

So với đối mặt với Diệp Nghi Vân,thì Diệp Nghi Dung thà mất tự nhiên,gật đầu với Hiên Viên Nham

Diệp Nghi Vân ngậy ngốc tại chỗ nhìn hai người lướt qua mình,nàng cảm giận rít qua kẽ răng "Diệp Nghi Dung"

Từ lúc bước ra khỏi xe ngựa,thái độ của Hiên Viên Nham đối với Diệp Nghi Dung,nàng đều thấy rõ hết,Hiên Viên Nham đối với Diệp Nghi Dung,thái độ luôn hết sức ôn nhu,ánh mắt nhìn nàng ta cũng rất thâm tình.

Còn đối với nàng,thậm chí là cả Diệp gia,đều không có lấy một thái độ hòa nhã,nét mặt như băng sơn ngàn năm,khiến người khác không dám đến gần.

Lúc nàng viện cớ đưa Hiên Viên Nham đi tìm Diệp Nghi Dung,suốt cả đường đi,dù nàng chủ động nói chuyện thế nào,vẫn không cạy được miệng của hắn,thậm chí còn bị ánh mắt sắc bén của hắn đe dọa đến tim mủn nhảy ra ngoài,không dám nói tiếp nữa lời.

Vậy mà vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung,về ngoài băng lãnh của hắn liền biến mất,thái độ đối với nàng ấm áp,cũng không che dấu sự cưng chiều trong ánh mắt.

Diệp Nghi Vân nhếch môi,cũng chỉ là phế vật,sớm muộn gì cũng thất sủng.Đến lúc đó,phế vật chính là phế vật.Căn bản không thể cùng nàng so sánh.

***

Dùng cơm ở tước phủ xong,Diệp Nghi Dung cùng Hiên Viên Nham trở về vương phủ.

Bên trong xe ngựa ,Diệp Nghi Dung đang nhắm mắt dưỡng thần,nhớ đến chuyện hôm nay,nàng định nói đa tạ với Hiên Viên Nham,nhưng vừa mở mắt ra,liền chạm vào ánh mắt nóng rực của hắn,hắn cũng không vì nàng phát hiện mà dời ánh mắt đi,Diệp Nghi Dung hơi mất tự nhiên,nói

"Ta biết,hôm nay ở Diệp phủ,ngài muốn giúp ta không bị họ xem thường,đa tạ"

"Tại sao phải đa tạ"

Diệp Nghi Dung khó hiểu nhìn Hiên Viên Nham,không phải nàng vừa mới nói lý do sao?

"Phu quân của nàng,đôi tốt với nàng,đó là chuyện đương nhiên,ta hoàn toàn không phải diễn trò cho Diệp Phủ xem"

"Cùng ta đi dạo nhé" Chưa đợi Diệp Nghi Dung nói,Hiên Viên Nham nhẹ nở nụ cười

"Ừm" dù sao về phù cũng không làm gì, chỉ bằng cùng hấn vậy.

"Mộc Thương, ra ngoài thành" Hiên Viên Nham ra lệnh

"Dạ, vâng gia"

Xe ngựa chuyển hướng, ra đến ngoại thành, Hiên Viên Nham cùng Diệp Nghi Dung xuống ngựa cưỡi bộ.

Hai người đi dọc bờ sông, Diệp Nghi Dung âm thầm quan sát khung cảnh xung quanh, núi non cao vút, ao hồ trong xanh, đây hoàn toàn là của thiên nhiên tạo ra, không giống như ở hiện đại, con người đều muốn phá vỡ tự nhiên lúc ban đầu, sau đó lại phí sức làm ra những thứ nhân tạo.

Không khí ở đây trong lành, thoáng đãng, thật làm cho người ta thoải mái.

"Phía trước có một khu rừng, ta thường đến đó săn bắn" Hiên Viên Nham đưa tay chỉ cho nàng.

"Muốn xem ta săn bắn không" hấn cười, nụ cười như ánh nắng, chói đến mức, cả lòng của Diệp Nghi Dung cũng bị chiếu sáng.

Nàng gật đầu, sau đó Hiên Viên Nham hạ lệnh cho Mộc Thương đem ngựa và tên bắn đến.

Diệp Nghi Dung thật khâm phục, tốc độ làm việc của Mộc Thương rất nhanh, chỉ trong một khắc, hấn đã đem được hai con ngựa cùng tên bắn đến.

Hiên Viên Nham bảo nàng lên ngựa, rồi cùng đi về khu rừng phía trước.

Diệp Nghi Dung do dự một lúc, vẫn không chịu lên ngựa.

"Sao vậy" Hiên Viên Nham nhìn nàng do dự, hấn hỏi.

"Ta... không biết cưỡi ngựa" săn bắn thì nàng có hứng thú, nói gì thì nàng cũng là tay súng thiện xạ, đối với mục tiêu khó thể nào, nàng cũng có thể bắn trúng được, nhưng mà cưỡi ngựa, nàng chưa từng học qua, đâu có ai nói cảnh sát là phải biết cưỡi ngựa bao giờ.

Hiên Viên Nham thâm trầm nhìn nàng, hấn lại quên mất, nàng ở tướng phủ, chưa từng ra ngoài, làm sao biết cưỡi ngựa.

"Không sao, hôm nay không săn bắn nữa" nói rồi hấn ném cung tên cho Mộc Thương, sau đó nhìn nàng khẽ cười

"Ta dạy nàng cưỡi ngựa"

Không đợi Diệp Nghi Dung đồng ý, hấn đã đẩy nàng lên yên ngựa. Sau đó bắt đầu 'chương trình giảng dạy'

"Học cưỡi ngựa, đầu tiên là tư thế ngồi"

"Lưng phải thẳng, phải cao...nàng đừng cứng ngắc như vậy, thả lỏng một chút" vừa nói vừa đẩy lưng nàng.

"Vai, hông và gót chân tạo thành một đường thẳng. phải...như vậy...đừng ngồi lênh sang một bên nhé"

"Được rồi, nàng cầm cương ngựa đi. đừng cầm quá chặt. phải...sau đó dùng khủy tay, bàn tay kéo dây cương cho thẳng"

"Bắt đầu nhé.." hấn ngẩng đầu lên nhìn nàng, đợi nàng gật đầu, hấn mới tiếp tục.

"Nàng dùng chân thúc nhẹ vào hông ngựa đi" đây là cách ra tín hiệu để ngựa chạy

"Á.." cũng không biết Diệp Nghi Dung chọc trúng chỗ nóng nào của con ngựa, khiến nó hí lên một tiếng, sau đó hất nàng xuống đất.

"Có sao không" Hiên Viên Nham vẫn luôn ở bên cạnh, vừa thấy nàng ngã xuống, hấn liền nhanh nhẹn ôm lấy nàng, lo lắng hỏi.

"Không" Diệp Nghi Dung chỉ cảm thấy thật mất mặt, nàng vậy mà bị một con ngựa đá cho văng xuống đất.

"Lần đầu tập, có lẽ hơi khó khăn, quen rồi thì sẽ dễ dàng hơn...hay...ta tập cùng nàng nhé" Diệp Nghi Dung nhận ra, mỗi một lời nói của Hiên Viên Nham, dường như rất thận trọng, luôn luôn đề tâm đến ý kiến của nàng, có lẽ là vì thái độ chân thành của hấn, Diệp Nghi Dung vô thức gật đầu.

Hiên Viên Nham vừa thấy nàng nhận lời, một lần nữa giúp nàng leo lên lưng ngựa, sau đó phi thân một cái, an ổn ngồi ở phía sau, cả người dựa hấn vào lưng nàng, tay cẩn thận vòng qua eo cầm chặt lấy tay nàng, mặt áp sát vào tóc nàng. Thì ra, cảm giác được ôm trọn lấy nàng, người thấy mùi hương dịu nhẹ trên tóc nàng, cũng là một loại hạnh phúc.

Trong nháy mắt, thân thể Diệp Nghi Dung cứng đờ, đây là lần đầu tiên nàng cùng một người khác giới tiếp xúc thân mật như vậy, nàng thậm chí có thể cảm nhận được độ ấm trên ngực của Hiên Viên Nham, hơi thở của hấn, cứ phả vào mặt nàng, khiến nàng ngứa ngáy khó chịu. Hiên Viên Nham lại bắt đầu nói bên tai nàng, nhưng nàng căn bản không nghe thấy được nữa, cả gương mặt cũng giống như bị lửa thiêu đốt, cứ nóng dần lên.

"Bỏ đi,ta không học nữa.." nàng đột nhiên lên tiếng,cắt đứt lời của Hiên Viên Nham

"Sao vậy?"

"Khó quá"

Hiên Viên Nham nhìn nàng,khoảng cách của hai người quá gần,cho nên chỉ cần hắt hơi nghiêng đầu,thì cả gương mặt sẽ áp sát vào mặt nàng.

Hắn vừa nhìn nàng,nàng lại mất tự nhiên né tránh,nhưng khoảnh khắc đó,Hiên Viên Nham vẫn kịp nhìn rõ.

Nàng đỏ mặt.

Hắn chờ người ra nhìn nàng một lúc,nàng là đang e thẹn?

Nghĩ đến khả năng này,hắn cười khẽ

"Nghị Dung,người chuyển núi bắt đầu từ việc,dời những hòn đá nhỏ,thật ra học cưỡi ngựa,không khó nhưng nàng nghĩ,hon nữa nàng yên tâm,có ta ở đây,sẽ không để nàng ngã ngựa đâu"

Không dễ gì,mới có được một cơ hội tiếp cận nàng như thế.

Muốn hắn buông tay? Hắn không ngốc.

Diệp Nghi Dung ép buộc bản thân nhất định phải tập trung,không được phân tâm.Hiên Viên Nham cũng không có ý gì khác,nàng không được có suy nghĩ quá nhiều.

Kéo nét mặt tự nhiên,nàng lại gật đầu,ý bảo Hiên Viên Nham tiếp tục.

Ngày hôm đó,từ trời trong xanh gió mát,cho đến hoàng hôn rực rỡ,hai bóng người cùng cười trên một con ngựa,nam tuấn dạt nhu tình,nữ xuất trần e thẹn,hòa vào cảnh vật xung quanh,đẹp đẽ như một bức tranh.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cầu ánh trăng

Đại Triều hoàng cung,ngự thư phòng.

"Ta nghe nói thời gian gần đây,đệ thường hay ra ngoài cưỡi ngựa săn bắn,sao hả,có hứng thú từ khi nào vậy?" Hiên Viên Dịch rót trà,tư thế tao nhã,hắn nâng chén ngọc lên,thổi hơi,vài hơi,sau đó chậm rãi đưa lên miệng nhấp một ngụm,điềm đạm lên tiếng

"Đã biết rõ còn cố ý hỏi" Hiên Viên Nham nhận lấy tách trà,hắn đưa tách trà lên gần mũi khẽ xoay xoay,nhắm mắt nhấp một ngụm trà thưởng thức.

Hiên Viên Dịch khẽ cười

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân" nói rồi hắn lại nhấp một ngụm trà,sau đó gật đầu tán thưởng "trà ngon"

"Huỳnh đang trêu chọc đệ à"

"Ta đâu có" Hiên Viên Dịch tiếp tục nhấp một ngụm trà,sau đó đặt chén trà lên bàn,hưng chí nhìn Hiên Viên Nham

"Lần đầu tiên thấy đệ 'tận tâm tận lực' với một người như vậy,nói xem,có phải vị vương phi của đệ,có điểm gì đặc biệt không?" Hoàng đệ của hắn xưa nay đều không màng đến hồng nhan,cho nên bên cạnh hắn đến bây giờ cũng không có được một người,lần này lấy Diệp Nghi Dung cũng đều do muốn trả nợ ân tình cho người ta.

Hắn vừa hạ chi bàn hôn,thì cả kinh thành và triều đình đều nháo cả lên,danh tiếng 'tốt' của Diệp Nghi Dung bay xa đến mức không thể bay xa hơn nữa,nhưng mà 'quân vô hí ngôn',hắn cũng không thể thu lại thánh chỉ,vì chuyện này mà hắn đối với Hiên Viên Nham cảm thấy rất áy náy,thật không nên vì chuyện xưa mà hủy hoại hạnh phúc cả đời của hoàng đệ hắn.

Chính là không ngờ,sau khi Hiên Viên Nham thú Diệp Nghi Dung làm phi,thì thái độ hoàn toàn khác hẳn,chẳng những trở nên ôn nhu hơn,mà còn hết lòng quan tâm,một người xưa nay chỉ biết đến quốc gia,chỉ biết ra chiến trường,vậy mà lại vì một người con gái,ngày ngày cưỡi ngựa bắn tên chỉ để lấy lòng mỹ nhân.Chuyện này cũng quá sức tưởng tượng rồi.

"Huynh gọi đệ đến nói có quốc sự muốn bàn,đây là quốc sự của huynh sao?" Hiên Viên Nham nheo mắt nhìn Hiên Viên Dịch,y tứ thập phần xem thường

"Không nói vậy,đệ đến sao?"

"Tất nhiên là không" Hiên Viên Nham cũng không vì Hiên Viên Dịch là hoàng thượng mà trực tiếp không nể mặt nói.

"Khụ..nói gì thì ta cũng là vua của một nước,là hoàng huynh của đệ" Hiên Viên Dịch xấu hổ ho khan một tiếng,nhưng giây sau liền mặt dày nói "hề mặt ta một chút,nói cho ta biết,rốt cuộc vương phi.." của đệ có ưu điểm gì hơn người vậy.Nửa câu sau vẫn chưa ra khỏi miệng thì đã bị Hiên Viên Nham cắt ngang.

"Nếu không phải chuyện quan trọng,hoàng đệ xin phép cáo từ" Hiên Viên Nham đứng lên,phúi phúi vạt áo,sau đó ôm quyền hơi cúi đầu hành lễ với Hiên Viên Dịch,bộ dáng rất 'tôn kính',nhưng là không đợi Hiên Viên Dịch đồng ý,hắn đã xoay người hướng cửa đi tới.

"Hoàng đệ...này" nhìn cửa đóng lại,Hiên Viên Dịch thở dài lắc đầu,sau đó ngồi xuống tiếp rót trà,tiếp tục thưởng thức.

***

Bích vương phủ,Đình Liên Hoa bên cạnh hồ hoa sen.

"Dung Dung,tỷ đang thêu gì vậy" Thẩm Nhi từ ngoài đình bước vào,đặt nước ô mai lên bàn đá,sau đó ngồi cạnh Diệp Nghi Dung.

Thẩm Nhi là một người không có tâm cơ,tính cách lại trong sáng hoạt bát,Diệp Nghi Dung đã xem nàng như tỷ muội,là tỷ muội thì không có phân biệt cấp bậc,cho nên Diệp Nghi Dung không cho nàng gọi mình là vương phi,nhưng vì ở cổ đại cái gì cũng phải có quy tắc,cho nên lúc không có ai thì nàng buộc Thẩm Nhi gọi mình là Dung Dung hoặc Nghi Dung tỷ,không cần câu nệ tiểu tiết,nếu không thì không cần theo nàng nữa.

"Khăn tay" Diệp Nghi Dung cúi đầu căn chỉ,sau đó đưa cho Thẩm Nhi "muội xem"

Thẩm Nhi nhìn chiếc khăn lụa màu vàng nhạt trong tay,trên đó thêu một đóa hoa mẫu đơn màu đỏ đẹp tuyệt sắc,còn có đôi hồ điệp lượn lờ ở phía trên,sống động như thật,màu sắc rất hài hòa sắc sảo, tinh tế từ bố cục đến từng đường nét thêu,quả thật là một cực phẩm,còn đẹp hơn những chiếc khăn lụa thêu hoa có tiếng ở kinh thành.

"Đẹp quá"

"Thật không?"

"Thật" sợ Diệp Nghi Dung không tin,Thẩm Nhi gật đầu như bồ tòi như chứng minh lời mình nói.

Diệp Nghi Dung vui vẻ cười.

Sinh ra ở một gia đình quyền thế,luôn lấy vẻ ngoài làm trọng,bởi vì cha chỉ có một đứa con gái là nàng,cho nên đối với nàng có yêu cầu rất cao,từ nhỏ đã cho nàng học rất nhiều thứ,cầm kì thi họa không thiếu cái nào,mỗi một người dạy cho nàng đều là những danh sư rất nổi tiếng trong ngành.Cho nên,Diệp Nghi Dung am hiểu rất nhiều thứ,hơn nữa vì không muốn làm mất mặt Hạ gia,những thứ mà nàng học đều cố gắng tiếp thu rất nhanh,còn hoàng thành rất xuất sắc.

Đối với thêu cũng vậy.

Diệp Nghi Dung áp dụng kĩ thuật thêu của hiện đại kết hợp với thêu của truyền thống,chẳng những hợp với gu thẩm mỹ của người hiện đại mà còn không làm mất đi nét đẹp hài hòa tự nhiên của cổ đại.

"Vây tốt quá"

"Tốt cái gì ạ?"

"Ta định sử dụng kỹ thuật thêu này,thêu ra nhiều loại khác nhau,sau đó sẽ bán chúng để kiếm tiền"

"Mỗi tháng vương phủ đều có phát ngân lương mà,tỷ còn kiếm tiền làm gì?" Nàng cũng đâu thấy tỷ ấy tiêu xài hoang phí,sao lại thiếu tiền đến mức phải bán khăn thêu?

"Dù sao cũng không phải của ta,tự mình kiếm được,tiêu xài cũng thoải mái hơn"

"Muội thấy vương gia đối xử với tỷ rất tốt,sao lại có thể tính toán những chuyện nhỏ nhặt như vậy"

"Đừng nói vậy,là ta không muốn phải phụ thuộc vào người khác" thật sự là nàng không có thói quen dựa dẫm vào người khác,vẫn là tự lực cách sinh thì tốt hơn.

"Nếu muội thích,cái này tặng cho muội"

Diệp Nghi Dung uống một ngụm nước ô mai,màu đỏ bắt mắt của ô mai, thêm vị thanh ngọt, hơi chua và mát lạnh của nó khiến nàng cảm thấy dễ chịu và sáng khoái giữa cái nóng của mùa hè này.

"Tặng cho muội..thật không" Thẩm Nhi tưởng mình nghe nhầm,gặng hỏi lại,vừa thấy Diệp Nghi Dung nghiêm túc gật đầu,liền kích động hưng phấn,hai mắt tỏa sáng nhìn Diệp Nghi Dung

"Tỷ thật là tốt"

"Còn không?" Nha đầu này thật dễ thỏa mãn,chỉ một cái khăn thêu mà cũng vui vẻ đến như vậy,thật giống với nàng trước đây,nếu có thể quay về thì hay quá.

Thẩm Nhi cười đến hai mắt khép lại không thấy đâu,sau đó lấy ra một cây sáo trúc,cầm hai tay đưa đến trước mặt Diệp Nghi Dung,gọng điệu nịnh nọt.

"Tỷ tỷ"

Nàng vẫn không quên việc chính,Diệp Nghi Dung dạy nàng rất nhiều thứ,lúc trước nghe Diệp Nghi Dung thổi sáo,nàng liền ý chí bùng bùng quyết tâm học thổi sáo,mấy ngày nay nàng đều chăm chỉ tập thổi,bây giờ phải thử tài năng mới được.

Lần này Diệp Nghi Dung thật sự cười ra tiếng,nhận lấy cây sáo,nói

"Tập trung nghe ta thổi nhé" ngày đó nàng ngẫu hứng thổi bài 'cầu ánh trăng' của Tăng Đế,Thẩm Nhi liền gạt chuyện học chữ qua một bên,nhất quyết phải đòi học thổi sáo,hơn nữa còn bắt nàng dạy hát.

***

Hiên Viên Nham vừa trở về,nghe tổng quản thông báo Diệp Nghi Dung đang ở đình Liên Hoa nghỉ mát,hắn liền đi đến đó,từ xa đã có thể nghe được tiếng sáo rất êm tai,hắn đến gần thêm nữa,sau đó dừng bước ở khoảng cách có thể nhìn thấy được Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung vừa thổi xong,nàng đưa cây sáo cho Thẩm Nhi,hỏi

"Có nhớ không?"

"Dạ,nhớ rồi" Thẩm Nhi tươi cười nhận lấy,chuẩn bị tinh thần thổi sáo

"Được,vậy muội thổi,tá hát"

Thẩm Nhi mặt tươi như hoa,đưa cây sáo đến bên miệng,sau đó tinh nghịch nháy mắt ra hiệu cho Diệp Nghi Dung hát.

Đội tiếng sáo vang lên,Diệp Nghi Dung mới cất giọng hát,âm thanh của nàng hòa cùng tiếng sáo của Thẩm Nhi

Nàng xem,nàng xem ánh trăng đang cười kia

Nơi chân trời có cây cầu xinh đẹp

Đó là sự vất vả của cha và mẹ

Đó là niềm tự hào của chúng ta

Gió thổi nhẹ nhàng,mây trôi nhẹ nhàng

Tươi cười bầu bạn cùng chúng ta

Ánh mặt trời chiếu rọi cầu ánh trăng

Đó là kèn hiệu lệnh của hy vọng.

Theo nhịp thì lời bài hát đến đây thì dừng một lúc,Diệp Nghi Dung hé răng cười tươi,mỗi lần hát bài này đều cảm thấy rất nhớ lúc còn nhỏ,thật hạnh phúc biết bao,nàng nhìn Thẩm Nhi vẫn đang thổi,cảm giác vui vẻ tận đáy lòng này,kể từ khi Cao Tường chết thì nó cũng mất đi.

Hiện tại cùng Thẩm Nhi ăn ý như vậy,tựa như đã tìm được một tri kỉ đã từng mất đi.Nàng cũng nháy mắt với Thẩm Nhi,hơi nghiêng người theo điệu nhạc,sau đó lại hát tiếp.

Nghĩ thế nào để bay qua núi cao rừng rậm?

Sải bước lên cây cầu ánh trăng này

Tìm kiếm điều tốt đẹp của thế giới này

Gieo trồng hạt giống của hy vọng

Gió thổi nhẹ nhàng, mây trôi nhẹ nhàng

Tươi cười bầu bạn cùng chúng ta

Ánh mặt trời chiếu rọi cầu ánh trăng

Đó là kèn hiệu lệnh của hy vọng.

Tiếng sáo của Thẩm Nhi réo rắt trong gió, hòa nhịp theo tiếng sáo là những đóa hoa sen khẽ đung đưa trên mặt hồ, sóng gợn lăn tăn, chim hót líu lo, cả một không gian như bị đánh thức bởi âm thanh lên bổng trầm xuống, bay đi khắp nơi.

Nhưng Hiền Viên Nham lại không bị thu hút bởi tiếng sáo ấy, hắn đã hoàn toàn bị cảm dỗ bởi tiếng hát của Diệp Nghi Dung. Giọng hát của nàng, trong trẻo êm dịu tựa như tiếng suối trong, như hơi gió thoảng, du dương không dứt, hòa vào không khí, từng chút từng chút như thấm vào hơi thở của hắn, lan vào tận vào đáy lòng đến tâm can của hắn.

Lần đầu tiên hắn được nhìn thấy nụ cười tươi tắn của nàng như thế. Nụ cười ấy quá rực rỡ, quá tươi sáng, tựa như ánh dương trên mặt biển, lại như ánh sáng, lập tức chiếu sáng cả lòng hắn.

Ngọt ngào xinh đẹp như vậy, thật khiến hắn lưu luyến vấn vương, chỉ muốn bước đến ôm chặt nàng vào lòng, thật hy vọng biết bao nụ cười ấy là dành cho hắn, hắn biết, giây phút này hắn đã hoàn toàn trầm luân rồi.

Không cầu đòi đòi kiếp kiếp

Chỉ mong có thể nắm lấy tay nàng

Đưa nàng đi hết đoạn đường này

Chỉ mong màng hiểu được lòng ta

Thật muốn được mãi mãi cùng nàng

Thiên địa phân ly cũng không lìa xa

Trọn đời như đôi uyên ương ngao du khắp thiên hạ

Khúc hát dừng lại, Thẩm Nhi vui vẻ nắm lấy hai cánh tay của Diệp Nghi Dung, miệng cười lộ ra hàm răng sáng bóng

"Muội thôi được rồi, rốt cuộc muội cũng thôi được rồi"

Diệp Nghi Dung cười, gật đầu như phụ họa theo

"Giỏi lắm"

"Dung Dung, tỷ dạy muội thêm đi, muội muốn học bài khác"

"Ừm, được thôi"

"Thật không"

"Thật, nhưng trước hết muội phải..."

"Phải cái gì?" Đang nói lại đột nhiên ngừng lại, làm Thẩm Nhi có dự cảm không tốt.

"Học chữ trước"

Biết ngay mà

"Nhưng muội rất thích thổi sáo" nét mặt Thẩm Nhi dần dần sụp xuống, ừ ừ nói, ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Nghi Dung.

Dung tỷ tỷ, mau cầm động đi, mau mềm lòng đi.

"Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, tóm lại nếu muội không học xong, thì đừng nghĩ đến chuyện thổi sáo" Diệp Nghi Dung khẽ cười, ngón tay dí vào trán Thẩm Nhi, sau đó gạt lại cây sáo.

"Sáo của muội." Thẩm Nhi ừ ừ giơ tay lên nhưng lại không dám giằng lấy, chỉ tiếc nhìn cây sáo trên tay Diệp Nghi Dung. Không nổi, nhưng đành phải quay đầu sang nơi khác, vừa hay lại phát hiện Hiên Viên Nham đang đứng bên ngoài đình Liên Hoa, Thẩm Nhi kinh ngạc mấy giây sau đó mới hoàn hồn, quỳ xuống hành lễ.

"Nô tỳ tham kiến vương gia"

Diệp Nghi Dung nghe vậy, ngạc nhiên quay đầu lại, chạm vào ánh mắt của Hiên Viên Nham, hần thân nhiên cười với nàng, rồi ung dung đi về phía nàng.

Bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm, chắc chắn vững vàng, dưới ánh nắng càng toát lên vẻ phong thái hiên ngang của một vị Chiến Thần.

"Đứng lên đi" Hiên Viên Nham liếc mắt nhìn Thẩm Nhi, không nhanh không chậm lên tiếng.

Thẩm Nhi được ân xá, nàng vội đứng lên, mắt thoáng nhìn Diệp Nghi Dung, rồi cung kính nói

"Nô tỳ xin phép cáo lui"

Diệp Nghi Dung còn chưa đồng ý, thì Hiên Viên Nham đã "ừm" một tiếng.

Đội Thẩm Nhi rời đi, Hiên Viên Nham mới nói

"Bài hát lúc nãy, nàng hát rất hay"

"Ngài đã nghe thấy rồi à?" Nàng như thế nào lại hát đến mức có người đến mà cũng không hay.

"Để ngài chê cười rồi" nhìn Hiên Viên Nham gật đầu, Diệp Nghi Dung nở nụ cười gượng.

"Nàng biết thổi sáo?"

"Cũng chỉ là tài sơ học thiên" dù sao hần cũng là vương gia, nên khiêm nhường thì tốt hơn.

"Nàng có thể dạy ta không?"

Diệp Nghi Dung nghe lời này, ánh mắt mở to kinh ngạc nhìn Hiên Viên Nham, ngược lại hần không cảm thấy lời nói này có gì không ổn, khẽ cười.

"Ta không biết thổi sáo, nhưng bài hát lúc nãy, ta thật sự rất thích" Hiên Viên Nham chân thành nói

Lời này vừa nói ra, Mộc Thương luôn theo ở phía sau hần, khoe môi giật giật, kích động đến mức nắm chặt kiếm lại. Còn Tùy Viễn đang ẩn nấp ở gần đó, cũng bị trượt chân một cái, xém nữa là té ngã.

Vương gia, người cũng quá xạo rồi, đường đường là Bích vương gia của Đại Triều, là Chiến Thần tiếng tăm lẫy lừng, như thế nào lại không biết thổi sáo, nói dối trắng trợn như vậy, ai mà tin. Hơn nữa nhìn xem, vương gia nói dối mà mắt không chớp mặt cũng không đỏ. Hần thật sự là cam bái hạ phong.

"Nghi Dung kiến thức nông cạn, làm sao dám chỉ dạy vương gia" Diệp Nghi Dung mặc dù khó tin, nhưng vẫn thành thật đáp lời.

"Nàng có thể dạy Thẩm Nhi, tại sao không thể dạy ta?"

"Dù sao ta cũng đã dạy nàng cười ngựa, bây giờ ta chỉ là muốn nàng dạy ta thổi sáo, chẳng lẽ không được hay sao?"

Diệp Nghi Dung nấp mấy môi, không biết nói gì, hành động này rơi vào trong mắt Hiên Viên Nham, hần tự cho là nàng đã đồng ý, sau đó mặt dày bảo nàng chỉ dạy học trò mới như hần.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Làm càn

Diệp Nghi Dung cảm thấy hành động của Hiên Viên Nham càng ngày càng khó hiểu.

Lúc đầu thì dạy nàng cười ngửa,sau đó mỗi ngày đều kéo nàng đi săn bắn.Bây giờ lại đến bắt nàng dạy hấn thổi sáo.

Nàng thật sự không hiểu,đường đường là một đại vương gia,còn là người nắm binh quyền trong tay,như thế nào lại có thời gian rảnh rỗi đến như thế,chỉ cần vừa bãi triều xong thì sẽ chạy đến Đông Uyển tìm nàng học thổi sáo,đáng nói nhất chính là,vừa học xong khúc 'cầu ánh trăng' lại nói có 'hứng thú' muốn học bài khác,ví như bây giờ.Hắn đang ở Đông Uyển của nàng,thổi khúc 'trường tương tư'.

Diệp Nghi Dung là người trầm tĩnh,xưa nay rất ít nổi nóng,nhưng hiện tại trong lòng nàng đang rất muốn bốc hỏa,rất muốn chỉ vào mũi hắn,quát

"Vương gia,nếu ngài thật sự rỗi tới như vậy,sao không lo mà đi viết tấu sớ hay là xem tin tức từ biên cương đưa đến,một ngày có biết bao nhiêu chuyện phải giải quyết,ngày lại không lo đi phê duyệt quân vụ,chẳng lẽ thổi sáo còn quan trọng hơn quốc gia nữa sao?"

Hiên Viên Nham quả thật muốn chọc tức nàng mà,nhìn thế nào cũng không thấy hắn giống như người có tố chất kém,như thế nào mà học thổi sáo phải mất thời gian lâu như vậy,nếu chuyện này mà đồn ra ngoài,không phải khiến cho thiên hạ cười rưng rưng hay sao?"

Diệp Nghi Dung tức giận đến nghiến răng,nhưng dù sao hắn cũng là vương gia,ở nơi này,người trong hoàng thất là có quyền nhất,nàng không thể làm gì được hắn,lại càng không thể mắng hắn,chỉ có thể cố gắng kìm nén,dùng giọng điệu 'hòa nhã' nhắc nhở hắn

"Vương gia,đã trễ rồi"

Mấy ngày trước nàng đến một phường thêu,lão bản vừa nhìn thấy kĩ thuật thêu của nàng,liền nói sẽ cùng nàng hợp tác,sau này chỉ cần là tác phẩm của nàng,ông ấy đều nhận,nàng thêu bao nhiêu ông ấy nhận bấy nhiêu.Điều này thật sự là chuyện vui,có cơ hội như vậy,Diệp Nghi Dung nàng làm sao bỏ qua,cho nên mỗi ngày đều cố gắng thêu thật nhiều vật phẩm,thêu càng nhiều thì sẽ có càng nhiều tiền.Mỗi ngày đều bận đến tối mất tối mũi,còn phải dạy Thẩm Nhi học chữ,mệt đến không thở nổi,vậy mà buổi tối còn bị Hiên Viên Nham liên tục chạy đến làm phiền,thử nói nàng làm sao có thể giữ cho nội tâm bình tĩnh được.

Hiên Viên Nham ngừng thổi sáo,đưa mắt nhìn nàng.

Tuy rằng nét mặt không biểu lộ gì,nhưng ánh mắt của nàng dường như không còn kiên nhẫn nữa,hắn thờ dài,xem ra nàng sắp nổi giận rồi.

"Thật ngại quá,vậy..nàng nghỉ ngơi sớm đi" Hắn cười cười,đứng lên nói với nàng

Diệp Nghi Dung nhẹ gật đầu,tròng lòng thở phào nhẹ nhõm,nàng đi về phía cửa,rất tốt bụng giúp Hiên Viên Nham mở cửa,sau đó cười với hắn một cái,mới chậm chạp đóng cửa lại.

Hiên Viên Nham nhìn một loạt hành động của nàng,cúi người nhìn cây sáo trong tay,xoay người đi khẽ mỉm cười,rất muộn hôm nay cũng thấy được biểu cảm khác của nàng,nhưng mà,chọc nàng tức giận cũng không phải là việc tốt,sẽ ảnh hưởng đến con đường 'truy thuê' sau này của hắn.

Trở về Tịnh Hiên,Hiên Viên Nham lại cầm cây sáo đưa đến bên miệng,tâm trạng vui vẻ thổi khúc 'trường tương tư'.

Những khúc nhạc mà Nghi Dung đã dạy cho hắn,kể cả giai điệu và ý nghĩa đều rất hay,trước giờ hắn chưa từng nghe qua.Thật khiến người khác tò mò,muốn tìm hiểu về nàng nhiều hơn,muốn biết sâu trong nội tâm của nàng ẩn chứa những gì.Rất muốn tiến vào thế giới của nàng.

Bên ngoài Tịnh Hiên,ánh trăng chiếu rọi xuống mặt hồ yên ả,ánh trăng bàng bạc nhuộm khắp cây cối ao hồ,đẹp tuyệt diệu say mê lòng người.Trên bầu trời thăm thẳm cao,hàng ngàn ngôi sao sáng lấp lánh như được dát bạc.Đêm tịch mịch,khúc nhạc của Hiên Viên Nham du dương êm đềm,hòa đến tận chân trời.

***

Trời sáng,Diệp Nghi Dung vẫn như mỗi ngày,chạy bộ,tắm rửa,rồi đến Trần Hiên cùng Hiên Viên Nham ăn sáng,đợi hắn rồi đi,nàng mới cùng Thẩm Nhi ra khỏi vương phủ.

Hôm nay Diệp Nghi Dung không cài nam trang,nàng chỉ mặc một bộ y phục màu hồng nhạt thêu hoa đơn giản.

Nàng cùng Thẩm Nhi đi mua một ít chi đề thêu.Lúc đi ngang qua một tiệm chuyên bán nhạc cụ,Thẩm Nhi phấn khích nói muốn mua một cây sáo tốt hơn,nên đã lôi kéo nàng vào.

Diệp Nghi Dung đi xem xung quanh,ở đây toàn là những loại nhạc khí cổ điển,có chút không giống với những loại nhạc cụ ở hiện đại,cuối cùng nàng giúp Thẩm Nhi chọn một cây sáo có âm điệu khá tốt,lúc trả ngân lượng xong,vừa ra đến cửa đã gặp được 'người quen'

Diệp Nghi Vân vừa bước vào tiệm nhạc cụ đã trông thấy Diệp Nghi Dung,nàng liền tỏ vẻ kinh ngạc như không thể tin được.

"Diệp Nghi Dung,sao ngươi lại ở đây?"

Diệp Nghi Dung lạnh lùng nhìn Diệp Nghi Vân, hay thật, là ngữ điệu gì đây?

"Nghi Vân, cô ta là ai?" Thương Quan Minh Nguyệt không vui hỏi, nàng vừa vào đây đã nhìn thấy Diệp Nghi Dung, mặc dù y phục trên người nàng ta kiêu dáng đơn giản, chất liệu cũng bình thường, nhưng lại toát lên một loại khí chất khiến người khác như có cảm giác cô ta bị chèn ép, đặc biệt chính là gương mặt khuynh quốc khuynh thành kia, nàng còn cho rằng Diệp Nghi Vân chính là nữ tử có dung mạo đẹp nhất ở Đại Triều, nhưng mà hiện tại, khi đứng trước Diệp Nghi Dung nàng cảm thấy cô ta mới chính là người có dung mạo tuyệt sắc trên thế gian này, đẹp đến thật sự khiến người khác vừa nhìn đã cảm thấy ghen ghét.

"Là tam muội của ta, người được người đời 'ca ngợi' là phế vật" Diệp Nghi Vân nhếch miệng, giọng điệu khinh khỉnh nhìn Diệp Nghi Dung.

"Hóa ra là cô ta sao?" Thương Quan Minh Nguyệt hai tay bắt chéo lại nhìn Diệp Nghi Dung.

"Nghe đại danh đã lâu, bây giờ mới được gặp mặt" thật không ngờ, người có dung mạo như tiên tử như vậy, lại là một phế vật trong truyền thuyết, ông trời cũng quá ưu ái cho nàng ta rồi.

"Cô nói gì, ai là phế vật hả?" Thẩm Nhi nhìn thấy hai người này dường như không có ý tốt, còn mắng Dung Dung tỷ của nàng là phế vật, liền tức giận chen lên chắn trước mặt Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Vân lười nhìn đến Thẩm Nhi, trên mặt là ý cợt nhả ngày càng đậm.

"Đừng nói với ta là loại 'phế vật' như ngươi lại đến đây để mua nhạc cụ nhé, ta không chịu nổi đã kích này đâu" Vẫn là giọng điệu này, từ nhỏ cho đến lớn, Diệp Nghi Vân luôn dùng giọng điệu này để xem thường nàng.

Thẩm Nhi nghe thế lập tức bốc hỏa, như khói xông lên đầu, nàng định phản bác lại thì Diệp Nghi Dung đã kéo tay nàng, nhàn nhạt nói

"A Nhi, chúng ta đi thôi" Diệp Nghi Dung không thích cùng loại người này tính toán, Diệp Nghi Vân căn bản không có não, nếu nàng thật sự chấp dứt với cô ta thì thật sự như là tự si nhục bản thân mình, nếu vậy uống cho hai bảy năm qua nàng sống trên đời này quá.

Thấy thái độ của Diệp Nghi Dung từ đầu đến cuối không để mình vào mắt lại còn muốn bỏ đi, làm nàng nhớ đến lần đó ở Tịnh Trúc, lúc ấy có Bích vương gia, Diệp Nghi Dung cũng chính là dùng thái độ này đối với nàng, Diệp Nghi Vân tức giận bước đến chân đường của Diệp Nghi Dung.

"Diệp Nghi Dung, ngươi cho người là ai hả?"

"Vậy ngươi cho ta là ai?"

"Diệp Nghi Dung, ngươi chẳng qua chỉ là một phế vật, đừng tưởng đã bước vào được cửa vương phủ, thì sẽ thành chim sẻ hóa phượng hoàng"

"Nghĩ mình là ai mà muốn ra oai với chúng ta" Thương Quan Minh Nguyệt trêu tức nói

Diệp Nghi Dung cảm thấy mình điên rồi mới đôi co với bọn họ, nàng thân nhiên kéo tay Thẩm Nhi định vượt qua họ đi tiếp, không ngờ Diệp Nghi Vân lại đột nhiên ra tay, đẩy nàng lùi về phía sau.

Diệp Nghi Dung nheo mắt nhìn Diệp Nghi Vân, lại muốn giở trò cũ, nàng ta nghĩ nàng bây giờ còn là Diệp Nghi Dung trước kia luôn làm bao cát để mặc nàng ta đánh sao?

"Muốn đi...ta chưa cho phép, ngươi lại dám bước đi, có tin ta đánh gãy chân ngươi không?"

"Ngươi có đủ bản lĩnh đó sao?" Diệp Nghi Dung ánh mắt thoáng nét cười đáp lại câu nói đe dọa của Diệp Nghi Vân.

"Được, giỏi lắm, ta cho ngươi mạnh mẽ, hôm nay nếu không đánh gãy chân ngươi, ta không mang họ Diệp" Diệp Nghi Vân bị lời nói của Diệp Nghi Dung làm cho tức giận, chỉ là một con nha đầu từ nhỏ đã bị nàng ức hiếp, mà cũng dám lên mặt như vậy, nếu không dạy nó một bài học, thì nó sẽ không nhớ nó 'được' ai đánh mà lớn.

Thẩm Nhi nhìn Diệp Nghi Vân thật sự đang muốn tiến lên đánh Dung tỷ tỷ, nàng không suy nghĩ nhiều, lập tức dang hai tay che chở cho Dung tỷ tỷ.

"Cô muốn làm gì?"

"Tránh ra" Diệp Nghi Vân chán ghét nhìn Thẩm Nhi, không nói hai lời đẩy mạnh Thẩm Nhi sang một bên.

Diệp Nghi Vân là người từng học võ, cho nên lực đẩy không hề nhẹ, thành công đẩy Thẩm Nhi ngã xuống đất.

Thẩm Nhi bị đẩy ngã, tay đụng vào một dây đàn đặt gần đó, bị cứa một đường, nàng a lên một tiếng.

Diệp Nghi Dung vội vã chạy lại nâng Thẩm Nhi dậy, nhìn vết máu trên tay Thẩm Nhi, nàng xót xa nói

"Bị thương rồi"

Thẩm Nhi đau đến sắp khóc,nhưng vẫn cứng rắn không để nước mắt trào ra,nàng lắc đầu nói

"Muội không sao"

Diệp Nghi Dung nhìn khóe mắt của Thẩm Nhi đã đỏ lên,trong đáy mắt còn ngấn lệ,rõ ràng là đau lắm mà còn cô

"Nha đầu ngọc,đau lắm phải không?"

"Chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi,lại dám cản đường ta,bị thương cũng đáng đời"

Diệp Nghi Dung vẫn còn đau lòng cho Thẩm Nhi,vừa nghe giọng nói của Diệp Nghi Vân vang trên đỉnh đầu.Nàng siết chặt nắm tay,khả lắm Diệp Nghi Vân.

"Làm càn" Nàng đột nhiên quát to một tiếng.

Thẩm Nhi trong nháy mắt quên cả đau,nàng kinh ngạc nhìn Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung dịu Thẩm Nhi đứng lên,sau đó xoay người nhìn Diệp Nghi Vân đang sững sờ trước mặt,nàng lớn tiếng nói

"Diệp Nghi Vân,ta dù sao cũng là chính phi của Bích vương gia,thân phận của ngươi chỉ là một 'thứ dân thấp hèn',vậy mà dám đứng trước Bích vương phi ta lại không hành lễ,chính là coi rêu hoàng quyền,ở trước mặt người khác nói ta là phế vật,chính là lăng mạ người trong hoàng thất,ra tay đánh người của ta,chẳng phải là đang tát vào mặt ta sao,từ khi nào thì Diệp Gia lại dạy ra loại người thiếu lễ giáo như ngươi?"

"Diệp Nghi Dung,ngươi nói cái gì?"

"To gan,ai cho ngươi gọi thẳng tên của bản vương phi?"

"Ngươi.." Diệp Nghi Vân tức đến mức,chi vào Diệp Nghi Dung,không nói được câu nào

"Diệp Nghi Vân,ta nói cho ngươi biết,ngươi chỉ là kẻ ở dưới,còn ta mới chính là người ở trên,đừng có giờ thái độ hống hách trước mặt ta,nếu không,ta sẽ cho ngươi thấy hậu quả của việc coi trời bằng vung là như thế nào"

"Quá đáng,ngươi dựa vào đâu?"

"Dựa vào ta chính là Chiến Thần vương phi,đứng ở một vị trí mà cho dù ngươi có mơ cũng không bao giờ đạt được" Diệp Nghi Dung nhếch mép,ánh mắt cao ngạo nhìn Diệp Nghi Vân

"Diệp Nghi Dung.." Diệp Nghi Vân lửa nóng ngút trời,giơ tay lên định tát vào mặt Diệp Nghi Dung,nhưng tay vừa mới hạ xuống,thì đã bị Diệp Nghi Dung nhanh hơn chụp được,tay kia tát thật mạnh vào má nàng ta.

"Cút" Diệp Nghi Dung vừa tát xong liền hét to một tiếng,sau đó kéo Thẩm Nhi vượt qua người Diệp Nghi Vân mà đi.

"Nghi Vân,cô sao rồi?" Thượng Quan Minh Nguyệt nhìn Diệp Nghi Vân vẫn đứng một chỗ ôm má,nàng ta lo lắng hỏi

Từ nhỏ đều là nàng ức hiếp Diệp Nghi Dung,cho dù muốn đánh cũng là nàng đánh,hôm nay vẫn còn chưa động vào nàng ta,thì đã bị đáp trả lại,Diệp Nghi Vân ôm má nhất thời chưa tin Diệp Nghi Dung lại có lá gan lớn đến như vậy,đến khi phản ứng lại thì Diệp Nghi Dung đã rời đi,nàng nghiêng răng nghiêng lợi định đuổi theo nhưng bị Thượng Quan Minh Nguyệt ngăn lại

"Đừng đuổi theo"

Diệp Nghi Vân khó hiểu nhìn Thượng Quan Minh Nguyệt,thì nghe Thượng Quan Minh Nguyệt nói tiếp

"Diệp Nghi Dung này,e là không dễ đối phó"

"Phế vật thì làm được cái gì?"

"Nếu chúng ta còn tiếp tục gây sự,chi sợ cô ta sẽ tìm một tội danh khác để gán ghép cho chúng ta,nói không chừng chính là phủ tướng quân muốn đổi đầu với Bích vương gia"

"Nó dám"

"Không biết được,còn rất nhiều thời gian,lần sau có cơ hội gặp,đến lúc đó tính sổ cũng chưa muộn"

Diệp Nghi Vân căm tức nhìn theo hướng Diệp Nghi Dung đã đi,trong lòng thầm nhủ,cái tát ngày hôm nay,nhất định phải trả lại gấp trăm gấp ngàn lần,không băm Diệp Nghi Dung ra làm trăm mảnh,nàng thề không phải người.

***

Bích vương phủ, Đông Uyển

"Còn đau không?" Diệp Nghi Dung đưa Thẩm Nhi về Đông Uyển, giúp Thẩm Nhi rửa sạch vết thương, sau đó mới lấy bột thuốc giúp Thẩm Nhi bôi lên. Bột thuốc chạm vào vết thương, Thẩm Nhi hơi đau, theo phản xạ hơi rút tay lại, Diệp Nghi Dung thấy vậy, cúi đầu nhẹ nhàng thổi vào vết thương, rồi mới ngẩng đầu lên hỏi Thẩm Nhi

Thẩm Nhi lắc đầu nguầy nguậy, thật ra vết thương đã bớt đau, nhưng mà nhìn Diệp Nghi Dung quan tâm mình như vậy, nàng rất cảm động, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống, không kìm lại được.

"Không đau sao lại khóc?" Diệp Nghi Dung nhủ mảy, đưa tay lên giúp Thẩm Nhi lau nước mắt, ngón tay thon dài như ngọc lướt trên má Thẩm Nhi.

"Muội từ nhỏ đã bị người khác bán vào đây rồi, không có người thân, không có bằng hữu, người trong phủ này luôn sai muội làm rất nhiều công việc nặng nhọc, chưa có ai đối tốt với muội như vậy, chưa từng có người quan tâm muội như tỷ cả" Thẩm Nhi vừa khóc vừa nói, giọng nghẹn ngào đứt quãng.

"Lúc này rõ ràng là tỷ không muốn cùng cô gái kia cãi nhau, nhưng lại vì muội mà xung đột với cô ta, là muội đã gây ra phiền phức cho tỷ, vậy mà tỷ chẳng những không trách muội, còn quan tâm muội như vậy"

"Nói gì vậy, ta xem muội như người thân của ta, sao có thể trơ mắt nhìn người khác ra tay với muội. Hơn nữa lúc này là muội muốn bảo vệ ta, nên mới bị Diệp Nghi Vân làm bị thương, ta sao có thể không đòi lại công bằng cho muội được?"

"Nha đầu ngốc, không được tự trách mình như thế, muội đã gọi ta là tỷ tỷ thì ta chính là tỷ tỷ của muội, tỷ tỷ bảo vệ muội muội, chính là 'thiên kinh địa nghĩa' có biết không?"

Thẩm Nhi dùng vạt áo quạt nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Nghi Dung.

Ta chính là tỷ tỷ của muội

Thẩm Nhi là muội muội của Diệp Nghi Dung

Thẩm Nhi ngừng khóc, liên tục lau nước mắt, sau đó liền nở một nụ cười tươi nhìn Diệp Nghi Dung, đôi mắt thật may mắn.

Diệp Nghi Dung nhìn nụ cười ngây thơ thuần khiết của Thẩm Nhi, nàng cũng bất giác cười theo, nha đầu này, vừa mới khóc xong đã có thể cười tươi như vậy.

Cao Tường, cậu thấy không, hiện tại có thêm một người như cậu ở bên tớ rồi, cậu có vui thay cho tớ không?

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ước Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Huyền thoại Chiến Thần

Từ mấy ngàn năm trước, đại lục phân rời lợp là chuyện muôn thuở. Ai cũng có dã tâm muốn nhất thống thiên hạ, cho nên đại lục không ngừng chiến loạn. Hai trăm năm trước, đại lục được thống nhất, chỉ có một quốc gia duy nhất là Vũ Chi quốc. Sau có người mưu đồ khởi chiến, tạo nên một thời kì chiến loạn liên miên, đến khi chấm dứt, đại lục lại bị chia làm năm quốc gia : Đại Triều, Tây Hán, Đế Thành, Vực Du, Trung Nam.

Mười mấy năm nay Đại Triều cùng Vực Du liên tiếp xảy ra chiến tranh, người của Vực Du xưa nay luôn hống hách ngang ngược, ôm mộng làm bá chủ, cho nên không ít lần muốn dùng lợi thế lớn mạnh của mình để chiếm Đại Triều.

Tuy Đại Triều chỉ là một nước nhỏ trong năm quốc gia, nhưng người của Đại Triều đa mưu túc trí, rất nhiều anh tài kiệt xuất, hơn nữa ai ai cũng có lòng yêu nước. Cho nên vào thời gian xảy ra chiến loạn, có không ít anh hùng khắp nơi đến quy hàng, muốn ra sa trường.

Hiên Viên Nham cũng vậy, lúc ấy hắn mười lăm tuổi, lần đầu tiên xuất binh ra trận, thống lĩnh ba vạn quân lính cùng đấu với tám vạn quân lính của Vực Du.

So với Vực Du lớn mạnh người đông, nhìn bề ngoài Đại Triều hoàn toàn không có lợi thế.

Nhưng sự thật, người Đại Triều tuy ít, nhưng mỗi một người đều có lòng yêu nước rất cao, đều muốn sống trong hòa bình, đều mong có cuộc sống cơm no áo ấm, với quyết tâm chống trả giặc ngoại xâm, sĩ khí của Đại Triều lớn mạnh ngút trời, lại thêm mưu lược của Hiên Viên Nham bày ra đều hoàn hảo không khe hở, trong vòng ba tháng đã có thể đánh bại đại binh của Vực Du, chiếm lấy năm thành đô, buộc Vực Du phải thoái lui đầu hàng.

Hiên Viên Nham dùng ba vạn nhân quân đánh bại tám vạn nhân quân của Vực Du đã trở thành huyền thoại, người đời ca ngợi là Chiến Thần.

Đại Triều sau khi chiếm được năm thành lớn của Vực Du, từ một đất nước nhỏ nhất trở thành đại cường quốc trong năm quốc gia. Vị Hoàng Đế Hiên Viên Dịch anh tài kiệt xuất, yêu dân như con, đã thay đổi cách cai trị quốc, đưa Đại Triều ngày một phát triển hơn, giúp cho lê dân bách tính có cuộc sống sung túc cơm no áo ấm. Lại thêm Hiên Viên Nham đích thân làm chủ soái trấn giữ biên cương, ba quốc gia còn lại đều đã nghe uy danh của Chiến Thần, cho nên về sau không ai dám làm càn.

Đại Triều có Đuẩn Thành Hoàng Đế Hiên Viên Dịch trị quốc, có Chiến Thần Hiên Viên Nham giữ quốc, đã không còn lo sợ giặc ngoài xâm lược nữa.

Vực Du sau đó rút quân về nước, bên ngoài là cùng Đại Triều hòa thuận, ba quốc gia còn lại cũng không có động tĩnh gì, nhưng thực chất ai cũng hiểu rõ, thế sự chỉ là tạm thời yên ắng, một ngày chưa thống nhất, chiến tranh giữa năm quốc gia mãi mãi cũng không chấm dứt.

Cho nên, tuy đang ở thời kỳ hòa bình, nhưng Đại Triều vẫn chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác.

Mỗi năm đều sẽ có một đợt tân binh mới gia nhập. Việc huấn luyện tân binh thông thường đều do các phó tướng đảm nhiệm, sau đó Hiên Viên Nham sẽ đến giám sát xem xét.

Biên cương, sân huấn luyện

Sân huấn luyện là một bãi đất trống hoang vu rộng lớn, được chia làm hai nơi. Một là nơi dành cho các binh lính chuyên nghiệp từng ra sa trường rèn luyện, một nơi là dành cho các tân binh mới gia nhập huấn luyện.

Hiên Viên Nham nhìn về hướng tân binh.

Dưới sự chỉ đạo của các phó tướng, mấy ngàn tân binh đều tập luyện rất nghiêm túc, trên người mỗi người đều đã mồ hôi đầm đìa. Đối với việc huấn luyện tân binh, Hiên Viên Nham luôn có yêu cầu rất nghiêm khắc, chế độ luyện tập liên miên và khắc nghiệt. Hơn nữa, Hiên Viên Nham chú trọng rất cao về kỷ luật, bởi vì hắn cho rằng kỷ luật mới là nền tảng thành công cho cả đội quân.

Mỗi một tân binh đều được huấn luyện các kỹ năng : bơi lội, đánh kiếm, bắn cung, ném đá, phóng lao và khâu vá.

Mấy ngàn tân binh chia nhau luyện tập, Hiên Viên Nham nhìn đám tân binh đang luyện kiếm, hần nhủ mày, lập tức rút kiếm của Mộc Thương ở bên cạnh, nhanh như chớp bay về hướng một tân binh vừa mới ngã xuống, lấy kiếm kề lên cổ hắn.

"Trên chiến trường, một khi ngã xuống chính là sẽ chết"

Tân binh hoảng sợ, lập tức chống người ngồi dậy, mặc dù mặt đến là người nhưng vẫn cố gồng lưng đứng thẳng trước Hiên Viên Nham, hai chân tạo thành chữ V, hai tay buông thõng xuống, nắm tay siết chặt, tư thế kính trọng với kẻ bề trên.

Hiên Viên Nham giật lấy một thanh kiếm gỗ thả vào người tân binh đó, nói : "Đánh cùng ta"

Lời này vừa dứt, các tân binh khác đang luyện tập đồng loạt ngừng động tác, tập trung nhìn Hiên Viên Nham và người tân binh kia.

Nhìn thấy nét mặt nghiêm nghị của Hiên Viên Nham, tân binh không dám kháng lệnh, tay run rẩy nâng kiếm gỗ lên, sau khi nghe Hiên Nham hét một tiếng "lên", hần liền mạng xông lên cầm kiếm đâm thẳng về hướng Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham vẫn đứng một chỗ, đến khi thanh kiếm của tân binh sắp đâm vào người, hần mới nghiêng người né tránh, tân binh kia nhận ra kiếm bị đâm vào không trung, liền nhanh nhẹn quay người lại, giờ kiếm lên cao chém xuống, chỉ trong một giây ngắn ngủi giờ kiếm lên thì Hiên Viên Nham đã dùng kiếm của mình thành công hướng về phía cổ tân binh. Tân binh tay cầm kiếm vẫn còn giờ cao, lập tức không dám động đậy, mắt cố gắng liếc xuống nhìn mũi nhọn sắc lạnh của thanh kiếm đang chạm vào cổ mình. Đến khi nghe thấy tiếng nổ lạnh như băng của Hiên Viên Nham hần mới có thể hoàn hồn.

"Trên chiến trường, chỉ cần một sơ hở nhỏ, cũng chính là cơ hội để cho đối phương giết người" Tân binh nhìn Hiên Viên Nham, ánh mắt như muốn nói : "thuộc hạ hiểu rồi, người có thể bỏ kiếm xuống được không?"

Hiên Viên Nham thu kiếm, sau đó lại quăng thanh kiếm của mình về hướng người tân binh, tân binh phản xạ nhanh nhẹn vội chụp lấy, hần cầm thanh kiếm của Hiên Viên Nham trong tay, lúc này mới phát hiện ra kiếm của Hiên Viên Nham nhẹ hơn kiếm của hần rất nhiều lần. Từ lúc tập luyện, hần đã phát hiện thanh kiếm gỗ dùng để luyện tập thật sự rất nặng, phải mất thời gian rất lâu mới có thể làm quen được với thanh kiếm gỗ ấy, bây giờ lại dùng nó đấu với huyền thoại Chiến Thần, hơn nữa so với kiếm của Hiên Viên Nham thì kiếm của hần nặng như vậy, làm sao có thể sử dụng linh hoạt được. Hần hơi uất ức, không cam tâm nhìn Hiên Viên Nham.

"Sao hả, có phải cảm thấy kiếm gỗ này so với kiếm thường nặng hơn rất nhiều phải không?"

Tân binh gật đầu, các tân binh khác tuy không dám lên tiếng nhưng cũng đều ngầm đồng ý.

Bảo bọn họ sử dụng thanh kiếm như vậy để luyện tập, chẳng những không thể linh hoạt, mà còn mất rất nhiều thời gian, hơn nữa lúc ra chiến trường cũng đâu có ai sử dụng thanh kiếm gỗ đó, rõ ràng là đang mai một tài năng của họ.

"Nếu sử dụng loại kiếm gỗ thường để luyện tập, chắc chắn không thể nào nâng cao được kiếm thuật của các người. bởi vì thứ mà các người luyện tập

cũng chính là thứ mà các binh đội quốc gia khác luyện tập,đến lúc đó ra chiến trường,cũng chỉ có thể đấu ngang hàng với bọn họ.Nhưng các người nhớ cho kĩ,chúng ta ra chiến trường là để chiến đấu dành hòa bình cho bách tính,chứ không phải để so tài"

Hiên Viên Nham nói câu cuối,gần như là hét lớn,hắn dừng một lúc,ánh mắt sâu sắc lướt qua từng người,sau đó tiếp tục nói : "Thứ mà ta muốn luyện cho các người,không chỉ là kiếm thuật,mà còn phải có sự nhanh nhẹn lưu động,cho nên nếu muốn có được sự nhanh nhẹn,bắt buộc các người phải dùng thanh kiếm này.Chi cần có thể sử dụng linh hoạt nó,thì khi cầm lên kiếm thật,tốc độ nhanh nhẹn của các người sẽ được gia tăng gấp nhiều lần,mạnh mẽ và có độ chính xác cao hơn"

Hiên Viên Nham vừa nói xong,hắn nhặt thanh kiếm gỗ lên,múa một đường kiếm,kiếm gỗ trong tay nặng hơn thanh kiếm lúc này hắn sử dụng rất nhiều,nhưng hắn lại sử dụng rất nhuần nhuyễn,mỗi một đường kiếm xuất ra đều nhanh lẹ và đẹp mắt.Hắn thu kiếm lại,tiếp tục giáo huấn : "Hơn nữa,các người còn phải nắm vững các kỹ năng di chuyển tiến lùi và tận dụng tất cả thời cơ để hạ đối thủ,khi giao chiến chỉ cần có cơ hội để giết đối phương thì hãy đâm thay vì chém,bởi vì động tác đâm thực hiện nhanh chóng hơn mà khả năng sát thương tương đương với chém" hắn giơ ngón trỏ lên,nói : " một điều quan trọng,không được sơ hở khi tìm cách đâm đối phương,có hiểu không?"

"Hiểu" tân binh đồng loạt nghiêm túc hô to lên,đối với Chiến Thần,bọn hắn rất kính trọng,tuyệt đối không có nửa điểm xem thường lời giáo huấn của hắn.

"Tốt,tiếp tục tập" Hiên Viên Nham gật đầu hài lòng,sau đó tiếp tục giám sát những nơi khác.

Nơi khu vực khuôn vác

Một lần nữa Hiên Viên Nham lại dùng khinh công bay về hướng một tân binh,hơn nữa tốc độ lần này còn nhanh hơn lần trước,bởi vì hắn nhìn thấy cả một núi bao cát đang ngã xuống,không kịp kéo tân binh ra,hắn dùng một chưởng đánh tan mây bụi bao cát đang ngã xuống.

Tân binh kia sau khi định thần lại,nhìn thấy người cứu mình là Hiên Viên Nham,hắn hoảng hốt nửa quỳ trên mặt đất,đầu cúi thấp xuống,lớn tiếng thú nhận : "thuộc hạ vô dụng,đa tạ vương gia đã cứu mạng"

Hiên Viên Nham ánh mắt âm lãnh nhìn tân binh,nói với Mộc Thương : "lấy hai bao cát đến đây"

Mộc Thương nhận lệnh,vác đến hai bao cát,đặt bên cạnh tân binh.

Hiên Viên Nham nhìn hai bao cát,lại nhìn tân binh lần nữa,hét : " đứng lên,lập tức vác hai bao cát này,chạy năm mươi vòng ngọn núi cho ta"

Tân binh quay đầu nhìn hai bao cát,mỗi một bao cát là ba mươi cân,hai bao cát là sáu mươi cân,huấn luyện binh thường cũng chỉ vác một bao cát chạy năm mươi vòng khu vực tập luyện,vậy mà bọn họ đã cảm thấy khắc nghiệt lắm rồi,gian nan lắm mới có thể hoàn thành bài luyện,mọi người đều mệt đến không nhìn ra hình người,hơn nữa còn có người không chịu nổi mà ngã sòng soài trên mặt đất ngất đi.Hướng chỉ bây giờ Hiên Viên Nham lại yêu cầu hắn mang hai bao cát trên người chạy năm mươi vòng ngọn núi.Phải biết rằng,ngọn núi ở phía trước cao lớn như thế nào,đừng nói là vác bao cát chạy năm mươi vòng,cho dù không vác bao cát trên người,chạy năm vòng thôi cũng là lấy mạng hắn rồi.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Nham,chỉ thấy Hiên Viên Nham hơi nheo mắt,thăm trầm nói : " không làm được?"

Đối mặt với Hiên Viên Nham,một tiểu tân binh như hắn thật sự cảm thấy áp lực rất lớn,chỉ biết cúi đầu,nửa ngày không nói được một lời.Đối với Chiến Thần,bọn họ rất kính trọng,người có thực lực bọn họ nhất định sẽ nghe theo,nhưng mà cách huấn luyện của Hiên Viên Nham đặt ra quả thực rất khó khăn khắc nghiệt,e rằng chưa ra được chiến trường,thì bọn họ đã phải chết trong trận tập luyện mất rồi.

"Chiến trường là nơi đầy máu tanh,dùng thực lực để chiến đấu,chỉ có thể hơn mới có thể thắng,với bộ dạng này của người,lúc ra chiến trường,e rằng chưa kịp rút kiếm thì đã bị đối thủ giết rồi,loại người vô dụng như vậy,quản doanh của ta không cần,lập tức thu dọn quân trang,cút khỏi đây" Hiên Viên Nham nói rồi phất ống tay áo,xoay người bỏ đi,phía sau chột vang lên giọng nói đầy khản khết của tân binh.

"Vương gia xin thứ tội"

"Dựa vào đâu?" Hiên Viên Nham không quay người,chỉ dùng bước hai tay chấp ra phía sau.

"Thuộc hạ...sẽ cố gắng"

Hiên Viên chậm rãi xoay người lại,mắt nhìn tân binh

"Cố gắng?"

Tân binh gật đầu,sau đó nhờ một tân binh khác đặt hai bao cát lên lưng mình,hắn cố gắng đứng dậy,gân xanh trên trán cũng nổi lên,bước chân nặng nhọc chạy từng bước.

Năm bước,mười bước,hai mươi bước,tám mươi bước.

Chưa đến một trăm bước hắn đã chịu không nổi,hôn mê bất tỉnh trên mặt đất,sắc mặt trắng bệch.

Trời chưa sáng,tất cả binh lính đều phải thức dậy tập luyện,hắn đã tập luyện từ sáng cho đến bây giờ,hiện tại đang là trưa nắng,dưới ánh nắng chói chang

nóng rực lại phải khổ luyện như vậy, đây căn bản không phải là huấn luyện, mà chính là cực hình.

Hiên Viên Nham cho người đem tên tân binh đó về doanh trại.

Sau đó cả người đều là khí tức băng lãnh, mắt nhìn từng người từng người một

"Có phải các ngươi cảm thấy cách huấn luyện này là dư thừa, cho nên không phục?" Tiểu tân binh kia vừa ngất xỉu, thì tất cả tân binh khác đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác nhau, có người lo sợ người kế tiếp sẽ là mình, có người không phục, thậm chí còn có xem hắn là một thống lĩnh tàn bạo, bất chấp tính mạng của người khác như thế.

Không ai dám trả lời, Hiên Viên Nham tùy tiện chỉ vào một người, cao giọng nói: "ngươi, cho ta biết, lúc ra chiến trường, ngươi cần chuẩn bị những gì?"

Tân binh bị gọi hơi sững sốt, sau đó thật thà trả lời: "quân trang, vũ khí, khiên..."

"Dừng" Hiên Viên Nham cất giọng quát một tiếng, tân binh lập tức im lặng, không dám tiếp tục lên tiếng.

"Mỗi một người lính khi ra chiến trường, quân trang trên người cũng phải nặng hai mươi cân, chưa tính đến áo giáp và vũ khí của các ngươi mang theo, thử nghĩ xem, mang quân trang nhiều như vậy, có thể thuận lợi hành quân không?"

Cả sân huấn luyện đều im lặng, không ai dám lên tiếng.

"Một trong những kỹ năng quan trọng nhất chính là khuôn vác, chất xếp, đừng nói là các ngươi, ngay cả cựu binh cũng phải thường xuyên luyện tập loại kỹ năng này, trên trận chiến, một trong những yếu tố quyết định chính là tốc độ, tuyệt đối sẽ không có ai chờ các ngươi. Nếu ngay cả di chuyển cũng khó khăn còn muốn giết địch cái gì nữa... Nếu có người không phục cách huấn luyện của ta, có thể lập tức rời khỏi đây, Hiên Viên Nham ta tuyệt đối sẽ không làm khó, nhưng nếu đã chấp nhận làm người của ta, thì phải nghe theo lệnh của ta, bằng không thì đừng trách ta kỷ luật nghiêm minh"

"Thuộc hạ nguyện nghe theo vương gia" tất cả tân binh đều đồng loạt quỳ xuống, hô to, lời của Hiên Viên Nham nói rất đúng, quân trang họ mang trên người, thật sự sẽ khiến cho việc hành quân của bọn trở nên khó khăn, như là đi qua một dãy núi hẹp chẳng hạn, đến lúc đó nếu bị tách rời với đội quân mà xiu xẻo gặp phải kẻ địch thì mạng sống cũng chẳng còn. Nhưng nếu họ thường xuyên phải mang nặng khi tập luyện thì chuyện mang quân trang và quân dụng trên người đi hành quân sẽ không còn gặp khó khăn nữa.

"Ta không muốn nghe những lời dư thừa, cái mà ta muốn chính là hành động" Hiên Viên Nham nói một câu cuối cùng rồi xoay người bỏ đi.

Phía sau vẫn vang lên những lời thành khẩn đầy kính trọng và kiên quyết của tân binh

"Chúng thuộc hạ tuyệt đối sẽ không làm vương gia thất vọng"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ước Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tiểu Nguyệt nguyện theo người

Biên cương, liễu lớn trong doanh trại.

Sau khi giao phó chuyện luyện binh cho hai vị phó tướng xong, đợi bọn họ đi rồi, Hiên Viên Nham ngồi trước thư án, lấy cây sáo ở trên đai lưng ra, thổi khúc nhạc 'cầu ánh trăng'.

Mười mấy ngày nay ở doanh trại, mỗi ngày hắn đều nghĩ tới Nghi Dung, rất muốn biết hiện tại nàng đang làm gì. Trước kia, chuyện ở quân doanh luôn khiến hắn không để tâm đến bất cứ điều gì, mỗi ngày chỉ biết xem bản đồ địa hình, nghiên cứu cách luyện binh, cách bày trận và đánh trận. Nếu hoàng huynh không hạ chỉ triệu hắn về kinh, thì có lẽ quanh năm hắn đều ở biên cương.

Thật ra từ lâu hắn cũng đã quên vương phủ mới chính là nhà của hắn. Cho nên chưa từng có cảm giác 'nhớ' vương phủ của mình như bây giờ. Hiện tại, mọi chuyện ở đây đều đã xử lý xong, sáng ngày mai hắn sẽ lên đường trở về kinh. Bởi vì ngày kia là mùng bảy tháng bảy, hắn muốn cùng Nghi Dung đón lễ thất tịch đầu tiên của hai người.

***

Điệp Nghi Dung thêu xong tất cả hà bao và khăn tay đem bán cho phường thêu, đã nhận được rất nhiều ngân lượng, cho nên bây giờ nàng tạm thời không cần phải ngày đêm cực khổ thêu như trước nữa, mấy ngày nay không có việc gì làm, nàng dạy Thẩm Nhi đọc thơ, thổi sáo.

Hiện tại là tháng bảy, đã bước sang mùa thu, thời điểm để các tán lá cây bắt đầu chuyển màu. Khắp vương phủ trái đầy lá vàng rơi, khiến người ta cảm

nhận rõ nét hương vị của mùa thu về làm se lòng người.

Hàng cây phong lung linh trong nắng dẫn lối đến đình Liên Hoa nằm gần hồ sen.

Diệp Nghi Dung thư thả ngồi trước bàn đá xem cuốn sách 'Đại Lục Ngũ Quốc', còn Thẩm Nhi ở bên cạnh đang cố học những bài thơ mà Diệp Nghi Dung đã viết thành sách cho nàng.

Khuyến quân mạc tích kim lữ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thi

Hoa khai kham chiết trực thu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi*

*Bài thơ đường 'Kim Lữ Y' của nhà thơ Đỗ Thu Nương

Thẩm Nhi đột nhiên ngâm lên một bài thơ, sau đó nhìn Diệp Nghi Dung : "tỷ tỷ, câu này sâu xa quá, muội không hiểu cho lắm"

Diệp Nghi Dung buông sách xuống, từ tốn giải nghĩa cho Thẩm Nhi hiểu

"Bài thơ này khuyên người đời phải biết tranh thủ sống với thời gian thực tại, phải biết hưởng thụ khi còn đang tuổi trẻ, đừng chờ đợi, bỏ phí cả tuổi thanh xuân, để chạy theo những ảo tưởng hão huyền mà bỏ qua hạnh phúc hiện có"

Diệp Nghi Dung vừa nói vừa rót trà vào tách đưa cho Thẩm Nhi

"Hiểu không?"

Thẩm Nhi uống cạn tách trà, sau đó gật đầu, đại khái thì hiểu được đôi chút.

"Vậy còn câu nói mà tỷ đã nói với muội 'chỉ có người nhân mới biết yêu người, biết ghét người' nghĩa của nó là gì?"

Diệp Nghi Dung tự rót trà cho mình, nàng đưa lên môi uống một ngụm, suy nghĩ một chút mới nói : "không có trí thì không thể hiểu người, không có nhân thì không thể chọn người, không có dũng thì không thể dùng người. Lấy trí hiểu người thì có thể hiểu biết rõ ràng và đầy đủ tài năng của họ. Lấy nhân chọn người thì không bỏ người tài khi họ cùng khổn và chọn được người hết lòng trung thành. Lấy dũng dùng người thì phải tin không nghi ngờ và chuyên tâm nghe hết mọi điều. Nếu muội có cả ba điều trí, nhân, dũng này thì có thể yêu ghét rõ ràng, chính đáng. Đại khái ý nghĩa là vậy"

Thẩm Nhi càng nghe mắt càng sáng, nàng dùng ánh mắt sùng bái nhìn Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung cho rằng Thẩm Nhi chưa hiểu, nàng hỏi: "sao vậy, rất khó hiểu sao?"

Thẩm Nhi không lắc đầu, mắt vẫn nhìn Diệp Nghi Dung chăm chăm, sau đó thật lòng hỏi một câu : "tỷ tỷ, còn điều gì mà tỷ không biết nữa không?"

Tùy Viên ẩn nấp ở gần đó, cũng mím môi gật đầu liên tục, đây cũng chính là câu hỏi từ tận đáy lòng hắn. Chỉ một câu mà vương phi có thể giải thích rõ ràng vậy, còn có thể đem cả trí, nhân, dũng vào để nói như thế, thật sự là không đơn giản. Nếu hắn biết được là kẻ tiểu nhân nào đã tung tin nhạo báng vương phi của hắn là phế vật, hắn nhất định sẽ moi lưỡi kẻ đó ra cho chó ăn. Nhìn xem, vương phi của hắn cả văn võ đều song toàn như vậy, phế vật ở chỗ nào, rõ ràng bọn họ mới là phế vật mà.

Diệp Nghi Dung cảm thấy buồn cười, thật ra nghĩa của câu này cũng là do nàng đã nghe từ người khác, không nhớ rõ là ở đâu.

"Không cần phải ngưỡng mộ như vậy, câu này là do nội tổ mẫu của ta đã dạy cho nên ta mới biết" nàng cũng không thể nói cho Thẩm Nhi biết những thứ mà nàng dạy cho nàng ấy đều là từ thế kỷ 21, cách noi này đến vạn năm được.

Thẩm Nhi nghe vậy, hai tay đập nhẹ lên bàn đá, nàng đứng lên đi mấy bước, tay phải đặt ra phía sau, tay trái dùng ngón trỏ gõ gõ vào cằm mình

"Cầm, kì, thi, họa hơn người, văn võ cũng rất xuất chúng, rốt cuộc người đời mù hết rồi hay sao, mà lại đi nói tỷ là phế vật?" Thẩm Nhi đảo bước quay về bàn đá, hơi tức giận ngồi xuống nói.

Diệp Nghi Dung nhẹ nhún vai, chỉ uống trà, không nói.

"Nô tỳ tham kiến vương phi"

"Đứng lên đi" Diệp Nghi Dung không quen có người quỳ lễ với mình, nàng hơi nhăn mày, đợi nha hoàn đó đứng lên, nàng mới nhìn rõ, hóa ra là Tiểu Nguyệt ngày đó.

"Là cô... có chuyện gì sao?"

"Vương phi" Tiểu Nguyệt hai tay dâng lên một đĩa bánh, Thẩm Nhi khó hiểu, nhưng cũng bước đến nhận lấy rồi đem đặt trước mặt Diệp Nghi Dung.

"Đây là bánh sữa Hàng Giang, đặc sản ở quê nô tỳ, người...dùng thử xem, rất ngon ạ" Tiểu Nguyệt không biết làm sao mở lời

"Bánh sữa Hàng Giang?...tỳ tỳ, mau ăn thử xem, bánh sữa Hàng Giang rất nổi tiếng, mọi người nghe nói rất ngon đấy" Thẩm Nhi hưng phấn lấy một miếng bánh sữa đưa lên gần miệng Diệp Nghi Dung

Diệp Nghi Dung thán nhiên nhìn Thẩm Nhi một cái, Thẩm Nhi chu môi, cắn một miếng bánh, ngồi xuống tiếp tục đọc sách.

"Đa tạ" Diệp Nghi Dung cũng không tỏ thái độ bề trên, nếu đã nhận đồ của người khác thì phải nên nói một câu cảm ơn với người ta.

"Phải rồi, mẩu thân của cô đã khỏi bệnh chưa?"

Tiểu Nguyệt vừa nghe, lại một phen quỷ xuống, cúi đầu, giọng đầy cảm kích nói : " Tiểu Nguyệt xin đa tạ ân cứu mạng của vương phi, nếu ngày đó không có người nói đạo lý, giúp Tiểu Nguyệt nghĩ thông, thì có lẽ bây giờ Tiểu Nguyệt đã không thể đứng ở nơi này được nữa, mẩu thân cũng không thể sống đến ngày hôm nay"

"Được rồi, cô đứng lên đi" Diệp Nghi Dung bước đến nâng Tiểu Nguyệt dậy.

"Vương phi, Tiểu Nguyệt lẽ ra phải bị đuổi khỏi vương phủ từ lâu rồi, nhưng nhờ có người, Tiểu Nguyệt mới có thể sống những ngày tháng tốt lành ở đây, đại ơn đại đức của người, Tiểu Nguyệt không biết làm sao để báo đáp"

"Ta nghĩ cô hiểu lầm rồi, chuyện ở vương phủ, không phải do ta quản, cô không cần hành đại lễ với ta như vậy, nếu muốn cảm kích thì hãy cảm kích Vương tổng quản, chuyện của vương phủ là do ông ấy cai quản" nàng cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu trong vương phủ của Hiên Viên Nham, làm sao có khả năng giúp Tiểu Nguyệt được.

Tiểu Nguyệt lắc đầu, nàng nói : " Vương tổng quản đã nói đây là ý của vương gia"

Ý của Hiên Viên Nham?

Diệp Nghi Dung trong lòng thầm tán thưởng, thật không nghĩ, người này chẳng những làm một thống lĩnh tài giỏi, hơn nữa còn là một chủ tử tốt. Nói gì thì ở nơi này cũng là thời cô đại, danh tiết đối với người phụ nữ rất quan trọng, Tiểu Nguyệt là người của vương phủ, nàng ấy lại đánh mất trinh tiết của mình, chuyện này nếu đồn ra ngoài, danh tiếng của vương phủ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, vậy mà Hiên Viên Nham vẫn giữ Tiểu Nguyệt ở lại.

"Vương gia nói, mạng của nô tỳ là do vương phi cứu, chỉ có vương phi mới có quyền quyết định, vương phi hy vọng nô tỳ sau này phải sống tốt, cho nên vương gia mới giữ nô tỳ ở lại, hơn nữa ngài ấy còn thưởng tiền cho nô tỳ về quê, tìm một đại phu giỏi, chữa khỏi bệnh cho mẩu thân nô tỳ, vương phi, tất cả đều nhờ có người, nếu người không chê, Tiểu Nguyệt nguyện sống chết tuyệt đối trung thành theo người"

Diệp Nghi Dung cảm thấy thật mơ hồ.

Nếu lời của Tiểu Nguyệt là thật, vậy thì tại sao Hiên Viên Nham lại nói như vậy, đây rõ ràng là điều suy nghĩ vì nàng mà.

"Chuyện mà cô nói, ta thật lòng không biết"

"Vương phi, nô tỳ đã xem người là chủ tử của nô tỳ, xin người hãy nhận nô tỳ" lời của Diệp Nghi Dung làm Tiểu Nguyệt hiểu lầm rằng nàng chỉ là đang từ chối.

"Ta.." còn chưa nói ra thì Diệp Nghi Dung đã thấy Tiểu Nguyệt lại quỷ xuống, nàng chán nản thở dài, người cô đại làm sao vậy, động chút là quỷ.

"Cô đứng lên trước đi"

"Vương phi, xin người hãy đồng ý" Tiểu Nguyệt vẫn kiên trì

"Cô muốn theo ta?"

Tiểu Nguyệt gật đầu, đầu vẫn cúi thấp xuống

Diệp Nghi Dung đứng im bất động nhìn Tiểu Nguyệt một lúc lâu, sau đó day day trán, thờ dài nói : " được rồi, cô mau đứng lên đi"

Tiểu Nguyệt lắc đầu.

Diệp Nghi Dung bất đắc dĩ, không kiên nhẫn quay trở về bàn đá ngồi xuống, nói : " Rót cho ta một tách trà"

Thẩm Nhi nghe vậy liền đưa tay cầm lấy ấm trà, vừa định rót trà ra thì thấy Diệp Nghi Dung nhìn mình

"Ta không nói mọi người, mau đọc sách đi"

Thẩm Nhi sùng sốt,sau đó mới hiểu ý Diệp Nghi Dung,không vui cầm sách lên làm bầm ở trong miệng.

Tiểu Nguyệt ngẩng đầu lên,chi thấy Diệp Nghi Dung tựa tiểu phi tiểu nhĩ nàng,âm thanh từ môi mông khẽ mở

"Ta khát"

Phải mất một lúc lâu Tiểu Nguyệt mới định thần lại,nàng vui vẻ chạy nhanh đến rót trà rồi dâng hai tay đưa Diệp Nghi Dung uống.

"Vương phi,đa tạ người,đa tạ người" Tiểu Nguyệt cuống quýt cúi đầu không ngừng nói đa tạ.

Diệp Nghi Dung nhắc nhở Tiểu Nguyệt nếu đã theo nàng thì sau này không cần phải hành đại lễ như thế nữa,nhưng Tiểu Nguyệt dường như không nghe thấy,nàng vui cười hớn hờ cúi đầu nói liên tiếp đa tạ,sau đó lại lấy bánh sữa đưa cho Diệp Nghi Dung ăn.

Thẩm Nhi nhìn mệt mặt bất đắc dĩ của Diệp Nghi Dung,nàng cũng âm thầm thờ dài.

Chỉ tiếc rèn thép không thành sắt.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi ức Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Là chàng

Lại một ngày mới,Diệp Nghi Dung vẫn như thường lệ là chạy bộ.

Thời điểm ánh sáng soi rọi trên những tán lá,sắc vàng óng ánh cả vương phủ,Diệp Nghi Dung trở về Đông Uyển thì Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt đã chuẩn bị sẵn nước tắm cho nàng.

"A Nhi,chuẩn bị y phục nam,lát nữa chúng ta xuất phủ" Diệp Nghi Dung quay lại dặn dò Thẩm Nhi rồi mới đi tắm.

Ngâm mình trong làn nước nóng,hoi nước bốc lên làn mờ khắp phòng,Diệp Nghi Dung tựa người vào bồn tắm,nàng nhắm mắt hít thở hương hoa nhài thơm mát,đến khi cả người đều thoải mái,Diệp Nghi Dung khoác tấm áo mỏng rồi gọi Thẩm Nhi vào.

Tiểu Nguyệt đứng ở bên cạnh nhìn Diệp Nghi Dung và Thẩm Nhi,nàng cuối xuống nhìn bộ y phục gia đình trên người mình,gương mặt méo mó

"Vương phi,như vậy có ổn không?"

Thẩm Nhi : "Cô thấy có chỗ nào không ổn sao?"

"Thật sự là không ổn,chúng ta là nữ nhi mà" mặc y phục nam như vậy thật sự quá kì lạ.

"Nếu cô không thích cũng không sao,ở lại đây đi" Thẩm Nhi lườm Tiểu Nguyệt một cái

"Không được,không được,tôi muốn đi theo vương phi" Tiểu Nguyệt vội hươ hươ hai tay

Diệp Nghi Dung : "Được rồi Tiểu Nguyệt,nếu cô ngại thì hãy thay y phục nam ra,không sao đâu"

Tiểu Nguyệt nhìn Diệp Nghi Dung trong ánh mắt của nàng hoàn toàn không có một chút khác khe hay khó chịu.

Tiểu Nguyệt quyết tâm,cười gượng : " Vương phi,không cần đâu,thật ra...mặc như vậy cũng thoải mái lắm"

Diệp Nghi Dung cũng không muốn ép Tiểu Nguyệt,trước đó nàng hứa với Thẩm Nhi,đợi sau khi có tiền,nàng sẽ dắt nha đầu đi dạo chơi kinh thành,ngày hôm nay xuất phủ cũng chính là vì mục đích này,chi là mỗi lần dùng thân phận nữ nhi đề xuất phủ đều gặp không ít phiền toái,không gặp Diệp Nghi Vân thì cũng bị những tên sở khanh trên ghế,cho nên sau này vẫn nên giả nam trang ra ngoài thì tốt hơn.

Diệp Nghi Dung gật đầu : " Vậy đi thôi"

***

Ngang qua Tây Uyển,Diệp Nghi Dung gặp Vương tổng quản.Vừa gặp nàng,Vương tổng quản liền cúi đầu hành lễ.

"Vương phi"

Đội Diệp Nghi Dung gật đầu,Vương tổng quản mới ngẩng đầu lên.

"Vương phi,người định xuất phủ sao?"

Diệp Nghi Dung : " Ừm"

"Nhưng mà.."

Diệp Nghi Dung nhìn Vương tổng quản do dự,nàng hơi nghiêng đầu,hỏi " Nhưng mà cái gì?"

"Hôm nay vương gia..sẽ hồi phủ ạ" Mỗi lần vương gia ở biên cương,có bao giờ mà không đi đến sáu tháng,một năm,nhưng hôm nay là 'thất tịch',vương gia lại trở về vào ngày này,không cần nói cũng biết,chắc chắn là vì vương phi.

Diệp Nghi Dung lúc này mới nghĩ đến Hiên Viên Nham,hình như cũng đã nửa tháng rồi không gặp hấn.Trước khi đi,hấn có nói với nàng hấn phải ra biên cương để huấn luyện tân binh.Thật không ngờ nhanh như vậy đã trở về.

Diệp Nghi Dung lại gật đầu,'ừm' nhạt một tiếng

"Vậy người,có phải..không cần xuất phủ nữa không?"

"Tại sao?" Diệp Nghi Dung khó hiểu

"Bởi vì,hôm nay là mùng bảy tháng bảy ạ"

"Ta biết" Diệp Nghi Dung gật đầu

"Vậy người,có phải..không cần xuất phủ nữa không?" Vương tổng quản e dè hỏi

Diệp Nghi Dung cảm thấy nàng hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả.Nàng lặp lại câu hỏi của mình : "Tại sao?"

Vương tổng quản đồ cả mồ hôi lạnh,vương phi,người là đang giả ngốc với ta hay sao?

"Vương tổng quản,có phải ông muốn nói hôm nay là thất tịch,vương gia có ý trở về để cùng vương phi phải không?"Thẩm Nhi đột nhiên lên tiếng

Vương tổng quản tìm được cứu tinh,hón hờ gật đầu : " phải phải"

"Vậy thì tốt quá,vương gia trở về đón 'thất tịch' cùng tỷ,vậy hôm nay chúng ta không cần xuất phủ phải không?" Mắt Thẩm Nhi sáng lên,nàng quay đầu nhìn Diệp Nghi Dung cười

Sau đầu Diệp Nghi Dung trải một vạch đen,Hiên Viên Nham trở về thì liên quan gì đến nàng,liên quan gì đến chuyện xuất phủ?

Diệp Nghi Dung ngơ ngác hỏi một câu : "Tại sao?"

Vương tổng quản đáng thương nhìn Diệp Nghi Dung Vương phi,người đừng 'tại sao' nữa được không?

"Đương nhiên là để ăn lễ 'thất tịch' cùng vương gia rồi" Thẩm Nhi tươi cười nói

Diệp Nghi Dung hoàn toàn ngơ ngác luôn rồi,nàng và Hiên Viên Nham thân lắm sao,tại sao phải cùng hấn đón lễ 'thất tịch',hon nữa không phải 'thất tịch' là ngày dành cho những người yêu nhau sao,nàng và Hiên Viên Nham yêu nhau khi nào chứ?

Diệp Nghi Dung suy nghĩ một lúc,nàng nói : " Ta sẽ trở về sớm" Diệp Nghi Dung nghĩ, ý bọn họ có lẽ là muốn nàng chào đón Hiên Viên Nham trở về vương phủ dù sao cũng là ở chỗ của hấn,cũng nên phải phép một chút.

Nói rồi Diệp Nghi Dung nhấc bước,lướt qua người Vương tổng

"A..tỷ tỷ,đội muội" Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt cũng vội chạy theo.

Vương tổng quản lệ rơi đầy mặt,xoay người nhìn theo tiểu vương phi,nói cả buổi vẫn không ngăn cản được,chính là không ngăn cản được mà.

***

"Tỷ tỷ,sao chúng ta vẫn phải xuất phủ?" Thẩm Nghi thắc mắc

"Công tử" Diệp Nghi Dung nhỏ giọng nhắc nhở,bọn họ đã ra khỏi vương phủ rồi.

"Ây da" Thẩm Nhi vỗ đầu một cái,nàng cười lấy lòng : "ta quên mất,công tử..sao người không chờ vương gia?"

"Làm gì?"

"Đương nhiên là để đón 'thất tịch' cùng ngài ấy rồi"

"A Nhi,ta hỏi muội,muội có biết ý nghĩa của ngày thất tịch là gì không?"

"Là ngày lễ dành cho những đôi uyên ương trong thiên hạ này" Thẩm Nhi ngu ngơ trả lời.

"Ừm,chính xác là ngày lễ tình nhân,ta và Hiên Viên Nham không phải tình nhân,vậy tại sao ta phải cùng ngài ấy trải qua ngày 'thất tịch'?"

Ặc,tại sao hôm nay tỷ tỷ lại hỏi nhiều câu 'tại sao' thế.

Thẩm Nhi nét mặt thành thật trả lời : "tình nhân thì không phải..bởi vì hai người đã trở thành phu thê rồi,cũng giống như đôi uyên ương kết thành phu phụ thôi..công tử,tu thấy cũng đâu có gì khác biệt,đều là một đôi mà"

"Muội cảm thấy ta và Hiên Viên Nham giống phu thê ở chỗ nào?" Diệp Nghi Dung bắt đất dĩ hồi

Thẩm Nhi trầm tư trong giây lát,sau đó lại ngẩng mặt lên "Hai người đã bái đường rồi,chẳng phải bái đường xong thì sẽ thành phu thê sao,muội thấy đâu có gì không giống"

Diệp Nghi Dung choáng,nàng cảm thấy thật sự rất đau đầu,nàng và Hiên Viên Nham tuy đã bái đường nhưng vẫn chưa động phòng,hai người vẫn chưa chính thức trở thành phu thê,có thể nói chỉ là 'hữu danh vô thực'.

"Đi thôi" Thẩm Nhi ngây thơ như vậy,có nói chắc nàng cũng không thể hiểu được.

"Công tử,nhưng mà vương gia.." bị Diệp Nghi Dung lườm một cái,Thẩm Nhi liền ngậm miệng lại.

***

Phủ Tướng Quốc

Phủ tướng quốc rộng lớn,bóng dáng nho nhỏ liền tiếp núp ló,đến khi ra khỏi phủ,mới dám thở phào một hơi.

Mộ Dung Thất cải trang làm một gia đình trong tướng quốc phủ,cố gắng né tránh sự chú ý của mọi người,len lén trốn ra khỏi phủ,rốt cuộc cũng thoát được,Mộ Dung Thất hưng phấn,tay vỗ vỗ ngực,liên tục cảm thán : " may mắn,thật may mắn" rốt cuộc cũng trốn được,nàng nhất định phải nhân cơ hội này để tìm 'công tử' trong lòng nàng.Nghĩ đến 'công tử',Mộ Dung Thất vui vẻ cười.Hy vọng có thể gặp được chàng lần nữa.

Mộ Dung Thất từ nhỏ đã được học rất nhiều lễ nghi,cha luôn nói nàng là tiểu thư khuê các,không thể tùy tiện ra khỏi phủ,nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ không hay,sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng,sau này không thể xuất giá.Mỗi lần đều là nàng tìm cách trốn ra khỏi phủ,bởi vì thật sự ở trong phủ rất chán,Mộ Dung Thất rất thích thế giới ở bên ngoài,muôn màu muôn vẻ,luôn làm cho người khác thích thú.

Mộ Dung Thất vừa đi vừa ngắm cảnh vật xung quanh,không chú ý đường nên va vào một người.

"A..xin lỗi,xin lỗi" Mộ Dung Thất ôm vai vừa bị va phải,nàng cuống quýt nói

"Nhóc con,đi đứng kiểu gì vậy,ngươi mù rồi hay sao?" Tên bị Mộ Dung Thất đụng trúng,hắn bức tức gầm gừ.Hừ,hôm nay xui xẻo thua hết bạc,khiến tâm trạng hắn xấu tới cùng,đúng lúc Mộ Dung Thất xuất hiện,hắn nhất định phải xả hết giận mới được.

Mộ Dung Thất nhìn tên đàn ông trước mặt,cả người to con,ăn mặc hơi bẩn,trong miệng vẫn còn ngậm cây tẩu,bên má còn có nốt ruồi đen to cỡ bằng đầu ngón tay cái.Hắn dường như không có ý muốn bỏ qua cho nàng.

"Thật xin lỗi,vị đại thúc này,ta không cố ý" Mộ Dung Thất lo lắng liên tục cúi đầu xin lỗi

"Đại thúc,đại thúc cái đầu nguoi" Tên to con vừa nghe Mộ Dung Thất gọi mình là đại thúc,hắn tức giận hét lên,còn thô bạo đánh vào đầu Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất không né tránh được,đầu bị hắn đánh một cái rất đau,cái nón nhỏ trên đầu cũng rơi xuống đất,tóc nàng theo đó cũng bị xóa ra,nhất thời mọi người đều dừng lại chăm chú nhìn nàng.

Tên to con hai mắt tròn lên,hóa ra là nữ nhân,hon nữa còn là một vị cô nương xinh như hoa.Hắn chà xát hai tay,từng bước tiến lại gần Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất rõ ràng nhìn thấy nước miếng của hắn còn sắp chảy ra ngoài,cảm giác thật ghê tởm,nàng hét lên một tiếng ."dừng lại đây" sau đó dùng sức đẩy mạnh tên to con rồi chạy đi.

"Muốn chạy,dừng hòng" tên to con bị đẩy ra,hắn gầm lên một tiếng rồi đuổi theo Mộ Dung Thất,miếng mồi ngon như vậy,hôm nay hắn nhất định phải bắt

cho bằng được.

Mộ Dung Thất nhận ra tên to con đang đuổi theo phía sau,nàng chạy càng ngày càng nhanh,thậm chí không còn phân biệt nổi phương hướng,lúc rẽ vào một ngõ nhỏ,sắc mặt của Mộ Dung Thất đại biến,nàng không ngờ mình lại chạy vào ngõ cụt như thế,quay đầu lại đã không kịp,tên to con đã đuổi theo kịp,hắn cười gian xảo,từng bước tiến lại gần nàng.

"Người..muốn làm gì,đừng lại đây" Mộ Dung Thất run lẩy bẩy,nàng cố gắng mới thốt nên lời

"Cô nương,cô nghĩ ta muốn làm gì?" Tên to con tiếp tục chà xát hai tay,ánh mắt nóng rực nhìn Mộ Dung Thất,khoảng cách càng ngày càng gần.

Mộ Dung Thất sợ hãi lùi từng bước một,cho đến khi lưng chạm vào bức tường lạnh như băng,nàng hoảng hốt lắc đầu,nước mắt rơi là chảy,nghẹn ngào cầu xin :''đừng mà,ta xin người,đừng lại đây''

Nhận ra tên to con hoàn toàn không có phản ứng,Mộ Dung Thất lại liều mạng chạy thật nhanh,chi vừa vượt qua được tên to con thì đã bị hắn từ phía sau ôm chặt lại,Mộ Dung Thất vừa vùng vẫy vừa hét lên :'' buông ra,buông ta ra''

"Đừng hòng,đã rơi vào tay của ông đây thì đừng mong có thể trốn thoát được" tên to con hóm hờ cười, gương mặt liên tục áp sát vào tóc Mộ Dung Thất,môi còn cố tình hôn lên tóc lên mặt Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị người ta cào xé,thật sự rất muốn nôn ra ngoài,nàng ghê tởm né tránh,dùng sức kéo cánh tay do bản của tên to con ra,nàng cắn thật mạnh vào. Thừa lúc tên to con ôm cánh tay kêu đau,Mộ Dung Thất vội chạy đi,nhưng chưa chạy được mấy bước thì sau gáy đột nhiên truyền tới một cơn đau. Ý thức liền mất đi,Mộ Dung Thất ngã xuống đất ngất xỉu.Tên to con đỡ lấy nàng,nụ cười trên môi càng ngày càng đậm :''Muốn chạy hả,không dễ đâu'' Hắn ngắm nghía gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thất,bàn tay vừa đen vừa bẩn vuốt ve lên gương mặt trắng như sữa của nàng,nếu đem Mộ Dung Thất bán vào lầu xanh ít ra cũng được mấy trăm lượng,lần này giàu to rồi.

***

"Thúy ma ma,thấy thế nào" tên to con dịu Mộ Dung Thất,đặc ý nói chuyện với Thúy ma ma

Thúy ma ma bước lên phía trước,nâng cằm Mộ Dung Thất lên,ánh mắt liền tỏa sáng,đẹp,thật sự rất đẹp,nếu đem cô gái này về,chắc chắn cô ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền cho Hoạt Sắc lâu.Bà ta háng giọng,nói thẳng vấn đề :'' Bao nhiêu?''

Tên to con gior lên năm ngón tay.

"Năm mươi lượng...được" Thúy ma ma không hề do dự gật đầu.

"Ai nói năm mươi lượng?"

"Không phải năm mươi lượng...vậy người muốn bao nhiêu,năm trăm lượng chắc?"

Tên to con gật đầu,bà ta nói đúng rồi,hắn muốn năm trăm lượng.

"Năm trăm lượng,người đùa sao?" Thúy ma ma khó tin nhìn to con.

"Ta không đùa"

"Không đùa..ha..không đùa mà đòi năm trăm lượng,người cũng tham lam quá rồi đấy" Thúy ma ma,khoanh tay cười khẩy một cái.

"Không nên nói như vậy,chính bà cũng thấy rõ nhan sắc của cô gái này rồi,cô ấy thậm chí còn tuyệt sắc hơn hoa khôi của các người rất nhiều lần,tương lai sau này,e rằng mang đến rất nhiều lợi ích cho bà,năm trăm lượng đã là quá rẻ lắm rồi"

"Quá rẻ..người có biết những người khác ta mua về với giá bao nhiêu không..năm trăm lượng? Người quả thật là có lòng tham không đáy"

"Được,bà không đồng ý chứ gì?" Tên to con trở mặt.

"Một trăm lượng" hoa khôi của Hoạt Sắc cũng chỉ có tám mươi lượng.

"Không bán" tên to con quả quyết

"Người" Thúy ma ma tức giận,mắt trừng tên to con.

"Tóm lại là năm trăm lượng,không cần trả giá,nếu bà không đồng ý,ta đem cô ta đi bán cho nơi khác" tên to con dứt khoát lên mặt,hắn dịu Mộ Dung Thất định xoay người bỏ đi.

"Khoan đã" Thúy ma ma vội ngăn lại.

"Thế nào?" tên to con nhếch môi đặc ý nhìn Thúy ma ma

Thúy ma ma luyến tiếc nhìn Mộ Dung Thất, mỹ nhân đẹp như vậy, bà ta làm sao bỏ qua cho được, thôi bỏ đi, năm trăm lượng thì năm trăm lượng, nhan sắc của cô ta như thế này, hàng trăm công tử thế gia chắc chắn sẽ bị mê hoặc, đến lúc đó còn lo gì không lấy được cả vốn lẫn lời.

"Được, ta trả ngươi năm trăm lượng, đưa cô gái này cho ta"

"Ha ha... quyết định sáng suốt, ta nói bà nghe..." tên to con phản kích định nói chuyện nhưng lại bị Thúy ma ma cắt ngang

"Đừng nhiều lời" bà ta rút ra một sấp ngân phiếu, đập vào người tên to con, sau đó ra hiệu cho hai gia đình phía sau bà tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thất

Tên to con vừa thấy tiền hai mắt liền sáng rực, hần cầm sấp ngân phiếu đếm lại, năm trăm lượng, lần này giàu to rồi.

"Đi" Thúy ma ma chán ghét nhìn tên to con, bà ta ra lệnh cho hai gia đình đưa Mộ Dung Thất đi ra khỏi hẻm phía sau Hoạt Sắc.

Tên to con vui vẻ đếm tiền, hần nhét ngân phiếu vào đai lưng, đi đánh bạc tiếp, hôm nay ông hên như vậy, chắc chắn sẽ thắng lớn. Sau đó hần ngậm tiếp cây tẩm vào miệng, mặt hếch lên trời, ưỡn ngực bước từng bước lớn đi ra khỏi hẻm nhỏ, ra dáng ta đây là đại gia.

Mộ Dung Thất mơ mơ màng màng cảm giác được có người đang kéo mình đi, vừa mở mắt thì đã thấy mình đang bị người khác kèm chặt hai bên.

"Các người đang làm gì vậy, các người là ai, mau thả ta ra" Mộ Dung Thất cố gắng giãy giụa, nhưng hai người bên cạnh như không nghe thấy, vẫn tiếp tục kéo nàng đi.

"Thả ta ra, thả ta ra" Mộ Dung Thất giãy giụa càng ngày càng dữ dội, buộc Thúy ma ma phải xoay người lại hăm he

"Im ngay, người tốt nhất nên ngoan ngoãn đi theo ta thì hơn" nói rồi bà ta xoay người đi vào Hoạt Sắc lâu.

Mộ Dung Thất ngẩng mặt lên nhìn tám biển phía trước, lại nhìn đến oanh oanh yến yến ở trước đại môn cứ lồi lồi kéo kéo khách, sắc mặt của nàng trắng bệch, bọn họ muốn bắt nàng vào đây sao, không được, nàng không muốn làm kĩ nữ, Mộ Dung Thất cố gắng giãy giụa thật mạnh, nàng đẩy mạnh hai tên đang kéo cánh tay nàng, đâm đầu chạy thật nhanh.

Thúy ma ma xoay người lại nhìn Mộ Dung Thất đã thoát ra được, bà ta tức giận hét toáng lên: "đồ vô dụng, còn không mau đuổi theo?"

Hai tên kia vừa nghe lệnh liền thật nhanh đuổi theo

Mộ Dung Thất là tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, nàng làm sao có thể lực bằng hai người kia, thoát khỏi tay họ là may mắn lắm rồi, Mộ Dung Thất vừa chạy vừa xoay người lại nhìn hai tên kia, chết rồi, họ sắp đuổi kịp. Mộ Dung Thất xanh mặt, nhắm mắt chạy thật nhanh, dân chúng trên đường nhìn thấy cảnh nạt đuôi này, cũng lần lượt né sang một bên.

"Á..." Mộ Dung Thất vừa chạy vừa đẩy người khác ra, nhưng mà xui xẻo cho nàng, đẩy người khác không được, còn mất thăng bằng xoay vài vòng, nàng chỉ cảm thấy choáng váng, lần này chết chắc rồi.

"Mau bắt ả lại" Thúy ma ma ở phía sau hét lên ra lệnh cho hai tên ở phía trước, bà ta sợ Mộ Dung Thất trốn thoát, còn gọi thêm mười mấy người đi theo.

Mộ Dung Thất khóc không ra nước mắt, nhìn bọn người kia đã đuổi theo kịp, nhưng chính bản thân nàng lại không có cách nào chạy tiếp được nữa, đầu bị choáng cả thân người từ từ ngã ra phía sau.

***

"Công tử, phía trước hình như xảy ra chuyện gì?" Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt vừa cùng Diệp Nghi Dung ăn một bữa no say, vừa ra khỏi quán Tủy Thành cư thì bất gặp tình cảnh hỗn loạn ở phía xa, nàng nhìn Diệp Nghi Dung nói.

Diệp Nghi Dung cũng dõi mắt theo hướng Thẩm Nhi chỉ, nhìn thấy phía trước quả là rất hỗn loạn, nhiều người như vậy hình như là đang đuổi theo người chạy phía trước kia, Diệp Nghi Dung sợ sẽ làm Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt bị thương, nàng giang một tay đẩy Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt, đồng thời cũng lùi ra phía sau vài bước, cô đại có quá nhiều chuyện phức tạp, hơn nữa giang hồ hiểm ác, nàng không nên xen vào làm gì. Người đang chạy đang mặc y phục gia đình, chắc là đã phạm phải lỗi gì nên mới bị người khác đuổi bắt như thế, vốn chỉ muốn làm người đứng xem, nhưng nhìn đến gương mặt của tên gia đình càng ngày càng gần, Diệp Nghi Dung không khỏi ngạc nhiên, sao lại là cô nương ấy.

Nét mặt của cô nương ấy hết xanh rồi lại trắng, đang cố liều mạng chạy, nàng nhìn thấy rõ sự tuyệt vọng trên gương mặt của Mộ Dung Thất khi bọn người kia sắp đuổi theo kịp. Vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng người trước mặt là vị cô nương kia, nàng không thể trơ mắt thấy chết mà không cứu được.

Mộ Dung Thất nghĩ rằng nàng sắp bị bọn người kia bắt được, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, lúc nàng nghĩ rằng mình sẽ phải ngã xuống, nhưng cơ thể đột nhiên bị một vòng tay ôm vào lòng.

Cảm giác này...

Mộ Dung Thất liền mở mắt ra ngay, đập vào mắt nàng chính là gương mặt quá quen thuộc của Diệp Nghi Dung. Người đã chiếm trọn lấy trái tim nàng, người mà nàng mong nhớ ngày đêm, cho dù ngay cả nhắm mắt lại cũng có thể thấy được hình bóng của chàng.

Là mùi hương này, là gương mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đánh nhau

Mộ Dung Thất kích động mấp máy môi, giọng nói thều thào : " Là huynh, là huynh thật sao?" Lúc sắp ngã xuống, nàng đã nghĩ đến Diệp Nghi Dung, nàng thật sự hy vọng được gặp lại 'chàng', được 'chàng' cứu mình một lần nữa, thật không ngờ ông trời đã nghe được lời cầu nguyện của nàng, để 'chàng' lại xuất hiện trước mặt nàng một lần nữa.

Diệp Nghi Dung gật đầu, nàng hỏi: " Xảy ra chuyện gì, bọn họ là ai vậy?"

Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt cũng chạy theo, đứng ở phía sau Diệp Nghi Dung.

"Con nha đầu kia, còn dám chạy nữa sao?" Thúi ma ma đến nơi, bà ta chỉ vào Mộ Dung Thất hét lên.

"Ta không biết, nhưng bọn họ muốn bắt ta vào lầu xanh" Mộ Dung Thất lắc đầu, nàng nhìn bọn người Thúi ma ma, không kìm chế nổi nỗi sợ hãi, nàng vô thức nép vào người Diệp Nghi Dung.

"Sao lại có chuyện này?" Diệp Nghi Dung nhíu mày

"Vị công tử kia, đây là chuyện của nhà chúng tôi, phiền người trả người lại cho ta?" Thúi ma ma nhìn vị 'công tử' trước mặt, một thân bạch y trắng như tuyết, bộ dáng phiêu diêu xuất trần, lạnh lùng cao ngạo, môi mông hơi nhếch lên, tựa như một người cô độc bất cần đời, tóc dài được búi lên cao chỉ tùy tiện buộc một sợi dây lụa màu trắng, gương mặt tuấn tú mê người, bà ta bất giác nghĩ đến vị Chiến Thần Hiên Viên Nham, tuy chưa từng được gặp mặt, nhưng mà thiên hạ đều nói ngài ấy chính là yêu nghiệt, gương mặt đẹp đến mê hoặc chúng sinh. Bây giờ nhìn lại vị 'công tử' ở trước mặt, nếu nói Bích Vương Gia dùng gương mặt của mình để mê hoặc chúng sinh, thì Diệp Nghi Dung chính là dùng gương mặt của mình làm cho chúng sinh lâm than.

"Đừng, huynh đừng giao ta cho bọn họ, ta không muốn bị bắt vào lầu xanh"

Mộ Dung Thất lo sợ níu lấy tay áo của Diệp Nghi Dung, ánh mắt chứa đầy sự cầu xin.

Diệp Nghi Dung cúi đầu nhìn Mộ Dung Thất, chỉ thấy mắt nàng ấy ngấn nước, ánh mắt bi thương nhìn nàng, có cầu xin, có tin tưởng, nàng ấy chính là tin tưởng Diệp Nghi Dung, Diệp Nghi Dung ngẩng đầu nhìn những người phía trước, ánh mắt dừng lại trên người Thúi ma ma, nàng hỏi : " Xin hỏi, tại sao các vị lại muốn bắt vị cô nương này?"

"Cô ấy là người của ta, muốn bỏ trốn, đương nhiên ta phải bắt lại rồi"

Thúi ma ma cảnh giác nhìn Diệp Nghi Dung, nếu không lầm, thì chính là Diệp Nghi Dung muốn xen vào chuyện này. Quả thật là nam nhân, đều bị mê hoặc bởi sắc đẹp, hơ... muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?

"Người của các người?" Diệp Nghi Dung nheo mắt, nét mặt rõ ràng là không tin

"Phải" Thúi ma ma gật đầu khẳng định

Mộ Dung Thất quỳnh quáng lắc đầu nguây nguây, nàng kéo cả cánh tay Diệp Nghi Dung, nước mắt rơi xuống, nàng nhìn Diệp Nghi Dung, liên tục nói : " không phải, không phải, huynh đừng tin họ, ta không phải người của bọn họ, ta không phải" nàng càng nói càng kích động, nàng rất sợ Diệp Nghi Dung sẽ không tin nàng, nàng rất sợ Diệp Nghi Dung sẽ vì vậy mà bỏ mặc nàng.

Diệp Nghi Dung nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thất không ngừng biến sắc, có lẽ nàng ta cho rằng nàng sẽ bỏ đi, không xen vào nữa. Tuy rằng chỉ mới gặp Mộ Dung Thất hai lần, nhưng nàng cảm thấy nàng ấy không phải là loại người đó.

Thúi ma ma nghe Mộ Dung Thất không ngừng phủ nhận, ruột gan bà ta cũng sôi lên : "Ai nói người không phải người của ta, ta nói cho người biết, ta đã bỏ ra năm trăm lượng để mua người từ tay Tặc xúc xắc (tên to con), cho nên người chính là người của ta, nếu còn không mau theo ta về, thì đừng trách ta"

"Ta không biết bà, cũng không biết Tặc xúc xắc là ai, ta tuyệt đối sẽ không theo các người" Mộ Dung Thất tay vẫn còn nắm cánh tay của Diệp Nghi Dung, chỉ xoay đầu lại nói với Thúi ma ma.

"Không theo? Ta bỏ ra năm trăm lượng để mua người về, nói không theo thì không theo sao, nếu người còn không ngoan ngoãn theo ta về, đợi ta bắt được người, lão nương đây nhất định sẽ lột sạch da của người"

"Có bằng chứng gì không?" Diệp Nghi Dung đột nhiên lên tiếng

"Bằng chứng? Bằng chứng cái gì"

"Bà nói đã mua cô ấy với giá năm trăm lượng, vậy giấy bán thân đâu?"

Thúy ma ma á khẩu, làm gì có giấy bán thân, bà ta cùng Tặc xúc xắc mỗi lần mua bán, đều chỉ là trao đổi bằng miệng, sau đó bà ta mới làm ra một tờ giấy bán thân ép các vị cô nương kí vào, nhưng hiện tại còn chưa đem được Mộ Dung Thất vào Hoạt Sắc lâu, thì lấy đâu ra giấy bán thân đưa ra cho 'hắn'.

"Vẫn chưa làm" Thúy ma ma mấp máy môi, mặt héch về phía Diệp Nghi Dung, bà đây chưa kịp làm đấy, thì sao nào?

"Không có giấy bán thân, vậy tức là cô ấy không phải người của bà, nếu muốn tùy tiện bắt người, thì chính là phạm pháp" Diệp Nghi Dung nhấn mạnh hai chữ 'phạm pháp'

"Phạm pháp, phạm pháp cái gì, ta nói cho người biết, tóm lại hôm nay ta phải bắt được ả ta về, nếu người còn muốn ra oai giờ trò anh hùng cứu mỹ nhân, thì lão nương đây sẽ cho người đẹp mặt"

Thúy ma ma hai tay chống nạnh, nói được một nửa bà ta đưa một tay lên, chỉ vào Diệp Nghi Dung.

Cảm nhận được bàn tay của Mộ Dung Thất siết chặt lại hơn, Diệp Nghi Dung cúi đầu nhìn nàng trấn an : "Đừng sợ, có ta ở đây rồi"

Kẻ nói vô tình, người nghe hữu ý.

Có ta ở đây rồi.

Mộ Dung Thất xúc động nhìn Diệp Nghi Dung. Phải ! Có 'chàng' ở đây rồi, ta còn sợ gì nữa.

Rất lâu về sau, khi hồi tưởng lại khoảnh khắc này, câu nói của Diệp Nghi Dung vẫn đi sâu vào lòng nàng, mãi mãi khắc ghi vào tâm khảm, không thể xóa nhòa. Cho dù là ý trời trở trêu, nàng cũng chưa từng hối hận.

Chàng như ánh trăng sáng, thiếp tựa như sương mù

Sương mù giấu mình sau trăng

Chàng đánh đàn, thiếp nhảy múa

Khúc ca kết thúc, người ra đi, con tim đau nhói

"Người mau giao người lại cho lão nương, đừng để ta phải ra tay"

"Được, vậy cứ ra tay đi" Diệp Nghi Dung hất cằm thách thức, xưa nay nàng chưa từng sợ sự đe dọa của người khác. Cho dù là lúc mới vào ngành cảnh sát, đuổi theo một tên tội phạm hết bốn con đường, cuối cùng đánh nhau với hắn, bị hắn chĩa súng vào đầu, nàng cũng chưa từng khuất phục. Lúc ấy sau khi Cao Tường biết được sự việc, còn mắng nàng điên rồi, sau đó nàng cũng chỉ cười nhạt không lên tiếng trả lời. Cao Tường nói, tính cách của nàng quá mạnh mẽ, quá cố chấp, lại quá liều lĩnh, sau này nhất định sẽ không có ai dám lấy nàng, mắc công sẽ trở thành 'quá thê' mất. Đối với hướng suy nghĩ của Cao Tường, đến nàng cũng phải bật cười.

Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt há hốc miệng nhìn Diệp Nghi Dung, do Thẩm Nhi đã từng chứng kiến Diệp Nghi Dung đánh nhau, cho nên rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nàng đếm số người bên kia, sau đó tiến lên ghé sát vào người Diệp Nghi Dung, nhỏ giọng nói : " Công tử, tổng cộng là mười chín người, không phải sáu người đâu ạ" hơn nữa những người này, xem ra còn khó đối phó hơn sáu tên tép riu lúc trước.

Diệp Nghi Dung phớt lờ lời của Thẩm Nhi, ánh mắt kiên định nhìn Thúy ma ma ở phía trước.

"Tiểu tử, người đừng có quá ngông cuồng, lão nương mà ra tay, tuyệt đối sẽ không nhân nhượng"

"Vậy không cần nhân nhượng, cùng lên đi" khẩu khí quá lớn, rõ ràng không xem ai ra gì.

Thúy ma ma mắt mở to nhìn Diệp Nghi Dung, tên tiểu tử thối này, dám lên mặt với lão nương, ý tứ của hắn rõ ràng là đang xem thường mà.

"Được, là người nói đấy" Thúy ma ma tức giận tay run run chỉ và Diệp Nghi Dung. Chỉ thấy ánh mắt nàng vẫn bình tĩnh nhìn mình, bà ta tức giận ra lệnh cho đám thuộc hạ : "Thật là phách lối, đánh cho lão nương, không đánh mạnh vào, tôi nay các người đừng hòng ăn cơm"

Diệp Nghi Dung đẩy Mộ Dung Thất về phía sau, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, chờ cả bọn người kia cùng tiến lên, nàng không do dự liền lao vào đánh với bọn họ.

Diệp Nghi Dung là võ sĩ cao cấp huyền đai bảy dan*

Nếu chỉ có mười mấy người mà cũng đấu không lại, nàng tự đập đầu vào tường chết cho xong. Vẫn như lần trước, chỉ trong một khắc, mười chín tên đại hán cao to bặm trợn, mặt mày đầy sát khí bị nàng đánh đến nằm dưới đất kêu la.

Tùy Viên nấp ở đằng xa,hai tay ôm kiềm nhìn Diệp Nghi Dung,trong lòng là vạn lời nói kính phục.Trên gương mặt cũng tràn đầy xúc động,trăm ngàn từ ngữ cũng không bằng biểu cảm trên gương mặt hẳn lúc này.

Diệp Nghi Dung dùng chiết phiên phui phui ổng tay áo,sau đó lùi về phía sau,trở về bộ dáng nho nhã lúc ban đầu,ánh mắt thản nhiên nhìn Thúy ma ma.Bình thần đến mức,tất cả mọi người còn cho rằng người vừa nãy đánh nhau căn bản không phải là nàng.

Thúy ma ma thất thần nhìn Diệp Nghi Dung,tại sao bây giờ bà ta mới cảm thấy được khắp người của 'hắn' đều tỏa sáng,người của bà ta bị đánh đến không dậy nổi,vậy mà ngay cả vạt áo của 'hắn' cũng không có một vết do,chi có một chút nếp nhăn do lúc đánh nhau làm ảnh hưởng,ngoài ra thần sắc trên người 'hắn' đều không thay đổi,hoàn toàn không còn vẻ kêu căng hống hách thách thức bà ta lúc này,'hắn' của bây giờ trở lại một bộ dáng lạnh lùng đậm mật như lúc ban đầu,ánh mắt tràn đầy kêu ngạo.

"Người..người" mất một lúc lâu Thúy ma ma mới có thể kéo hồn của mình về,bà ta nhìn Diệp Nghi Dung,không nói nổi một lời.

Diệp Nghi Dung hai tay ôm quyền,ngẩng mặt nói : " đắc tội rồi"

Sau đó mắt không nhìn Thúy ma ma nữa,nàng xoay người nắm tay Mộ Dung Thất kéo đi.

Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt vẫn còn chưa định thần lại được,cả hai trở mắt nhìn Diệp Nghi Dung,đến khi nàng lại gần hai người họ,khẽ lấy chiết phiên gõ đầu họ,nàng nhếch môi nói : " đi thôi"

Thúy ma ma nhìn bốn người họ đã bỏ đi,lúc này mới hoàn toàn định thần lại,nàng hét lên : " năm trăm lượng của ta,các người mau đứng lại cho ta"

Gọi người không quay lại,Thúy ma ma tức giận rống to : " Tặc xúc xác,lão nương giết người"

*Teakwondo có mười tám bậc,từ cấp đến đẳng.

Bao gồm tám cấp,mười đẳng.Cấp thấp nhất là tám geup,sau mỗi ba tháng thi lên một cấp,từ tám geup thi lên đến một geup.Đến khi mang đai đen thì khoảng hai năm thi lên đẳng một lần.Từ một dan thi lên đến mười dan.Nhưng những võ sư bình thường không đạt được thập đẳng và cửu đẳng.Một dan thì chỉ là võ sinh.Hai đến ba dan thì được làm trợ lý huấn luyện viên.Bốn đến năm dan thì được làm huấn luyện viên.Năm đến tám dan thì có tư cách làm võ sư.

Diệp Nghi Dung đã lên được đến bảy dan,điều đó có nghĩa là nàng phải trải qua nhiều kì thi và nhiều trận đấu,thuận lợi qua được mới có tư cách làm một võ sư.Mà một võ sư thì về kinh nghiệm hay thể lực đều hơn người,cho nên Diệp Nghi Dung mới nói,nếu đánh không lại,thì nàng đập đầu vào tường cho xong.

Lời tác giả : Máy ngày nay không có cảm hứng viết,ta phải ép bản thân mình nghĩ đến nát óc để viết ra hai chương tiếp theo cho mọi người.Nhưng mà lúc post chương mới,ta nhận ra lượt xem quá ít,hơn nữa cũng không có bình luận nào.Hu hu,tổn thương quá.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Có muốn nghe ta thổi sáo không?

Đi được một khoảng rất xa,Diệp Nghi Dung mới dừng lại,nàng xoay người nhìn Mộ Dung Thất

"Không sao rồi"

"Ừm" Mộ Dung Thất e thẹn gật đầu,nàng không ngẩng đầu lên,ánh mắt vẫn dán chặt ở tay hai người.

Diệp Nghi Dung hơi cúi người xuống,nàng hỏi : " cô sao vậy?"

Hành động của Diệp Nghi Dung làm mặt của Mộ Dung Thất ngày càng đỏ hơn,nàng không dám ngẩng đầu lên.

Tiểu Nguyệt là người phát hiện ra điều bất thường,nàng gọi nhỏ Diệp Nghi Dung : " Công tử"

Đội Diệp Nghi Dung quay đầu nhìn nàng,nàng mới thận trọng,dùng ngón trỏ lên lên chỉ vào tay hai người.

Diệp Nghi Dung nhìn theo hướng Tiểu Nguyệt chỉ,lúc này mới phát hiện này giờ nàng vẫn luôn nắm tay của Mộ Dung Thất không buông,thật ra đều là nữ nhi như nhau cho nên Diệp Nghi Dung cảm thấy không có gì,nhưng nàng quên mất hiện tại mình đang cãi nam trang,nam nữ thụ thụ bất thân,chẳng trách thái độ của Mộ Dung Thất kì lạ như vậy.

Diệp Nghi Dung vội buông tay Mộ Dung Thất ra, nàg tỏ vẻ áy náy : " Thật xin lỗi, đã thất lễ "

Nhìn Diệp Nghi Dung buông tay, Mộ Dung Thất có phần hụt hẫng, nàg ngẩng đầu lên nhìn Diệp Nghi Dung : " Không sao "

Diệp Nghi Dung : " Cô nương muốn đi đâu? "

" Ta cũng không biết " Mộ Dung Thất thành thật trả lời

" Cô không có nơi nào để đi sao? " Câu này là của Thẩm Nhi hỏi

Mộ Dung Thất lắc đầu : " không có "

" Vậy cô có bằng hữu không? " Diệp Nghi Dung lại hỏi

" Cũng không có " Từ nhỏ nàg đã ở trong phủ Tướng Quốc, chưa từng ra ngoài, làm sao có bằng hữu.

" Nhưng mà rõ ràng lần trước còn có một người đi cạnh cô mà " Thẩm Nhi nhớ lại lần trước, lúc tỷ tỷ cứu nàg ấy xong thì có một vị cô nương chạy đến tìm nàg ấy.

" Nàg ấy là tỷ nữ bên cạnh ta "

Thẩm Nhi lại hỏi tiếp : " Vậy hiện tại nàg ấy đâu? "

" Nàg ấy.. " Mộ Dung Thất lại cúi đầu, né tránh ánh mắt của Thẩm Nhi, nàg nói như mèo kêu : " Thật không dám giấu, thật ra là ta tự mình trốn ra khỏi phủ "

Thẩm Nhi " à " lên một tiếng xem như đã hiểu, nàg lại hỏi tiếp : " Vì sao phải trốn ra khỏi phủ? "

" Từ nhỏ, ta đã bị cha cấm túc, chưa từng cho ra khỏi phủ, cho nên ta rất muốn biết, thế giới bên ngoài là như thế nào " Mộ Dung Thất không dám giấu nửa câu, nàg không muốn lừa Diệp Nghi Dung.

" Hóa ra là vậy " Thẩm Nhi gật đầu một cái.

" Chắc cô không hề nghĩ bên ngoài ' giang hồ ' hiểm ác như thế nào, cũng may hai lần cô gặp nguy hiểm, đều có ' công tử ' nhà ta cứu giúp, nếu không thì cô tiêu đời từ lâu rồi "

Nghe Thẩm Nhi nói vậy, Mộ Dung Thất cũng không dám phản bác, nàg ấy nói đúng, hai lần nàg xuất phủ, đều gặp phải nguy hiểm, lần này còn suýt chút nữa bị người ta bán vào lầu xanh. Nghĩ đến đó, Mộ Dung Thất lại thấy rợn người.

Diệp Nghi Dung nhìn thấy Mộ Dung Thất run lên, nàg nhìn Thẩm Nhi một cái, ra hiệu cho nàg ấy im lặng.

Thẩm Nhi mím môi, quay đầu nhìn về nơi khác. Người qua lại ngày càng tấp nập. Cả con đường rộng lớn bắt đầu ồn ào. Phía trước cũng không biết là có chuyện gì vui, ai ai cũng đi về hướng đó, Thẩm Nhi tò mò đi lên phía trước nàg nhảy lên cao để nhìn cho rõ. Nhưng không nhìn thấy được gì, phải nhảy lên mấy lần mới nhìn thấy được.

Hóa ra là cây nguyện ước.

Thẩm Nhi vui vẻ chạy lại nắm ống tay áo của Diệp Nghi Dung, nàg hưng phấn chỉ về phía trước.

" Tỷ... công tử, chúng ta đến đó đi "

Diệp Nghi Dung quay đầu nhìn theo hướng Thẩm Nhi chỉ, chỉ thấy người đông như trẩy hội, tất cả mọi người đều đổ xô về một hướng, Diệp Nghi Dung nhú mày nhìn Thẩm Nhi.

" Phía trước có cây nguyện ước, chúng ta đến đó để cầu nguyện đi "

" Cây nguyện ước? " Diệp Nghi Dung hỏi lại.

Thẩm Nhi gật đầu, nàg nói : " Ta , nghe nói nếu chúng ta cầu nguyện dưới cây nguyện ước, thì ước nguyện chắc chắn sẽ trở thành sự thật "

Mộ Dung Thất : " Thật là cây nguyện ước sao? "

" Ừm, cô cũng biết nữa sao? " Thẩm Nhi hỏi

" Biết, ta cũng từng nghe nói, hôm nay ta chính là muốn đi tìm nó " Nàg vốn muốn tìm cây nguyện ước, để cầu xin cho nàg gặp lại Diệp Nghi Dung, thật không ngờ còn chưa tìm được cây nguyện ước, thì ông trời đã cho nàg gặp lại Diệp Nghi Dung.

"Công tử,vậy chúng ta qua đó đi" Thẩm Nhi cười tươi như hoa,nàng lôi kéo tay của Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung suy nghĩ một lát,cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Hòa vào dòng người đông đúc,hướng đến cây nguyện ước đi tới,ở hai bên đường đầy các quầy bán hàng,lúc đến gần cây cây nguyện ước,Thẩm Nhi ngẩng đầu lên nhìn,đẹp quá.

Dưới gốc cây nguyện ước,có đến trăm người vây quanh,ai nấy đều đang cố gắng ném dây lụa đỏ trong tay mình.Trên những nhánh cây chỉ chít những dây lụa đỏ,người người nhắm mắt cầu nguyện,sau đó cố gắng ném dây lụa đỏ lên nhánh cây,có người hạnh phúc vì đã ném trúng,có người thất vọng vì phải ném đi ném lại.

"Chúng ta cũng qua đó mua một cái đi" Mộ Dung Thất e dè đề nghị.

Diệp Nghi Dung gật đầu,đi cùng Mộ Dung Thất đến quầy hàng gần đó.Trên quầy bán hàng trải đầy các dây lụa đỏ,trên đầu dây lụa đỏ đều có một quả cầu nhỏ màu đỏ.Diệp Nghi Dung lấy bốn cái sau đó chủ động trả tiền.

Đại thẩm bán hàng đưa cho mỗi người một cây bút,bảo họ hãy viết nguyện vọng của mình lên lụa đỏ.Sau đó còn hướng dẫn cho các nàng cách cầu nguyện.Nhận lấy cây bút,mỗi người một tâm trạng.Suy nghĩ một lát mới viết lên nguyện vọng của mình.

Thẩm Nhi : Hy vọng tỷ tỷ có thể mãi mãi vui vẻ

Tiểu Nguyệt : Hy vọng mẫu thân trọn đời bình an.

Mộ Dung Thất len lén nhìn Diệp Nghi Dung,sau đó mới hạ bút : Muốn được cùng chàng,nắm tay nhau đi đến tận nơi chân trời góc bể.

Diệp Nghi Dung tuy rằng không tin những chuyện này lắm,nhưng nàng vẫn suy nghĩ một chút rồi viết : Muốn mọi thứ có thể trở về như lúc ban đầu,chi hy vọng sống một cuộc sống hạnh phúc như người bình thường.

Cả bốn người vừa viết xong,liền đi đến bên cạnh cây nguyện ước,nắm chặt thành tâm cầu nguyện,rồi lần lượt từng người ném lên.

Diệp Nghi Dung chỉ ném một lần thì dây lụa đỏ của nàng đã yên ổn nằm ở trên nhánh cây,hon nữa còn là nhánh cây cao nhất,khó ném trúng nhất.

Thẩm Nhi cùng Tiểu Nguyệt phải ném hai lần mới có thể miễn cưỡng để lụa đỏ của mình treo ở nhánh cây thấp nhất.

Còn Mộ Dung Thất cứ ném rồi lại nhặt,mãi mà vẫn không ném lên được,nàng nhìn dây lụa đỏ trên tay mình,tự trách bản thân tại sao lại vô dụng như vậy.Nhưng mà cho dù thế nào nàng cũng không bỏ cuộc,tiếp tục chuẩn bị tư thế ném lên lần nữa.

"Ta giúp cô" Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất chạy đi chạy lại đến đỏ mồ hôi,nàng tốt bụng đề nghị.

Mộ Dung Thất lắc đầu,đây là nguyện vọng của nàng,phải tự mình ném mới có thể trở thành sự thật được.Nàng nắm chặt dây lụa đỏ trong tay,nắm chặt lại thành tâm cầu xin : Cây nguyện ước,ta chỉ muốn có thể được ở bên cạnh người mình yêu,ta không mong được đời đời kiếp kiếp,chi hy vọng có thể bình thân nắm tay chàng đi giữ nhà gian,ta cầu xin ngài,xin ngài hãy giúp ta hoàn thành nguyện vọng.

Mộ Dung Thất cầu xin xong,nàng ném dây lụa đỏ thật mạnh lên,rất cuộc nó cũng có thể được treo lên,Mộ Dung Thất kích động kéo tay Diệp Nghi Dung,chỉ cho nàng thấy thành quả của mình.

"Ta làm được rồi,cuối cùng cũng làm được rồi"

"Ủm" Diệp Nghi Dung gật đầu,môi mông cũng khẽ nở nụ cười.

***

Bích vương phủ.

Hiên Viên Nham ngày đêm cười ngửa trở về vương phủ,chi mong có thể sớm gặp lại Nghi Dung.Nhưng mà vừa về đến phủ thì Vương tổng quản đã thông báo cho hắn biết,Nghi Dung đã ra ngoài từ sớm,Hiên Viên Nham có chút thất vọng,đánh ngậm ngủi chờ Nghi Dung trở về,bởi vì Vương tổng quản có nói nàng sẽ trở về sớm.

Hắn về thư phòng đọc sách,thình thoảng lại gọi Mộc Thương đi xem Nghi Dung đã về chưa.Từ giờ tỵ cho đến giờ thân vẫn không thấy Nghi Dung khiến hắn cảm thấy sốt ruột,rất cuộc không nhịn nổi nữa.Hắn buông quyển sách xuống bàn,sau đó đứng lên đi ra ngoài,cứ chờ như vậy cũng không phải là cách,chi bằng trực tiếp đi tìm nàng.

Hiên Viên Nham ra lệnh cho Mộc Thương phái người đi khắp nơi tìm Nghi Dung,hắn cũng đích thân xuất phủ.Nhưng dù có tìm thế nào cũng không thấy nàng đâu,nổi bất an trong lòng càng lớn,hắn lo sợ nàng sẽ xảy ra chuyện gì.Từ lo sợ hóa thành tức giận.

Hiện tại Hiên Viên Nham ngồi ở ghế chủ vị trong chính đường của vương phủ, sắc mặt thâm trầm, ai cũng không dám đến gần. Đã là giờ tuất, Nghi Dung vẫn chưa trở về, Mộc Thương từ bên ngoài trở về cũng bẩm báo là không tìm thấy nàng. Hắn đứng bên cạnh vương gia mà như ở gần băng sơn, hơi thở của vương gia cũng làm hắn cảm thấy rét run, ngoài những lúc ở chiến trường ra, hắn chưa từng thấy vương gia toát ra lãnh khí đáng sợ như vậy.

"Tiếp tục tìm" Hiên Viên Nham bóp mạnh ấm trà, vừa nghe thuộc hạ bẩm báo vẫn không tìm thấy Nghi Dung của hắn, cơn giận bộc phát, hắn thẳng tay ném ấm trà xuống đất, ấm trà bằng sứ trắng vỡ tan tành, bọt nước bắn lên, đám thị vệ không dám né tránh, bọn họ vẫn nửa quỳ ở dưới đất, để miễn sứ và nước trà văng vào người, sau đó mới nhận lệnh ra ngoài tìm vương phi.

Trước khi bọn họ ra đến cửa, thì âm thanh đậm đặc, tựa như những mũi dao sắc bén của Hiên Viên Nham lại vang lên : " Tìm không được thì không cần trở về nữa"

***

Bởi vì Mộ Dung Thất nói nàng chưa từng ra khỏi nhà, nàng rất muốn biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu điều thú vị, cho nên Diệp Nghi Dung đưa nàng ra ngoài thành. Đưa nàng đến rất nhiều nơi, cùng nhau lên núi săn bắn, ngồi bên hồ dạy nàng câu cá, sau đó nướng cá cho nàng ăn. Diệp Nghi Dung còn đưa Mộ Dung Thất đi xem hát kịch về Ngưu Lang Chức Nữ. Nhưng vừa ra khỏi đoàn hát kịch, Diệp Nghi Dung không ngừng hỏi hặn, nàng nhìn Mộ Dung Thất, Thẩm Nhi cùng Tiểu Nguyệt, ba người cứ khóc không ngừng, làm nàng cảm thấy như đầu không trôi.

"Vương mẫu thật ác độc, tại sao lại vạch ra Dải Ngân Hà để chia cắt bọn họ cơ chứ?" Thẩm Nhi vừa lấy lau nước mắt vừa thút thít nói

Tiểu Nguyệt ngẩng mặt lên trời, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nàng thần thờ nói : " Vì sao người yêu nhau thật lòng như thế mà phải buộc họ chia xa?"

Mộ Dung Thất không nói gì, nhưng nước mắt của nàng cũng nói lên tất cả, nàng thật sự bị cảm động bởi mối tình giữa Ngưu Lang và Chức Nữ. Ông trời cũng quá tàn nhẫn, nếu đã cho họ gặp nhau, cho họ một cuộc tình oanh oanh liệt liệt như vậy, vì sao đến phút cuối cùng lại tàn nhẫn cướp đi hạnh phúc của họ. Như vậy có khác nào lấy đi mạng sống của họ chứ.

Diệp Nghi Dung đau đầu, nàng bóp trán, thờ dãi nói : " Không phải mỗi năm họ còn được gặp nhau một lần hay sao?" Câu chuyện giữa chàng trai chăn bò và nàng tiên, từ nhỏ ai cũng đã được nghe, không phải phim truyền hình cũng hay chiếu đó sao, Diệp Nghi Dung thật không hiểu, cho dù có cảm động, cũng đâu cần phải khóc thương tâm như vậy, cứ như người bị ngăn cản chính là họ vậy.

"Họ yêu nhau sâu đậm như vậy, mỗi năm chỉ được gặp nhau một lần, người không cảm thấy họ thật đáng thương hay sao" Thẩm Nhi đã ngừng khóc, nàng hít hít mũi.

Diệp Nghi Dung nhìn Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt hiện tại đang cải nam trang, mà lại khóc lóc giữa đường như vậy, nhìn sao cũng thấy không ổn.

"Được rồi, hai người đừng khóc nữa, làm nam nhân mà khóc lóc như vậy, không cảm thấy buồn cười hay sao?"

Thẩm Nhi đang muốn phản bác, nhưng đột nhiên nhớ lại y phục trên người mình, sau đó tự cốc đầu mình một cái, chẳng trách ai cũng kì quái nhìn nàng, mất mặt quá.

Diệp Nghi Dung nhìn hành động ngày thơ của Thẩm Nhi mà bật cười.

Sau đó lấy ra một chiếc khăn lụa từ ống tay áo đưa cho Mộ Dung Thất.

"Đừng khóc nữa, mau lau nước mắt đi"

Mộ Dung Thất ngơ ngẩn vài giây, sau đó thật cẩn thận nhận lấy chiếc khăn tay của Diệp Nghi Dung

Diệp Nghi Dung nhìn xung quanh, sau đó quay lại nói với Mộ Dung Thất : " Ta đưa cô qua đó" nói xong nàng rất tự nhiên nắm lấy cổ tay của Mộ Dung Thất.

Đứng ở giữa cầu ngắm nhìn mặt hồ rộng lớn về đêm, những ánh sao lấp lánh chiếu rọi cả mặt hồ, sóng gợn lăn tăn, những đóm sáng theo nước mà nhấp nhô lên xuống. Ngẩng mặt lên nhìn cả một bầu trời đêm lấp lăm lấp lăm những vì sao, tạo thành một Dải Ngân Hà trải dài giữa bầu trời, có thể thấy rõ có hai ngôi sao sáng nhất nằm ở hai bên Dải Ngân Hà.

"Đẹp thật" Mộ Dung Thất không ngừng cảm thán

"Phải ha, thật sự rất đẹp" Thẩm Nhi cũng phụ họa theo

"Có muốn nghe ta thổi sáo không?" Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất, không khí như thế này cũng làm cho tâm trạng của nàng thoải mái hơn.

Mộ Dung Thất mở to mắt, nàng gật đầu thật nhanh cứ như sợ nếu chậm một giây thì Diệp Nghi Dung sẽ đổi ý.

Diệp Nghi Dung mỉm cười, lấy cây sáo ngọc mà Hiên Viên Nham đã tặng cho nàng ra.

Suy nghĩ một chút rồi mới đưa lên môi thổi khúc nhạc ' Biệt Khúc Chờ Nhau'.

Mộ Dung Thất mất nhìn Diệp Nghi Dung thối sáo không rời. Nàng dùng tai để nghe, dùng tim để cảm nhận từng âm điệu mà Diệp Nghi Dung thổi ra. Lắng nghe tiếng sáo trầm ấm, thiết tha lòng người, làm Mộ Dung Thất vương mộng tương tư. Thời khắc này, trong mắt nàng cũng chỉ có duy nhất hình bóng của Diệp Nghi Dung. Hàng ngàn ngôi sao sáng cũng không thể làm 'chàng' mờ nhạt, khí chất của 'chàng', hình dáng của 'chàng' còn sáng hơn cả ánh trăng.

Người thiếu niên trước mắt này, đã khiến cho từng nhịp tim của nàng phải rung động, ở bên cạnh 'chàng', nàng cảm nhận mọi thứ xung quanh đều trở nên tốt đẹp hơn. Thật không biết tâm ý của 'chàng' như thế nào. Còn nàng, mỗi giờ, mỗi khắc đều muốn được gặp chàng, bởi vì có 'chàng' mà thế giới của nàng mới trở nên rực rỡ hơn.

Sau này Mộ Dung Thất mới hiểu, hóa ra yêu sâu đậm một người, cũng là một điều bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hai người, rốt cuộc là có duyên hay không?

Diệp Nghi Dung thổi xong khúc nhạc, nàng mỉm cười xoay đầu nhìn Mộ Dung Thất.

Khung cảnh nào nhiệt bỗng trở nên yên ắng đối với Mộ Dung Thất, trong mắt nàng lúc này chỉ có một mình Diệp Nghi Dung, chỉ có duy nhất nụ cười của 'chàng'.

Giữa hàng ngàn vì sao lấp lánh trên dải ngân hà, cũng không thể làm át đi ánh sáng của 'chàng'. Mộ Dung Thất nhìn thật lâu vào mắt Diệp Nghi Dung, đôi mắt của 'chàng' trong trẻo sáng bóng như ngọc lưu ly, lại sâu tựa như biển cả, xoáy vào tâm hồn nàng, hiện tại hai người đứng cách nhau chỉ hai bước chân, gần nhau như thế, nhưng không hiểu sao Mộ Dung Thất lại cảm thấy tựa như xa tận chân trời.

Tại sao trên đời, lại có một vị thiếu niên rực rỡ như thế, 'chàng' quá hoàn hảo, ngay cả nàng khi đứng trước 'chàng' cũng phải cảm thấy tự ti.

Chính là cảm giác biết rõ sẽ chạm không tới nhưng vẫn không thể ngăn mình mà vuron tay ra.

Cho dù chỉ là phát họa lại hình ảnh, thì tâm cũng đã mất nguyện.

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất không nói gì mà chỉ nhìn mình bằng ánh mắt thâm ý, tại sao lúc này nàng lại cảm thấy ánh mắt của Mộ Dung Thất lại chứa đầy tình cảm như thế?

Diệp Nghi Dung : " Cô sao vậy?"

Mộ Dung Thất lắc đầu, nàng cười nói : " Ta không sao, khúc nhạc của huynh thổi rất hay" Cả linh hồn của nàng cũng bị chìm đắm luôn rồi.

Phía dưới cầu đá không xa, Tùy Viễn hai tay ôm kiếm, tựa người vào thân cây mắt vẫn chăm chú nhìn Diệp Nghi Dung.

Trong mắt là vạn lần kính phục.

Hắn và Mộc Thương đều là hộ vệ bậc nhất của Hiên Viên Nham, đi theo ngài ấy đã hơn mười năm, cùng ngài ấy ra sa trường chiến đấu, không ít lần vào sinh ra tử. Một mực trung thành, xưa nay đối với mệnh lệnh của vương gia, bọn hắn chưa từng kháng lệnh.

Lúc Tùy Viễn được giao cho nhiệm vụ phải bảo vệ vương phi, mặc dù trong lòng của hắn không phục nhưng cũng chưa từng dám nói ra, cũng không dám biểu hiện.

Đối với chuyện của chủ tử, bọn họ chỉ biết nghe theo, không có chuyện trái ý.

Nhưng biên cương bao nhiêu chuyện cần phải giải quyết, xung quanh lại luôn có người muốn mạng của vương gia, bất cứ lúc nào ngài ấy cũng có thể gặp nguy hiểm. Vậy mà lại bảo hắn phải đi bảo vệ một nữ tử không làm được gì, hơn nữa còn được mệnh danh là 'phế vật', chuyện này đối với hắn chính là chuyện nực cười đến không thể nực cười hơn.

Cho dù nữ nhân có sắc đẹp đến đâu, muốn quyến rũ vương gia là điều không thể, có thể nói ngài ấy là loại người không ham mê nữ sắc, cho nên không thể có chuyện vương gia lại động lòng trước nhan sắc của Diệp Nghi Dung.

Hắn không thể hiểu được vương gia vì sao lại muốn hắn bảo vệ vị vương phi không ra gì kia. Kháng mệnh không được, nhưng trong lòng chính là không phục. Cho đến khi lần đầu hắn nhìn thấy vương phi đánh nhau với mấy tên kia, tuy rằng võ công của nàng hơi kì lạ, nhưng mỗi một chiêu thức mà nàng ra đều rất đẹp mắt, đòn chân đòn tay thật sự quá nhanh, hơn nữa còn rất chính xác.

Lúc ấy hắn mới bắt đầu có hướng suy nghĩ khác về nàng.

Sau đó mới dần phát hiện ra, vị vương phi này chẳng những luôn có tinh thần nghĩa hiệp, hơn nữa tài trí còn hơn người. Bắt đầu từ lúc hắn nhận mệnh âm thầm bảo vệ nàng, hắn chưa từng thấy có chuyện gì mà nàng không làm được. Đường như chưa từng có chuyện gì sẽ làm khó được nàng. Hơn nữa chính hắn cũng không ít lần cảm nhận được vương phi dường như đã phát hiện ra có người luôn đi theo mình. Nhưng lại không cách nào xác định được vị trí của hắn.

Hắn thậm chí cảm thấy rất may mắn, nếu hắn không phải là cao thủ hộ vệ, thì có lẽ đã bị nàng vạch trần từ lâu rồi.

Cho đến bây giờ, hắn mới tâm phục khẩu phục, nguyện ý đi theo vương phi.

"Tùy Viễn"

Tùy Viễn vẫn luôn dõi mắt theo vị tiểu vương phi của mình, đột nhiên có người gọi hắn. Âm thanh này rất quen thuộc, cho dù không cần nhìn cũng biết chính là Mộc Thương, hắn quay đầu lại. Chỉ thấy Mộc Thương đi trước, phía sau còn có mấy huynh đệ thị vệ, hắn nhử mày nhìn biểu hiện của từng người bọn họ. Lại nhìn bộ dáng của mỗi người, thần sắc mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại, nét mặt vừa lo lắng vừa căng thẳng.

Thật đa cảm xúc.

Kỳ lạ nhất chính là Mộc Thương, tại sao vừa nhìn thấy hắn thì biểu hiện nhăn nhó trên gương mặt của Mộc Thương liền biến thành nhẹ nhõm, hắn còn chưa đến gần thì đã nghe được tiếng thở phào của hắn.

Mộc Thương vừa nhìn thấy Tùy Viễn, tâm trạng kích động không thôi.

Tìm suốt cả buổi cũng không thấy, vương gia suýt chút nữa đã dờ luôn kinh thành, thực sự bọn họ đã bị vương gia tạo áp lực đến không thở nổi.

Tùy Viễn luôn đi theo bảo vệ vương phi, có hắn tức là vương phi cũng đang ở gần đây.

Rốt cuộc cũng tìm được rồi. Mộc Thương bước nhanh về phía Tùy Viễn, khuôn mặt tươi cười như trẻ nhỏ được kẹo. Nhưng giây sau nét mặt của hắn liền đánh lại.

Loại cảm giác này khiến cho Tùy Viễn đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, hắn tự giác lùi về phía sau vài bước.

Sao hắn cảm thấy, ánh mắt của Mộc Thương trở nên rất nguy hiểm. Thật giống như hai người có mối thù hận ngàn năm vậy.

"Xảy ra chuyện gì... sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?"

Mắt Mộc Thương lóe lên ánh lửa, còn dám hỏi hắn xảy ra chuyện gì. Bọn họ vì tìm vương phi mà lục tung khắp kinh thành, còn chịu sự đe dọa của vương gia, vậy mà tên Tùy Viễn này hiện tại lại thành thoi như vậy, so với bọn họ thì hắn quả thật là quá nhàn rồi mà.

"Vương phi ở đâu?" Âm thanh Mộc Thương trầm lại, hắn đậm mặc hỏi

Tùy Viễn tiện tay chỉ về phía cây cầu đá: "Ở kia kia"

Mộc Thương nhìn theo hướng Tùy Viễn chỉ, vừa nhìn thấy vương phi, hắn định tiến lên thì bị Tùy Viễn đưa tay ngăn lại.

"Người muốn làm gì?"

"Tất nhiên là đưa vương phi trở về vương phủ"

Nhìn thấy thái độ không hòa nhã của Mộc Thương, Tùy Viễn mới cảm thấy có điều gì không ổn, hắn hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Vương gia ngày đêm từ biên cương trở về đây, chỉ vì muốn được cùng vương phi trải qua tiết thất tịch đầu tiên của hai người, nhưng vừa trở về đã không thấy vương phi, ngài ấy đã chờ suốt mấy canh giờ, sau đó hạ lệnh cho bọn ta đi tìm vương phi, nếu không tìm được thì bọn ta cũng không cần về"

"Nghiêm trọng vậy sao?" Tùy Viễn ngạc nhiên

"Người nghĩ xem?"

Tùy Viễn nhìn nét mặt của Mộc Thương không giống như đang nói giỡn, hắn định để cho Mộc Thương qua đó, nhưng vừa xoay người lại đã nhìn thấy có một đám người đang đứng cùng vương phi, hắn tạm thời ngăn Mộc Thương lại, sau đó xem xét tình hình.

Đám người vừa tới đều mặc y phục của thị vệ, bọn họ đến tìm Mộ Dung Thất.

"Tiểu thư, rốt cuộc bọn ta cũng tìm được người, xin người hãy mau cùng bọn ta hồi phủ" Thị Vệ đứng đầu tên Hàn Xâm nhìn Mộ Dung Thất cung kính nói

"Ta...ta không muốn hồi phủ"

"Tiểu thư, vui chơi cũng đã đủ, xin hãy cùng ta trở về" Tuy rằng bề ngoài cung kính, nhưng ánh mắt của Hàn Xâm vẫn luôn mang một nét cương nghị, câu

nói cẩn trọng cầu khẩn,nhưng khẩu khí của hắn lại rất đậm mật lạnh lùng.

"Tại sao ta phải theo ngươi?" Mộ Dung Thất biết,nếu bọn người của cha nàng mà tìm được nàng,thì bất cứ giá nào họ cũng sẽ nhất định bắt nàng về,chính là nàng không muốn ngoan ngoãn nghe lời như thế,nên mới cố giương cổ lên chống đối họ.

"Xin đừng làm khó ta,ta cũng chỉ là phụng mệnh của lão gia,nếu ngươi không chịu theo ta trở về,thì ta sẽ rất khó ăn nói với lão gia"

Mộ Dung Thất : "Đó là chuyện của ngươi,ta không muốn về"

"Tiểu thư,lão gia đã hạ lệnh,Tiểu Hoa là nô tỳ thân cận của ngươi,lại không trông chừng người cẩn thận,cho nên phạt nàng ấy năm mươi trượng,ba ngày không được ăn cơm" Hàn Xâm trầm tĩnh nói,hắn biết Mộ Dung Thất tuyệt đối sẽ không bỏ mặc người bên cạnh mình.

Quả nhiên Hàn Xâm vừa dứt lời,sắc mặt Mộ Dung Thất liền thay đổi.Hàn Xâm nhếch mép : " Nếu ngươi vẫn không chịu về,ta cũng không còn cách nào khác" Nói xong hắn giả bộ xoay người,phất tay với thuộc hạ phía sau : "Đi"

"Khoan đã" Mộ Dung Thất gấp gấp bước nhanh lên vài bước.

Hàn Xâm xoay người lại trong mắt thoáng ý cười,hắn nhìn Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất bắt đầu đi nhìn Diệp Nghi Dung

"Công tử,ta phải đi rồi"

Diệp Nghi Dung : "Vậy cô nương hãy bảo trọng"

"Trước khi ta đi,ta có thể biết danh xưng của huynh được không?"

Diệp Nghi Dung nhìn ánh mắt chờ mong của Mộ Dung Thất,nàng suy nghĩ một chút rồi nói : " Tại hạ là Hạ Du"

"Tiểu nữ là Mộ Dung Thất" nói rồi lưỡng lự một lúc,Mộ Dung Thất quyết định hỏi "Ta phải làm thế nào mới có thể gặp lại huynh"

Diệp Nghi Dung cười cười,đập sáo ngọc lên tay một cái,nàng xoay người nhìn vào màn đêm ở phía xa xa

"Hữu duyên thiên lý lai tương hội

Nhân sinh hà xứ bất tương逢"*

*Là một câu thơ nổi tiếng của trung quốc,nghĩa là có duyên sẽ được gặp nhau,cuộc đời nào thiếu chỗ gặp mặt.

Diệp Nghi Dung vừa nói xong,nàng lại nhìn Mộ Dung Thất,nói: " Cũng đã trễ rồi,tại hạ xin cáo từ" còn không đợi Mộ Dung Thất phản ứng,Diệp Nghi Dung đã xoay người,thong thả rời đi.

Mộ Dung Thất lưu luyến nhìn theo,bất ngờ nàng nói lớn : " Ta rất muốn được gặp lại huynh,chúng ta nhất định sẽ có duyên" sau đó nàng lại tự lẩm bẩm,nhất định sẽ có duyên.

Hai người,rốt cuộc là có duyên hay không?

Nhiều năm về sau Mộ Dung Thất nghĩ về câu nói ngô nghê của mình lúc này,lòng cảm thấy chua xót.

Điều đau lòng nhất không phải là người đó không yêu ngươi,mà chính là người biết rõ giữa hai người sẽ không có kết quả,vậy mà vẫn yêu,không thể không yêu,đến cuối cùng,ngươi tự làm mình đau lòng.

Có đôi khi,tình yêu không thể nói ai đúng ai sai.Không thể nói có sai lầm hay là xứng đáng.

Người ta chỉ quan tâm,nhịp tim mình đập vì ai.

Hàn Xâm đứng ở phía sau,giọng điệu vẫn cung kính nói : " Tiểu thư,chúng ta cũng nên hồi phủ rồi"

Mộ Dung Thất xoay người,thị vệ cung kính nhường đường cho nàng.

Hai người,đi về hai phía,nếu có thể,Mộ Dung Thất vẫn muốn bắt chặp tất cả,chi để được chung đường với Diệp Nghi Dung.

Cho dù nàng biết đoạn tình cảm này là nghịch lý.Chi tiếc là,Diệp Nghi Dung không cho nàng cơ hội.

Mộc Thương cùng mấy thị vệ vội đuổi theo Diệp Nghi Dung,Tùy Viễn vẫn tiếp tục nhiệm vụ của mình,ẩn nấp ở phía xa.

Nghe thấy tiếng bước chân,Diệp Nghi Dung xoay người lại,nheo mắt nhìn bọn người Mộc Thương.Bỗng bọn hắn ôm quyền hành lễ với nàng.

"Vương phi"

Diệp Nghi Dung nhìn Mộc Thương, người này là hộ vệ thân cận của Hiền Viên Nham, nhưng vì sao hắn lại đi theo nàng?

Mộc Thương nhìn Diệp Nghi Dung, nói ra giải đáp cho câu hỏi trong lòng nàng

"Vương gia sai thuộc hạ đi tìm vương phi"

Diệp Nghi Dung : "Tìm ta làm gì?"

"Người trở về sẽ rõ" còn chưa đợi Diệp Nghi Dung nói ra thắc mắc, thì Mộc Thương đã lên tiếng, rồi làm tư thế mời "Vương phi, xin mời"

Đây mà là thái độ mời hay sao, nói mời nhưng rõ ràng là đang ra lệnh, còn không cho phép nàng từ chối.

Người đi theo Hiền Viên Nham cũng bá đạo như hắn vậy.

Diệp Nghi Dung không nói gì, tùy ý đi theo Mộc Thương trở về.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ước Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Muốn nhìn thấy nàng thôi

Tiểu Cố : Xin lỗi, mấy nay ta bận nên không thể post truyện, hiện tại ta sẽ post truyện đều đặn lại. Rất cảm ơn vì những bạn đã ủng hộ ta, ta biết truyện của ta còn nhiều thiếu sót, nhưng được các bạn ủng hộ, ta thật sự rất vui, tuy rằng không thể thu hút được nhiều bạn đọc, nhưng cho dù chỉ có một người ủng hộ, ta cũng sẽ cố gắng và không bỏ cuộc.^.^

***

Diệp Nghi Dung theo Mộc Thương trở về vương phủ, nàng không thay y phục nam trang ra mà trực tiếp đến chính đường gặp Hiền Viên Nham.

Hiền Viên Nham vừa nhìn thấy nàng, từ trên ghế chủ vị đứng bật dậy đi nhanh về phía nàng.

Diệp Nghi Dung còn chưa hành lễ đã bị Hiền Viên Nham giữ chặt hai vai lại, nàng ngược mắt lên nhìn hắn khó hiểu.

"Nàng đã đi đâu, tại sao bây giờ mới trở về?" Hiền Viên Nham vừa nhìn thấy nàng liền kích động, nửa tháng nay hắn không được gặp nàng, trở về lại không thấy nàng đâu, nỗi nhớ nhung và lo lắng cùng lúc bộc phát, chính hắn cũng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình bây giờ.

"Ta ra ngoài có chút chuyện" Diệp Nghi Dung vừa đáp xong, nhìn tay Hiền Viên Nham đang giữ chặt vai mình, nàng cố dùng sức đẩy ra nhưng không thành công, bất đắc dĩ mới lên tiếng : " Vương gia, ngài có thể buông tay ra được không?"

Hiền Viên Nham không để ý đến lời nàng nói, tiếp tục hỏi : "Nàng rõ ràng đã nói sẽ trở về sớm, vì sao bây giờ mới trở về, nàng có biết ta bất an lo lắng như thế nào không?"

Diệp Nghi Dung rõ ràng đã nói với Vương tổng quản là sẽ trở về sớm, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đêm động phòng chính Hiền Viên Nham đã nói, chỉ cần nàng không làm ra chuyện gì quá phận, hắn sẽ không quản chuyện của nàng, tại sao bây giờ lại vì chuyện này mà tỏ thái độ như thế với nàng, nàng chọc giận hắn khi nào chứ?

"Có thể buông tay ra trước được không?" Diệp Nghi Dung lặp lại lần nữa.

Hiền Viên Nham nhìn nàng mấy giây, từ từ bình ổn lại tâm trạng, sau đó mới chậm chậm buông tay, hắn nói : " Được, vậy nàng nói đi, hôm nay nàng đã đi đâu?"

Diệp Nghi Dung nhìn Hiền Viên Nham một lúc, sau đó mới lên tiếng trả lời : " Vương gia, trước đó ngài đã từng nói, chỉ cần ta an phận, không gây ra chuyện gì ảnh hưởng đến ngài, thì ngài cũng sẽ không quản chuyện của ta, bây giờ ta không làm ra chuyện gì khiến ngài mất mặt, cho nên ta nghĩ, chuyện của ta cũng không cần phải báo lại với ngài, phải không?"

Diệp Nghi Dung nhấn mạnh hai từ 'phải không'.

Phải không?

Hai từ này giống như châm biếm Hiên Viên Nham vậy,nhắc cho hấn nhớ câu nói vô tình của hấn vào đêm động phòng.

Đêm động phòng?

Ngày hôm đó chính hấn đã bỏ lại một câu vô tình,rồi để nàng một mình ở Đông Uyển.

Nghi Dung từ nhỏ đã không có được sự thương yêu của mọi người.Ngay cả hấn là phu quân của nàng,cũng bỏ mặc nàng vào đêm tân hôn.Hiên Viên Nham đã không ít lần tự trách bản thân mình về chuyện đó.

Nếu sớm biết sẽ yêu nàng,hấn sẽ không ngu ngốc như vậy,tuyệt đối sẽ không để nàng một mình cô đơn.

"Nhưng bây giờ ta muốn quên" Hiên Viên Nham quyết định không biết thế nào gọi là nam nhi nhất ngôn cửu đỉnh.

'Bổn vương đến,chi muốn nói với cô,chuyện bà nội cô nhờ,bổn vương đã hoàn thành,từ nay về sau,cô có thể yên ổn sống ở vương phủ này,chi cần yên phận một chút,bổn vương sẽ không quản chuyện của cô'.

Câu nói trước đây là hấn nói thì sao,hiện tại hấn muốn rút lại đây,ai nói nam nhân nói thì phải giữ lời chứ,hon nữa chuyện đó cũng qua lâu rồi,hay nói đúng hơn,quên đi,xem như hấn chưa từng nói.

Diệp Nghi Dung khó hiểu,nàng hỏi : " Là ý gì,tại sao?"

Hiên Viên Nham mất tự nhiên,hấn phẩy tay,sau đó xoay người sang một bên,hắng giọng nói : " Thì là vậy đó"

Thì là vậy đó?

Mộc Thương vừa nghe xong,suýt chút nữa là đứng không vững,hấn trở mắt nhìn vương gia nhà mình.

Vương gia,cái gì mà 'thì là vậy đó' ,còn có,bộ dạng 'e thẹn' kia nữa,có phải là ngài không vậy?

Hiên Viên Nham liếc nhìn Mộc Thương một cái,hấn xoay người nhìn Nghi Dung,về mặt nghiêm túc nói : " Bởi vì ta quan tâm nàng,cho nên,bất kể chuyện gì về nàng,ta cũng muốn biết"

Diệp Nghi Dung đứng bất động.

Hiên Viên Nham quan tâm nàng?

Đùa gì chứ,rốt cuộc hấn đang giờ trò gì vậy?

Hiên Viên Nham nhìn Nghi Dung đang ngây người,sau đó hấn mới dời mắt xuống người nàng,nhìn y phục nam nhân trên người nàng,mắt hấn tối lại.

Sao lại mặc như vậy ra ngoài chứ?

Hấn không vui nhìn nàng,sau đó mới nhớ ra cả ngày hôm nay nàng đều ở ngoài,vừa mới trở về chắc mệt lắm rồi,hấn dịu dàng nói : " Được rồi,nàng trở về Đông Uyển nghỉ ngơi đi"

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham một lúc,cách nói chuyện của Hiên Viên Nham càng ngày càng khó hiểu,nàng thật sự tiếp thu không nổi nữa.

Diệp Nghi Dung gật đầu,xoay người đi về hướng Đông Uyển.

***

Bích vương phủ,thư phòng.

Hiên Viên Nham ngồi trước bàn án,nghe Tùy Viễn bẩm báo lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay,càng nghe sắc mặt hấn càng sa sầm lại.

Ra ngoại thành du ngoạn?

Cầu nguyện dưới cây nguyện ước?

Còn thổi sáo trên cầu Ngọc Nữ?

Hay thật,hấn ngày đêm trở về đây,chi vì muốn được cùng nàng trải qua tiết thất tịch đầu tiên của hai người,vậy mà nàng lại đành lòng bỏ hấn một mình,sau đó cùng với người khác vui vẻ ngày thất tịch,quá đáng hơn nữa còn cùng với nữ nhân?

Tùy Viễn vừa bẩm báo vừa quan sát sắc mặt của Hiên Viên Nham.

Thật ra ban đầu vương gia chỉ hạ lệnh cho hấn bảo vệ vương phi,không hề nói phải theo dõi nàng,cho nên những chuyện của Diệp Nghi Dung,hấn chưa

từng bẩm báo lại cho vương gia, nhưng hôm nay ngài ấy đã hỏi, đương nhiên hắn phải thành thật trả lời. Nhưng mà, sắc mặt của vương gia hình như không tốt cho lắm. Cho nên, Tùy Viễn quyết định không nói ra chuyện, hắn cảm giác được vị cô nương kia, dường như có tình ý với vương phi.

"Nói tiếp" Hiên Viên Nham nhìn thấy Tùy Viễn đang ngưng lại, hắn ra lệnh.

"Thật ra lần trước vương phi cũng từng cứu vị cô nương đó một lần"

"Từng cứu?" Hiên Viên Nham nhanh chóng nắm được trọng điểm, hắn nheo mắt lại, hỏi: "Lần nào?"

"Là lần đầu tiên vương phi rời khỏi phủ"

Lần đầu tiên?

Hiên Viên Nham thận trọng suy nghĩ, sau đó mới nhớ ra, lần đó hắn tìm nàng, cũng phải đợi rất lâu mới có thể gặp.

Hiên Viên Nham hỏi: "Chuyện thế nào?"

Tùy Viễn lại một lần nữa kể rõ đầu đuôi ngọn ngành cho vương gia nghe.

Đôi mắt tà mị hơi híp lại, Hiên Viên Nham xoay người đưa lưng về phía Tùy Viễn, hai tay chắp ra phía sau. Môi mông khẽ nhếch lên.

Cả hai lần đều là vì một nữ nhân mà bắt hắn phải chờ đợi.

Hiên Viên Nham suy nghĩ.

Được thật. Nữ nhân sao? Kịp trước bốn vương nọ người à, vì sao cả hai lần đều phá hoại chuyện của bốn vương chứ?

"Được rồi, người lui đi" Hiên Viên Nham không xoay người lại, đôi mắt vẫn còn khép hờ, hắn ậm ị ra lệnh.

"Thuộc hạ xin cáo lui" Tùy Viễn hành lễ xong hắn lui ra ngoài giúp Hiên Viên Nham đóng cửa lại, sau đó thi triển khinh công bay về phía Đông Uyển.

Bên trong thư phòng, Hiên Viên Nham vẫn giữ nguyên tư thế đứng, hắn trầm ngâm một lúc lâu, sau đó quyết định đến Đông Uyển của Nghi Dung.

***

Bích vương phủ, Đông Uyển.

Hiên Viên Nham đẩy cửa phòng, nhẹ nhàng đi vào, sau đó hắn ngồi xuống mép giường nhìn Nghi Dung đang ngủ rất ngoan ngoãn.

Hắn vươn tay kéo chăn lại giúp nàng, sau đó bắt đầu chăm chú ngắm nàng.

Mắt Diệp Nghi Dung khẽ động, nàng nhanh chóng mở mắt ra, đập vào mắt nàng chính là gương mặt của Hiên Viên Nham, nàng chớp mắt hai cái, sau đó nhanh chóng bật người ngồi dậy, Hiên Viên Nham không vì nàng đột nhiên tỉnh dậy mà đưa mắt sang nơi khác, ánh mắt càng thâm tình hơn nhìn nàng.

Mắt đối mắt, Diệp Nghi Dung có chút tức giận, nhưng vẫn cố nén lại, nàng hỏi: "Có chuyện gì không?" Diệp Nghi Dung đã ngủ được một lúc lâu, nên giọng nói có hơi khàn khàn.

Trực giác của Diệp Nghi Dung trước giờ luôn rất nhạy bén, là một cảnh sát, cần phải có giác quan nhạy bén, bởi vì nó chính là mạng sống thứ hai của các nàng. Bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Chính vì vậy, cho dù ở bất cứ trường hợp nào, cũng phải luôn đề phòng, lúc ngủ cũng không ngoại lệ.

Diệp Nghi Dung tuy ngủ lâu, nhưng không quá sâu giấc, cho nên nàng có thể cảm nhận được có người đang tiếp cận mình.

"Không có" Hiên Viên Nham nói ra một câu rất thần nhiên.

"Không có?"

"Ừ, không có" Hiên Viên Nham gật đầu như khẳng định.

"Vậy nửa đêm ngài ở trong phòng ta làm gì?" Diệp Nghi Dung cố gắng kiềm chế cơn giận, nàng hạ thấp âm thanh xuống, dường như rất muốn nghiêng rằng.

Nửa đêm tùy tiện đến phòng nàng như thế, lại nói không có chuyện gì, hắn rảnh rỗi lắm sao?

"Muốn nhìn nàng thôi"

Muốn nhìn nàng thôi?

Não của Hiên Viên Nham có vấn đề rồi hay sao, Diệp Nghi Dung ngây đờ ra một lúc, sau đó mới ngơ ngác hỏi một câu: "Nhìn cái gì?"

Hiên Viên Nham cười : "Nhìn mắt này,nhìn mũi này,nhìn môi này,tóm lại chính là muốn nhìn thấy nàng"

Diệp Nghi Dung chấn động,nàng nhìn Hiên Viên Nham như người ngoài hành tinh,hắn vừa nói cái gì.

Nhìn mắt,nhìn mũi,nhìn môi? Điên rồi sao?

Hiên Viên Nham nhìn biểu hiện của Nghi Dung,lần đầu nhìn thấy nàng trung ra bộ mặt 'trẻ nhỏ không hiểu chuyện' như thế,hắn nở nụ cười mê hồn,lộ ra hàm răng trắng bóng : "Được rồi,nàng cứ ngủ tiếp đi,ta nhìn là chuyện của ta,không liên quan đến nàng,nàng không cần xen vào"

Không cần xen vào?

Từ lúc sinh ra đến giờ,đây là lần đầu tiên Diệp Nghi Dung rất muốn chửi thề.

Cái gì mà không liên quan đến nàng? Hắn nhìn nàng như thế thì làm sao mà nàng ngủ.Còn nói nàng không cần xen vào? Ở đâu ra cái kiểu nói chuyện như thế chứ.

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung dần dần toát ra hàn khí,hắn có ngu cũng không dám chọc giận nàng.Được rồi,hắn nhin.

"Vậy nàng nghỉ ngơi đi,ta trở về đây"

Hiên Viên Nham đứng lên xoay người đi ra cửa,đi được mấy bước thì âm thanh của Nghi Dung vang lên.

"Rốt cuộc là ngài có ý gì?"

Hiên Viên Nham quay đầu nhìn Nghi Dung.

"Nếu nàng để tâm đến ta,nàng nhất định sẽ hiểu ý của ta là gì,nhưng nếu nàng không muốn để tâm đến ta,vậy thì ta chỉ đành biết,tự chủ động dâng hiến cho nàng,để nàng có thể hiểu được 'tâm ý của ta' "

Hiên Viên Nham nở nụ cười dịu dàng với Nghi Dung,hắn nói : "Ngủ ngon"

Sau đó xoay người đi,còn tốt bụng đóng cửa lại giúp nàng.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham đến khi hắn biến mất,nàng vẫn chưa định thần lại được,cả người cứng đờ,mắt vẫn luôn nhìn về phía mép giường.

Rất lâu,rất lâu,câu nói của Hiên Viên Nham vẫn còn vang vọng lại bên tai.

Dâng hiến cho nàng?

Tâm ý của hắn?

Diệp Nghi Dung cho dù chưa từng trải qua chuyện tình cảm,nhưng mà không ăn thịt heo,cũng đâu có nghĩa là chưa từng thấy heo chạy.

Trước đó không hiểu vì sao Hiên Viên Nham lại thay đổi thái độ với nàng.Bây giờ thì rõ rồi.

Hiên Viên Nham nói rõ ràng như thế,nàng cho dù có ngốc đến mức nào,cũng không thể không hiểu được ý của hắn.

Nhưng mà,não của Hiên Viên Nham bị úng rồi hay sao,sao lại đột nhiên có tình cảm với nàng? Không phải ban đầu hắn còn có ý muốn bài xích,xem thường nàng hay sao?

Diệp Nghi Dung suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là vì sao,trước đó nàng còn cho rằng không lâu sau Hiên Viên Nham nhất định sẽ viết hủ thư cho nàng.

Chính là nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến chuyện hắn lại đột nhiên thay đổi thất thường như thế.

Đối với chuyện tình cảm,Diệp Nghi Dung chưa từng trải qua,hơn nữa nàng cũng không muốn để nó ảnh hưởng đến nàng.Diệp Nghi Dung ép bản thân nhắm mắt lại,không quan tâm,không nghĩ đến lời của Hiên Viên Nham nữa.

***

Lời tác giả: Đại Chiến Thần bắt đầu mặt dày rồi nhá ^.^.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Muốn che chở cho nàng

Giờ nào, Diệp Nghi Dung thức dậy, sau khi thay y phục xong, chuẩn bị chạy bộ như mọi khi, vừa mở cửa ra, bước chân của nàng chợt dừng lại.

Đứng ở ngoài Đông Uyển, là bóng dáng cao lớn của Hiên Viên Nham, hai tay đặt ra phía sau, hướng lưng về phía nàng. Hắn vừa nghe tiếng mở cửa vang lên, cả thân người chậm chậm xoay lại.

Diệp Nghi Dung nghĩ hoặc nhìn Hiên Viên Nham, chỉ thấy hắn nhu tình nhìn nàng, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào.

Diệp Nghi Dung nhớ đến câu nói của hắn tối hôm qua, nàng cố gắng không để ý đến nụ cười của hắn, chỉ khẽ cúi đầu hành lễ, rồi từ từ đi về phía trước. Đến khi lướt qua người hắn, nàng mới bắt đầu chạy bộ.

Còn chưa chạy được ba bước, đã nghe được tiếng bước chân của Hiên Viên Nham, hắn từ phía sau chạy lên song song với nàng. Hắn hắng giọng, nói : "Chạy bộ buổi sáng rất tốt, có thể rèn luyện thân thể nhanh nhẹn hơn".

Diệp Nghi Dung nhẹ gật đầu, nhưng mắt không liếc nhìn Hiên Viên Nham.

"Sau này ta đều sẽ cùng nàng chạy bộ, chúng ta cùng nhau luyện tập"

Diệp Nghi Dung vờ như không nghe thấy.

Hiên Viên Nham lại tiếp tục : "Có được không?"

Diệp Nghi Dung liếc mắt nhìn Hiên Viên Nham, bước chân vẫn chạy đều đều, nàng hỏi : "Ngài đang hỏi ý kiến của ta?"

Hiên Viên Nham nhìn nàng gật đầu thay cho câu trả lời.

Diệp Nghi Dung nói : "Ta không quen chạy cùng người khác"

Hiên Viên Nham nhìn nàng, sau đó tỏ vẻ đã hiểu, hắn chạy chậm lại giữ một khoảng cách với nàng.

Diệp Nghi Dung chạy được một lúc, nàng cảm thấy hơi kì quái, quay đầu lại vẫn thấy Hiên Viên Nham luôn chạy ở phía sau nàng. Nàng dừng lại, xoay người nhìn Hiên Viên Nham.

Hắn thấy nàng dừng lại, hắn cũng dừng lại, ngay thơ hỏi : "Sao vậy?"

"Ta nên hỏi ngài mới đúng"

"Ta sao?...Ta đâu có chạy cùng nàng" Hiên Viên Nham minh bạch, hắn thấy ánh mắt Nghi Dung thoáng qua nét giễu cợt, vội vàng nói : "Nàng nói không thích ta chạy cùng nàng, cho nên ta chỉ chạy theo nàng mà thôi".

Có khác gì sao?

Diệp Nghi Dung thờ dài, nàng nói : "Không cần phải như vậy, dù sao đây cũng là vương phủ của ngài".

Hiên Viên Nham gật đầu, hắn nói : "Nhưng bây giờ không phải của một mình ta nữa".

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham, hiển nhiên là không hiểu điều hắn đang nói.

"Nàng đã là thê tử của ta, chúng ta là phu thê, của ta cũng chính là của nàng" Hiên Viên Nham nói những lời chân thành ấy xong, chỉ thấy Nghi Dung nhìn chằm chằm hắn.

Phải, chính là nhìn chằm chằm.

Một giây, năm giây, một phút, ba phút.

Sau đó, Hiên Viên Nham nhìn thấy Diệp Nghi Dung xoay đầu, bước chân có phần nhanh hơn trước, sau đó, lại tiếp tục nhanh hơn nữa, rốt cuộc, bóng dáng người thương càng ngày càng xa, Hiên Viên Nham mới cảm thấy không ổn, vội đuổi theo nàng.

***

Suốt cả buổi chạy bộ, Hiên Viên Nham luôn giữ khoảng cách nhất định với Diệp Nghi Dung, tuyệt đối không dám chạy lên cùng nàng.

Nghi Dung là một cô gái có tính cách đậm mật. Nếu không phải hôm đó hắn phát hiện nàng khóc một mình, thì hắn không thể nào biết được, hóa ra bề

ngoài nàng luôn tỏ ra mạnh mẽ,nhưng nội tâm lại rất yếu đuối như vậy.

Hắn rất muốn được bảo vệ nàng,muốn làm đôi cánh của nàng,rất muốn nói với nàng 'Không cần tỏ ra mạnh mẽ làm gì,trên trời dưới đất,đã có ta đây rồi,nhân sinh ngắn ngủi,nàng chỉ cần đưa tay cho ta,ta đưa nàng đi,ta che chở cho nàng'.

Hắn quyết định rồi,không thể ngồi yên mà không hành động gì,bản thân hắn cần phải cố gắng,mới có thể hy vọng một ngày nào đó nàng động lòng,cho dù mặt dày chút cũng không sao,nguy quân tử một chút cũng không vấn đề,quan trọng là có được tâm ý của nàng,những chuyện sĩ diện,tạm thời gác qua một bên.

Muốn làm một phu quân tốt,trước hết phải nghe lời thê tử,nàng bảo hắn đi Đông thì hắn tuyệt đối không dám đi Tây.

Luôn luôn nhớ một điều,thê tử là nhất,nghe lời thê tử,mới là chuyện có chí khí.

Tiểu Cổ: Nham ca ca,hắn là nghe lời thê tử mới có chí khí? *chóp chóp mắt*

Diệp Nghi Dung không chịu nổi khi Hiên Viên Nham cứ chạy theo sau nàng,cảm giác rất là..khó tả,suốt cả dọc đường,hạ nhân trong vương phủ đều đưa ánh mắt tò mò hiếu kì nhìn hai người.

Cho nên Diệp Nghi Dung quyết định quay trở về Đông Uyển sớm hơn.

Tiểu Nguyệt biết nàng có thói quen chạy bộ mỗi buổi sáng,cho nên đã thức rất sớm chờ nàng quay lại.

Tiểu Nguyệt không hoạt bát như Thẩm Nhi,nàng ấy luôn giữ một khoảng cách với nàng,luôn cư xử lễ phép,so với Thẩm Nhi thì nàng và nàng ấy không có vẻ thân thuộc cho lắm.

Tiểu Nguyệt vừa hành lễ với Diệp Nghi Dung xong,thì bất gặp Hiên Viên Nham đang đứng phía sau Diệp Nghi Dung,nàng liền hành lễ với hắn,sau đó mới tiến lại gần Diệp Nghi Dung,vẫn chưa kịp đưa khăn tay cho nàng thì Hiên Viên Nham đã lấy ra một chiếc khăn tay đưa đến trước mặt Diệp Nghi Dung.Tiểu Nguyệt thấy vậy liền dừng bước,khăn tay vừa đưa lên cũng rút lại.

Diệp Nghi Dung nhú mày nhìn Hiên Viên Nham,không định lấy,nhưng hắn không có ý định rút tay lại,hắn nở nụ cười nhìn nàng : "Nàng cầm đi".

Diệp Nghi Dung bất động năm giây,sau đó mới cứng ngắc nhận lấy khăn tay của Hiên Viên Nham,nàng khách sáo nói : "Đa tạ"

Hiên Viên Nham lại cười : "Không có gì,chuyện ta nên làm mà".

Diệp Nghi Dung không biết nói gì hơn,nàng nhếch môi cười gượng với hắn một cái,sau đó thật cẩn thận né tránh,rời đi lướt qua hắn.

"Tiểu Nguyệt,giúp ta chuẩn bị nước tắm"

Tiểu Nguyệt "vâng" một tiếng,nàng xoay người đi làm nhiệm vụ.

Diệp Nghi Dung phân phó cho Tiểu Nguyệt xong,nàng biết Hiên Viên Nham vẫn còn đứng ở phía sau nàng chưa chịu rời đi,cho nên không quay đầu lại,đi thẳng vào Đông Uyển,đến khi cánh cửa 'cạch' một tiếng khép lại,nàng cũng không liếc mắt nhìn đến Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham nhìn thái độ của nàng như thế,hắn không giận,chỉ khẽ cười,đợi Tiểu Nguyệt quay lại,hắn dặn dò nàng lát nữa đưa Nghi Dung đến Trần Hiên,sau đó mới xoay người rời đi.

***

Không khí của bữa ăn sáng rất kì lạ,Diệp Nghi Dung luôn yên lặng từ đầu đến cuối,chỉ có Hiên Viên Nham là nói mãi không dứt,bảo nàng gầy quá,dặn dò nàng ăn nhiều một chút,rồi hỏi nàng món ăn như thế nào,có hợp khẩu vị không,sau đó lại xoay người sai quân gia,buổi trưa nhớ cho người làm nhiều món ăn dinh dưỡng,bồi bổ cho nàng.

Im lặng được một lúc,lại quay về điểm xuất phát,nói nàng gầy quá,không được kén ăn,hỏi nàng thích ăn món nào,có thể nói với hắn,hắn sẽ sai người đi chuẩn bị...

Diệp Nghi Dung cảm thấy rất khó chịu,vì sao nàng cảm thấy Hiên Viên Nham một chút cũng không giống như Đại Triều Chiến Thần,hắn so với mấy tên lăm lăm bán thịt heo thì e rằng không kém chút nào.

Một bữa ăn mà lại nói nhiều như thế không cảm thấy rất hao phí clo sao?

Không thấy môi miệng sao chứ?

Tính cách của Diệp Nghi Dung xưa nay không quá khó chịu,mặc dù sống trong phú quý,nhưng nàng chưa bao giờ tỏ thái độ tiểu thư ra.

Nhưng mà hiện tại,nàng thề,nếu không phải Hiên Viên Nham là vương gia,nàng chắc chắn sẽ cho hắn một đập,để hắn im miệng lại.

Diệp Nghi Dung đặt mạnh đũa xuống bàn một cái,tiếng 'cạch' đột ngột vang lên,tạm thời làm gián đoạn lời thoại của Hiên Viên Nham.

Hắn nhìn nàng,hỏi:"Nàng sao vậy?"

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham,lạnh nhạt nói:"Ta no rồi,ngài cứ tự nhiên".

Sau đó,đứng lên,xoay người,bỏ đi một mạch.

Hiên Viên Nham còn chưa kịp nói gì thì nàng đã bước ra khỏi Trần Hiên,hắn lưu luyến nhìn nàng,rồi cúi đầu liếc nhìn phần thức ăn mà nàng đã bỏ dở,ngu ngốc tự hỏi : " Mới ăn một chút mà đã no rồi sao?"

Mộc Thương đứng ở phía sau,môi mím chặt lại,gương mặt vẫn cô tỏ ra nghiêm chỉnh,nhưng ý cười trong mắt càng ngày càng rõ.

Trong bữa ăn hắn luôn quan sát vị vương phi nhà mình,nàng dường như không thích nói chuyện khi ăn,thế mà vương gia cao thượng của hắn lại liên tiếp nói không ngừng,nói đến mức hắn cảm thấy không ổn chút nào,mà vương gia vẫn chưa chịu ngừng lại.Rốt cuộc,vương phi cũng chịu không nổi mà bỏ đi.

Hắn đến bây giờ mới biết được,hóa ra vương gia cũng rất có khiếu nói chuyện.

***

Buổi trưa,Diệp Nghi Dung lại đến đình Liên Hoa nghỉ mát.Thẩm Nhi ngồi ở bên cạnh đọc thơ,còn Tiểu Nguyệt vẫn kiên quyết đứng hầu phía sau nàng,cho dù có nói thế nào thì nàng ấy cũng nhất mực không ngồi cùng.

Diệp Nghi Dung bất đắc dĩ hết cách,nàng nói:" Tiểu Nguyệt,ta chưa bao giờ xem cô là nha hoàn,ta cho cô đi theo ta,tức là đã xem cô là bằng hữu,nếu đã là bằng hữu,ta không hy vọng cô cư xử phép tắc như vậy,giữa bạn bè thì không có cấp bậc,nếu cô cứ tiếp tục như vậy,thì không cần phải theo ta nữa,trở về nơi của cô đi".

Tiểu Nguyệt vừa nghe Diệp Nghi Dung không cần mình nữa,nàng sợ hãi quỳ xuống cầu xin:" Vương phi,xin đừng"

"Cô đứng lên đi" Diệp Nghi Dung chán nản nói,nàng không thích người khác cứ quỳ mãi dưới chân mình như thế.

"Vương phi,cầu xin người đừng đuổi Tiểu Nguyệt đi" Đầu Tiểu Nguyệt càng cúi thấp xuống.

"Đứng lên trước đi" Diệp Nghi Dung mất kiên nhẫn nói.

"Tiểu Nguyệt không đứng,xin vương phi đừng đuổi Tiểu Nguyệt đi" Tiểu Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy,kiên quyết không chịu đứng lên.

"Nếu cô thích quỳ như vậy,ta cũng không cần nữa" Diệp Nghi Dung lạnh nhạt lên tiếng,nàng ngồi xuống lấy ấm trà rót vào tách,rồi chậm chậm uống.

Thẩm Nhi chưa từng thấy bộ dạng này của Diệp Nghi Dung,nhưng có thể đoán được tỷ ấy rõ ràng là đang tức giận.Nàng vội buông quyền sách trên tay xuống,sau đó đứng dậy kéo Tiểu Nguyệt lên : "Bảo cô đứng thì mau đứng lên đi,tỷ tỷ giận rồi đấy".

Tiểu Nguyệt vừa nghe Diệp Nghi Dung tức giận,càng không dám đứng lên.

Thẩm Nhi vỗ trán,nàng thở dài nói : "Cô còn không mau đứng lên,thì đừng mong sẽ cầu xin được,tỷ ấy không thích người khác quỳ trước mặt mình như thế đâu".

Nghe lời cảnh báo của Thẩm Nhi,Tiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Diệp Nghi Dung,chỉ thấy nàng nhàn nhã uống trà,không hề để tâm đến mình,Tiểu Nguyệt lại nhìn Thẩm Nhi dò hỏi,sau đó mới chậm chậm đứng dậy.

Nàng dè dặt rót trà giúp Diệp Nghi Dung:" Vương phi,xin người đừng giận,lần sau Tiểu Nguyệt sẽ không tái phạm nữa"

"Tiểu Nguyệt,ta đã nói rồi,đổi với ta,không có chuyện cấp bậc,nếu cô vẫn muốn đi theo ta,thì hãy nhớ lấy".

Tiểu Nguyệt vẫn im lặng,Diệp Nghi Dung nhìn nàng,nói tiếp : "Nếu cô không làm được,ta cũng không thể ép cô.Cô biết không,ta xem A Nhi như người thân của mình,cho nên giữa ta và muội ấy,luôn thân thiết như thế,ta cũng thật lòng xem cô là người thân của mình,cho nên không muốn cô phải cư xử quy củ như vậy,nhưng nếu cô cảm thấy,ta không xứng đáng làm người thân của cô,hoặc ít ra làm bạn của cô,thì thôi vậy,ta không có gì để nói nữa"

Tiểu Nguyệt nghe thế thì hoảng sợ,vương phi làm sao không xứng,người không xứng là nàng mới đúng,nàng vội vàng xua tay nói:"Không phải,không phải,vương phi sao có thể không xứng ạ,người không xứng là Tiểu Nguyệt mới đúng".

Thẩm Nhi thở dài,đối với Tiểu Nguyệt này,nàng không biết phải nói thế nào cho nàng ta hiểu,nàng đặt tay lên vai Tiểu Nguyệt nhẹ vỗ vài cái:"Tiểu Nguyệt,tỷ tỷ đã nói rõ như vậy,cô còn không hiểu sao?"

"Tôi.."

"Được rồi,sau này cô phải giống như ta,chỉ cần giữ quy củ khi có người ngoài,ở nơi có ba người,cô cứ bình thường là được,nếu không,ta có cầu xin giúp cô thì cũng vô ích,tỷ tỷ rất ghét việc phân biệt chủ tớ"

Tiểu Nguyệt mím môi nhìn Diệp Nghi Dung, một lúc sau nàng mới xúc động gật đầu : " Tiểu Nguyệt biết rồi ạ".

Đi đâu tìm được một chủ tử tốt như vậy chứ, chẳng những không xem thường nàng, còn đối xử với nàng tốt như vậy.

Diệp Nghi Dung nhẹ mím cười, nàng ra hiệu cho Tiểu Nguyệt ngồi xuống, rót ra một tách trà đưa cho Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt thụ sủng nhược kinh, nàng vội vàng đưa hai tay cầm nhanh lấy tách trà, cúi đầu nói cảm ơn.

Diệp Nghi Dung không trách, có lẽ nàng ấy vẫn chưa quen.

Mất vô tình lướt nhìn Thẩm Nhi, chỉ thấy nàng ấy bấu môi, ánh mắt ám ức nhìn mình, Diệp Nghi Dung mím cười, đưa tách trà đến bên miệng thưởng thức, ý tứ như muốn nói 'muốn uống thì hãy tự rót'.

Thẩm Nhi dậm chân, ngồi xuống bàn đá, một tay chống đầu, một tay cầm sách, bộ dạng giận dỗi đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 16: Bởi vì ta là phu quân của nàng

Buổi chiều, Hiên Viên Nham vừa bãi triều xong, hần vội đến đình Liên Hoa tìm Diệp Nghi Dung, từ xa đã nhìn thấy nàng cùng hai nha hoàn ngồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Hần từng bước tiến lại gần, mím cười nhìn nàng, giọng nói dịu dàng mang theo vài ý tứ tò mò.

"Đang nói gì vui thế?"

Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt vừa nghe thấy giọng của Hiên Viên Nham vang lên, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Tuy tính cách của Hiên Viên Nham băng lãnh, nhưng đối với người luôn đi theo Diệp Nghi Dung, hần cũng không quá khó khăn, hơn nữa, nếu muốn lấy lòng nàng, thì tuyệt đối phải lấy lòng những người bên cạnh nàng trước. Hần cười cười : " Đứng lên đi"

Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt nhìn nhau, có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ của Hiên Viên Nham, hai người hiểu ý, vội biết điều nói : "Nô tỳ xin cáo lui"

Hiên Viên Nham nhìn Thẩm Nhi và Tiểu Nguyệt rời đi rồi, hần mím cười, từ tốn ngồi xuống bên cạnh Diệp Nghi Dung.

Từ lúc hần xuất hiện, Diệp Nghi Dung chỉ gật đầu xem như hành lễ, nàng nhắc quyền sách lên đọc, mắt không liếc nhìn Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham ngồi cạnh nàng một lúc, thấy nàng không có phản ứng gì, hần chủ động bắt chuyện trước : " Ba ngày sau là sinh thần của hoàng huynh, nàng cùng ta vào cung nhé"

Diệp Nghi Dung nhẹ gật đầu. Hiên Viên Nham lại hỏi : " Đọc sách gì thế, cho ta xem"

"Lịch sử Đại Lục" Diệp Nghi Dung nhàn nhạt trả lời, mắt vẫn không rời quyển sách.

"Ồ Tàng thư các cũng có rất nhiều những loại sách lịch sử thế này, nếu nàng thích, ta cho người mang đến cho nàng đọc"

"Đa tạ" vẫn là một bộ dạng chăm chú đọc sách.

Hiên Viên Nham cho rằng Diệp Nghi Dung không muốn có người làm phiền khi nàng đọc sách, hần rất ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nói thêm câu nào nữa, đưa tay chống cằm, mắt trần đầy sùng nịnh ngắm nàng đọc sách.

Cho dù là nhìn ở góc độ nào, nàng vẫn là xinh đẹp như thế, ở góc độ nghiêng nghiêng này, hàng mi của nàng rất dài và cong, sóng mũi nhỏ nhắn cao vút. Gò má hồng hồng láng bóng không tí vết. Lại lướt xuống một tí là đôi môi đỏ mọng, mềm mại như cánh hoa của nàng. Tim bất giác loạn nhịp, sắc mặt cũng trở nên ửng hồng một cách kì lạ.

Diệp Nghi Dung dường như cũng cảm nhận được, ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Nham đang dán chặt vào người nàng, nàng đột ngột xoay đầu, bắt gặp cả gương mặt của Hiên Viên Nham đang đỏ lên.

Hiên Viên Nham bị nàng nhìn thấy nét mặt mình như thế, hần xấu hổ ngoảnh đầu sang một bên, cố gắng bình ổn lại nhịp tim.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham một lúc, lẽ nào hắn đang phát sốt, lúc nào vẫn còn bình thường mà.

Nàng buông quyển sách trên tay xuống, giọng điệu mang theo quan tâm hỏi : "Ngài bị bệnh à, có sao không?"

Hiên Viên Nham hơi xấu hổ, ho khan một tiếng, ngần ngại nhìn nàng : "Không sao"

Diệp Nghi Dung suy nghĩ một chút, nàng đưa tay lên sờ trán của Hiên Viên Nham, nhiệt độ từ trán hắn truyền qua tay nàng, nàng cảm nhận rất nóng, vẫn chưa kịp rút tay lại, Hiên Viên Nham đã vội chụp lấy tay nàng, nắm thật chặt rồi cũng buông ra nhanh chóng.

"Ta không sao, nàng...nàng tiếp tục đọc sách đi, ta còn có chuyện cần phải giải quyết, ta đi trước vậy" Nói rồi hắn đứng bật dậy, xoay người đi ra khỏi Liên Hoa.

Diệp Nghi Dung kì lạ nhìn Hiên Viên Nham, gấp đến nỗi phải sử dụng khinh công ư?

***

Buổi tối, Hiên Viên Nham không đến tìm Diệp Nghi Dung nữa.

Nhưng đến sáng hôm sau, lúc Diệp Nghi Dung vừa bước ra khỏi cửa vương phủ, thì Hiên Viên Nham đã đứng tựa người vào lưng ngựa chờ nàng.

Cả buổi chiều và tối ngày hôm qua, hắn liên tục phải tắm nước lạnh, cho nên không dám đến tìm nàng. Sáng nay nghe tin nàng muốn xuất phủ, hắn đã vội vàng chuẩn bị xe ngựa chờ nàng trước.

Diệp Nghi Dung nhìn xe ngựa rồi nhìn lại Hiên Viên Nham, nàng lười biếng hành lễ, chỉ chào "Vương gia" một tiếng qua loa.

Hiên Viên Nham cười cười, bước đến gần nàng nói : " Nàng đi đâu, ta đưa nàng đi"

Đưa nàng đi?

Diệp Nghi Dung buộc miệng : "Ngài không thượng triều sao?"

"Việc triều chính không nhiều, hoàng huynh có thể một mình giải quyết, không cần đến ta"

"Cho nên?"

Hiên Viên Nham gật đầu : "Cho nên hiện tại ta rất rảnh"

Thế nào là rất rảnh?

Chính là một đồng quan vụ ở biên cương ngài còn chưa duyệt.

Thế nào là việc triều chính không nhiều?

Chính là hoàng thượng ngày đêm bận tối mắt tối mũi, chờ ngài về để trợ giúp một tay.

Mộc Thương thăm rọi lệ trong lòng Vương gia, ngài thay đổi rồi.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham, nhìn đến hắn cảm thấy chột dạ, vội cười lấy lòng : " Ta vẫn chưa cùng nàng đi dạo trong kinh thành, hôm nay ta đưa nàng đi"

Diệp Nghi Dung còn chưa kịp từ chối, thì đã bị Hiên Viên Nham đẩy lên xe ngựa, hắn còn xoay người lại, nói với Thảm Nhi và Tiểu Nguyệt không cần đi theo. Sau đó bảo Mộc Thương đánh xe.

Đi được một đoạn, Diệp Nghi Dung day day trán, nàng trầm giọng nói với Hiên Viên Nham : "Dừng lại đi"

Hiên Viên Nham ngơ ngác : "Hả, sao vậy?"

Diệp Nghi Dung không nhìn Hiên Viên Nham, nàng vươn tay vén rèm lụa mỏng lên, bảo Mộc Thương dừng lại, sau đó tự mình nhảy xuống xe ngựa, Hiên Viên Nham cũng vội rời khỏi xe ngựa, hắn đi theo nàng, hỏi "Nàng sao vậy?"

"Ta không muốn đi xe ngựa"

"À, vậy chúng ta không đi xe ngựa nữa" Đi bộ cũng tốt, có được nhiều thời gian bên cạnh nàng hơn.

***

Suốt dọc đường, Hiên Viên Nham nằng nặc đòi ghé vào những cửa hàng bán y phục và trang sức đắt tiền. Diệp Nghi Dung ứng phó mãi không được nên đành làm lơ, mặc cho Hiên Viên Nham dụ dỗ lôi kéo thế nào, nàng vẫn bước đi phía trước, không hề để ý cũng không trả lời Hiên Viên Nham nữa.

Rốt cuộc, Diệp Nghi Dung cũng dừng lại ở một quầy hàng bán trang sức rẻ tiền.

Hiên Viên Nham nhún mày nhìn nàng lựa trang sức, hần định mở miệng, nhưng nhớ lại suốt cả buổi hần nói đến khăn giọng, nàng cũng không thềm để tâm, bây giờ lại tỏ ra hứng thú như thế, chắc chắn ở đây có thứ mà nàng thích. Hiên Viên Nham tươi cười, hần cũng chú tâm chọn trang sức.

"Nghi Dung, nàng xem, cái này đẹp thật, rất hợp với nàng"

Hiên Viên Nham cầm lên một cây trâm cài có một đóa hoa nhài nở rộ, màu trắng thanh khiết tựa như nàng vậy.

Diệp Nghi Dung cũng nhận thấy, nhưng chưa lấy được thì Hiên Viên Nham đã cầm lên trước, không ngờ là chọn cho nàng.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham, hần cũng nhìn nàng, giờ cây trâm cài đến trước mặt nàng. Diệp Nghi Dung nhận lấy, cúi đầu nhìn cây trâm cài, Hiên Viên Nham cười nói: "Thích không?"

Diệp Nghi Dung chỉ gật đầu, nàng xưa nay đều thích hoa nhài.

Hiên Viên Nham thấy nàng gật đầu, môi nở nụ cười tươi như hoa.

"Thích là được rồi, có muốn cài lên thử không?"

Đại thúc bán hàng vừa nghe Hiên Viên Nham bảo Diệp Nghi Dung thử cài trâm lên đầu, hần nhìn hai người bằng ánh mắt đắm chiêu.

Hai người nam nhân cùng nhau đi chọn trâm cài, người này còn chọn trâm cho người kia, nhìn sơ qua, cũng đủ biết hai tên này nhất định 'đoạn tay áo'*

Nam nhân đẹp như thế, lại cùng nhau đoạn tụ, thật sự là quá bất công cho nữ nhân trong thiên hạ. Nhưng mà, một phong vũ oai hùng, một tiểu bạch kiểm trong sáng đáng yêu, thật sự cũng rất xứng đôi.

*Xuất phát từ mối tình giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. 'Tình yêu cắt áo' của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Họ cùng ăn, cùng ngủ, thậm chí còn cùng giường. Một buổi sáng, Ai Đế vì không muốn đánh thức Đồng Hiền nên ông đã tự cắt ống tay áo của mình.

Vì thế, mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Diệp Nghi Dung cảm nhận được ánh mắt hứng thú của đại thúc bán hàng đang nhìn mình, nàng lắc đầu nói với Hiên Viên Nham: "Không cần"

Sau đó không đợi Hiên Viên Nham hé miệng, nàng lấy hà bao ra, nhanh chóng trả tiền rồi xoay người bước đi. Hiên Viên Nham và nàng đi cùng, thật sự đã gây ra sự chú ý của mọi người, nhất là lúc Hiên Viên Nham bám chặt theo nàng lăm lăm bầu mải không dứt. Diễn hình là hiện tại.

Hiên Viên Nham nhìn nàng không nói gì đã tự mình trả tiền trước, hần khó hiểu chạy theo nàng, theo bản năng kéo tay nàng lại, hỏi: "Sao nàng lại tự mình trả ngân lượng như thế, phải để ta trả mới đúng"

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham, nàng nói: "Ngài cũng thích nó sao?" Nàng giờ cây trâm cài lên

Hiên Viên Nham gật đầu, hần thấy cây trâm này rất đẹp.

"Vậy tại sao lúc này lại nhường cho ta?"

Hiên Viên Nham ngơ ngác nhìn nàng, cái gì mà nhường cho nàng, vốn dĩ là chọn cho nàng mà.

"Cái này, là ta chọn cho nàng mà"

Lần này đến lượt Diệp Nghi Dung ngây thơ nhìn Hiên Viên Nham, nàng nói: "Nếu đã chọn cho ta, vậy thì vật này ta mua, việc gì ngài phải trả tiền?"

Lý giải kiểu gì vậy?

"Đương nhiên phải do ta trả tiền"

"Mắc mớ gì đến ngài?"

"Bởi vì ta là phu quân của nàng, phu quân thì không thể chọn đồ, mua đồ cho nương tử mình hay sao" Hiên Viên Nham không thích thái độ xa lạ của Diệp Nghi Dung, cho nên nói chuyện cũng hơi tăng âm lượng một chút.

Người đi trên đường vừa nghe câu 'bởi vì ta là phu quân của nàng', không hèn mà cùng quay đầu lại, liếc nhìn hai nam nhân không biết xấu hổ, đứng ở đường lớn mà cũng dám nói chuyện ân ái như thế, còn sợ người ta không biết mình đoạn tụ hay sao?

Bởi vì Hiên Viên Nham thường ở biên cương, rất ít trở về kinh thành, cho nên có rất ít người biết đến dung mạo thật sự của hần, người ta chỉ truyền tai nhau từ người này đến người khác, đến nay, cũng chưa từng có người gặp qua hần.

Diệp Nghi Dung kìm nén lửa giận,lúc này thật sự rất muốn tìm một chỗ nào đó để trốn,tên Hiên Viên Nham này chắc chắn điên rồi,nàng hiện tại là nữ phần nam trang,hắn thế nào lại nói ra được những lời sỗ gài ốc như thế.

Diệp Nghi Dung liếc nhìn Hiên Viên Nham,không nói gì,xoay người bước đi.

Hiên Viên Nham đưa ánh mắt sắc lạnh,thần nhiên nhìn những kẻ đang chăm chú nhìn hắn và nàng,sau đó lại vội vàng đuổi theo Diệp Nghi Dung.

***

Đến Túy Thành cư,Diệp Nghi Dung sai bước đi vào,tìm một chỗ ngồi để ngồi xuống,còn chưa yên vị thì Hiên Viên Nham đã đặt mông ngồi xuống cạnh nàng,Diệp Nghi Dung khó chịu nhích sang một bên,gọi vài món ăn đơn giản với tiểu nhị xong,nàng tự mình rót trà uống.Mắt không liếc nhìn Hiên Viên Nham.

Đến khi món ăn được bê lên,Diệp Nghi Dung còn chưa động đũa,thì Hiên Viên Nham đã nhanh chóng gấp một miếng cá nhỏ bỏ vào bát nàng,hắn nịnh nọt cười :'' Nàng ăn đi''

Diệp Nghi Dung khách sáo 'đa tạ' một tiếng,rồi tự gấp thức ăn cho mình.Nhưng mà Hiên Viên Nham hết lần này đến lần khác giúp nàng gấp thức ăn,Diệp Nghi Dung không mắc bệnh sạch sẽ,nhưng mà dù sao nam nữ cũng khác biệt,Hiên Viên Nham lại dùng đũa của mình đang dùng gấp thức ăn cho nàng,hơn nữa hai người còn cùng nhau ngồi ăn như vậy,thật sự là nhìn không ra thể thống gì cả.

Nàng bắt đầu dĩ nhiên nói:''Ta tự mình gấp được,không cần phiền đến ngài''

Hiên Viên Nham đang dùng đũa gỡ một ít xương cá ra,nghe nàng nói như thế đầu không ngẩng lên,nhưng vẫn nhanh nhẹn trả lời nàng :''Không sao,không sao,chăm sóc cho thể tử là việc ta nên làm mà,nàng cứ việc ăn là được'' Nói rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng cười,thuận tiện gấp một miếng cá đã gỡ xương sẵn cho nàng,hoàn toàn không ý thức được câu nói của mình có bao nhiêu vấn đề.

Diệp Nghi Dung đen mặt,không cần nhìn cũng biết,hiện tại có bao nhiêu người đưa mắt nhìn hai người.

Nàng tuy rằng học võ,nhưng cũng không phải là người bạo lực,nhưng mà bây giờ,nàng thật sự rất muốn đánh người.

Diệp Nghi Dung buông đũa xuống,đứng bật dậy bỏ đi,Hiên Viên Nham vội đuổi theo nàng.

Mộc Thương ở phía sau,vội lấy ngân lượng ra đặt trên bàn ăn,rồi cũng nhanh chóng chạy theo vương gia và vương phi nhà mình.

Hiên Viên Nham biết hắn lại lỡ lời,chắc chắn đã chọc giận Diệp Nghi Dung,hắn đuổi theo nàng,e dè nói :'' Ta..''

''Được rồi..ngài đừng theo ta nữa được không?''

''Đương nhiên là không được'' Hiên Viên Nham không nghĩ ngợi gì liền trả lời.

Diệp Nghi Dung chưa bao giờ có cảm giác muốn đánh người mãnh liệt đến như vậy.

Hiên Viên Nham cũng cảm giác được ánh mắt nguy hiểm của nàng,hắn nuốt khan một cái,theo phản xạ lùi về phía sau,rồi cười cười giống như con chó nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

''Ta xin hứa,sẽ không nói gì nữa''

Mộc Thương nhìn bộ dáng đáng thương của vương gia,chính hắn cũng cảm thấy đau lòng.Hắn ngẩng mặt nhìn trời,hình tượng vương gia uy vũ nay còn đâu,vì sao lại ra nông nổi như bây giờ.

Diệp Nghi Dung không nói gì,Hiên Viên Nham lại tiếp tục nguầy duôi,nhưng giọng điệu hơi ngưng ngừng:''Nàng đừng nhìn ta như vậy,ta thật sự là sẽ không nói gì nữa''

Thật lòng,Diệp Nghi Dung nhìn bộ dáng này của Hiên Viên Nham,chẳng hiểu tại sao,nàng lại cảm thấy..đáng yêu.

Con giận cũng đột nhiên nguôi xuống,nàng không chấp Hiên Viên Nham nữa,nhưng vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng xoay người đi.

Hiên Viên Nham lật đật đi theo nàng,lần này hắn hoàn toàn ngậm miệng lại,không dám nói thêm lời nào để phải rước họa vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Huynh ấy không phải là ngục quân tử

Phủ tướng quốc,Hoa Surong phòng.

Mộ Dung Thất nằm trên giường,cả người nằm nghiêng xoay mặt vào bên trong,mặc cho Tiểu Hoa khuyên thế nào nàng cũng đều làm ngơ.

"Tiểu thư,nô tỳ xin người đừng như vậy nữa,ăn một chút gì đi" Tiểu Hoa ngồi ở bên mép giường,cố gắng lay Mộ Dung Thất,hai ngày nay tiểu thư tự nhốt mình lại,không chịu ăn cũng không chịu uống gì,mặc cho lão gia và người trong phủ khuyên thế nào cũng vô ích.

"Ta đã nói là sẽ không ăn,ngươi đem những thứ đó đi hết đi"

Tiểu Hoa nhìn khay thức ăn đang để trên bàn đằng kia,nàng nhăn nhó mặt mày,gọng nài ni : " Tiểu thư,người đã hai ngày không ăn gì rồi,sức khỏe làm sao chịu nổi?"

"Vậy thì để cho ta chết đi,còn hơn phải để các người giam lỏng ta như thế này"Mộ Dung Thất vẫn không động đậy,gọng nói mang đầy mệt mỏi vang lên.

"Cái gì mà cứ để cho muội chết đi?"Giọng nói không vui của Mộ Dung Tuyết từ ngoài cửa vang lên.

Tiểu Hoa vừa nghe thấy giọng nói đầy uy quyền của Mộ Dung Tuyết,nàng vội quỳ xuống hành lễ.

"Nô tỳ tham kiến hoàng hậu"

"Miễn lễ" Mộ Dung Tuyết đợi Tiểu Hoa đứng lên,nàng nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Hoa ra ngoài,nghe thấy tiếng cửa đóng lại.Mộ Dung Tuyết bước từng bước nhẹ nhàng,sau đó ngồi bên mép giường nhìn Mộ Dung Thất.

"Muội muội" Mộ Dung Tuyết khẽ gọi.

"Muội không được khỏe,xin phép thất lễ" Mộ Dung Thất vẫn giữ nguyên tư thế,nàng cất giọng yếu ớt nói.

"Muội không khỏe ở chỗ nào,đề tỳ gọi thái y đến bắt mạch cho muội" Mộ Dung Tuyết giọng điệu quan tâm,nàng đưa tay sờ trán Mộ Dung Thất,muội này của nàng sức khỏe từ nhỏ đã không tốt,lúc nào cũng làm nàng,mẫu thân và phụ thân lo lắng cả.

"Không cần đâu"

"Nhưng mà.."

"Muội rất mệt,không thể tiếp đón tỳ được,tỳ về đi"

Mộ Dung Tuyết nhìn Mộ Dung Thất,nàng dùng sức kéo Mộ Dung Thất nhìn nàng,nhưng kéo thế nào Mộ Dung Thất vẫn ngoan cố nhất quyết không chịu trở người.Mộ Dung Tuyết thở dài,nàng nói:"Ta nghe nói,hai ngày nay muội không chịu ăn gì"

"Còn nữa,sao muội lại tự nhốt mình như thế?"

Mộ Dung Thất nghe nói là nàng tự nhốt mình,nàng nở nụ cười yếu ớt nhưng tràn đầy mỉa mai:"Tự nhốt mình? Là bọn họ đã giam lỏng muội thì đúng hơn"

Mộ Dung Tuyết khó hiểu,nàng hỏi : "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nhận thấy Mộ Dung Thất không có ý định trả lời mình,Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng:"Thất Nhi,muội không xem ta là tỷ tỳ nữa ư?"

Vẫn im lặng.

"Muội không tin tưởng tỷ tỳ?"

Mộ Dung Thất khẽ lắc đầu,nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Mộ Dung Tuyết lại khẽ gọi:"Thất nhi"

"Muội thật sự không muốn nói với tỷ sao?"

Mộ Dung Thất bật người ngồi dậy,nàng ôm tỳ tỳ mình,nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn : "Tỷ tỳ"

Mộ Dung Tuyết đưa tay,khẽ vuốt lưng Mộ Dung Thất,nàng an ủi:"Được rồi,ngoan nào,có tỷ tỳ đây rồi"

Một lúc sau,Mộ Dung Thất ngừng khóc,nàng rời khỏi lòng tỳ tỳ mình.Đưa ánh mắt u uất nhìn Mộ Dung Tuyết.

"Nói cho tỷ biết,rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nàng chỉ nghe phụ thân nói lại chuyện Mộ Dung Thất tuyệt thực,từ nhỏ nàng cùng Mộ Dung Thất rất thân với nhau,cho nên phụ thân muốn nàng đến khuyên Mộ Dung Thất,biết đâu muội ấy sẽ nghe lời nàng.

Mộ Dung Thất nghẹn ngào nhìn Mộ Dung Tuyết, nàng cất giọng khàn khàn nói : "Cha không cho muội rời khỏi phủ, muội không đồng ý, cho nên ông ấy đã giam lỏng muội, thậm chí còn cho người canh ở ngoài, không cho muội ra khỏi phòng nửa bước"

Mộ Dung Tuyết nhìn Mộ Dung Thất, nàng nói: "Cha cũng vì muốn tốt cho muội, bên ngoài nhiều kẻ xấu, ông ấy chỉ vì lo lắng cho muội thôi, vả lại, muội còn chưa xuất giá, làm khuê nữ thì sao có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện chứ"

Mộ Dung Thất khẽ lắc đầu, Mộ Dung Tuyết nhìn nàng, tiếp tục khuyên nhủ : "Được rồi, muội đừng vì chuyện nhỏ này mà giận cha nữa, còn có, muội ăn một chút gì đi" Mộ Dung Tuyết nói xong, nàng định đứng dậy lấy khay thức ăn, thì Mộ Dung Thất chợt lên tiếng.

"Tỷ không hiểu"

Mộ Dung Tuyết cảm nhận được muội muội của nàng có điều gì đó hơi khác lạ, nàng giữ lấy hai vài Mộ Dung Thất, bắt muội ấy nhìn nàng, hỏi : "Có phải muội có chuyện giấu tỷ"

Mộ Dung Thất im lặng.

"Thất nhi, chúng ta là tỷ muội ruột"

"Muội không muốn thành thân"

"Hóa ra là vì chuyện này, muội muội ngốc, gái lớn phải gả chồng, sao có thể nói không muốn?" Mộ Dung Tuyết yêu thương xoa đầu Mộ Dung Thất.

"Không phải, muội thật sự không muốn thành thân"

"Tại sao?"

Lại im lặng, Mộ Dung Tuyết thở dài: "Thất nhi?"

"Muội không muốn thành thân với một người mà muội không yêu"

"Nữ nhi rất dễ mềm lòng, huống hồ Tướng công tử lại là một thiếu niên tài hoa hơn người, sớm muộn gì muội cũng sẽ yêu thôi"

"Tại sao tỷ cũng giống như cha và mẹ, đều ép muội lấy một người mình không biết?" Mộ Dung Thất tức giận gạt tay Mộ Dung Tuyết khỏi vai nàng.

"Cái gì mà lấy một người muội không biết, Tướng công tử dù sao cũng là nhi tử của quan nhị phẩm Hộ Bộ Thượng Thư, xét về gia thế lẫn tài mạo và nhân phẩm đều hội đủ, tỷ và cha khó khăn lắm mới tìm được đối tượng tốt thích hợp với muội như vậy, muội còn có chỗ nào không hài lòng chứ, chỉ là chưa gặp mặt người ta thôi, sau này làm thế tử của người ta rồi, muốn gặp muốn nhìn bao nhiêu mà không được"

"Vấn đề là muội không có tình cảm với người đó, tại sao mọi người cứ thích ép muội?"

"Ta đã nói, nữ nhi rất dễ mềm lòng, tình cảm có thể nuôi dưỡng, huống hồ Tướng công tử.."

"Muội đã có ý trung nhân rồi" Mộ Dung Thất không muốn tiếp tục đôi co nữa, nàng thẳng thắn thừa nhận đều trong lòng mình.

"Muội nói cái gì?" Mộ Dung Tuyết kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thất, lát sau mới lắp bắp hỏi.

"Muội nói, trong lòng muội đã có người khác, mọi người đừng tìm cách dồn ép muội nữa, nếu không, muội thà chết cũng không phục"

Mộ Dung Tuyết khó tin nhìn Mộ Dung Thất, muội muội của nàng từ nhỏ là một đứa trẻ ngoan ngoãn rất biết nghe lời, sao bây giờ..

"Thất nhi, từ khi nào muội lại trở nên bướng bỉnh như vậy?"

"Chuyện gì muội cũng có thể nghe theo, duy nhất chuyện này thì không thể" Mộ Dung Thất khẳng định, trong lòng nàng chỉ có một mình Hạ công tử, kiếp này ngoài chàng ra, nàng tuyệt đối không lấy ai khác.

"Người đó là ai?" Mộ Dung Tuyết chợt nghiêm mặt tra hỏi.

"Mộ Dung Thất" Mộ Dung Tuyết tiếp tục gọi.

"Muội không nói, ta sẽ đi hỏi Tiểu Hoa" nói rồi Mộ Dung Tuyết đứng dậy xoay người.

"Tỷ hỏi cũng vô ích, Tiểu Hoa cũng không biết"

Mộ Dung Tuyết tức giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Thất : "Cả ta mà muội cũng dám giấu?"

"Vậy tỷ nói cho muội biết, tỷ có ủng hộ muội không?" Mộ Dung Thất đưa mắt nhìn Mộ Dung Tuyết

Mộ Dung Tuyết lại ngồi xuống bên mép giường,nàng thấp giọng nói : "Đương nhiên là tỷ luôn ủng hộ muội,nhưng muội phải cho tỷ biết người đó là ai?"

Mộ Dung Thất nhìn vào mắt Mộ Dung Tuyết,cố gắng tìm sự chân thật trong mắt Mộ Dung Tuyết,một lúc sau,nàng chậm rãi lên tiếng : " Lần đầu tiên muội cùng Tiểu Hoa trốn ra khỏi phủ,nhưng do muội ham chơi nên đã thất lạc với nàng ấy,sau đó lại gặp tên háo sắc muốn giờ trò với muội,lúc đó,huynh ấy xuất hiện giúp muội giải vây,nhưng lại không chịu để lại danh tính.Lần thứ hai muội trốn ra khỏi phủ,xém nữa bị người ta bán vào lầu xanh,huynh ấy lại một lần nữa cứu muội,huynh ấy đã vì muội mà một mình đánh nhau với mười mấy người,cũng may là không sao,sau đó huynh ấy còn đưa muội đến rất nhiều nơi,dạy cho muội rất nhiều thứ" Mộ Dung Thất vừa kể vừa hồi tưởng lại những chuyện trước đó,nét mặt không giấu nổi hạnh phúc cùng những rung động đầu đời của một thiếu nữ mới lớn.

Mộ Dung Tuyết vẫn luôn chăm chú lắng nghe,có thể thấy được vẻ mặt của muội muội nàng vui vẻ như thế nào khi nhắc đến vị công tử kia,xưa nay chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đã không còn là chuyện hiếm thấy.Nàng nhìn Mộ Dung Thất lấy ra một chiếc khăn tay trắng trơn vuốt ve,đại khái có thể đoán ra : "Là của người đó?"

Mộ Dung Thất khẽ gật đầu,nàng nhìn chiếc khăn tay mà Hạ Du đã từng đưa nàng,trên chiếc khăn tay đó còn lưu lại mùi hương của chàng,nàng thậm chí còn không nhớ đem nó đi giặt.

"Vậy sao đó thì sao?"

"Cha cho người bắt muội về,sau đó như tỷ nhìn thấy đấy" Mộ Dung Thất chưa xốt nói.

"Người đó tên là gì?"

"Hạ Du"

Chỉ nghe Mộ Dung Thất gọi thôi,cũng có thể nghe được trong giọng nói chất chứa bao nhiêu yêu thương,bao nhiêu nhớ mong.Mộ Dung Tuyết không nhớ nhìn muội muội mình như thế,nàng khẽ hỏi : "Hai người có nói sẽ dùng cách nào để liên lạc với nhau không?"

Mộ Dung Thất lại khẽ lắc đầu,nàng nói "Huynh ấy nói 'hữu duyên thiên lý lai tương hội,nhân sinh hà xứ bất tương phùng' "

"Sao lại như vậy?"

"Bọn muội có thể hai lần không hẹn mà gặp được nhau,muội tin lần thứ ba nhất định sẽ lại gặp huynh ấy"

Duyên phận sao?

Mộ Dung Tuyết nhìn muội muội mình,chi mới gặp nhau hai lần,nhưng có lẽ muội ấy đã dành tình cảm sâu nặng cho chàng trai đó.

"Thất nhi,có phải muội đã yêu người đó rồi phải không"

Mộ Dung Thất không suy nghĩ liền gật đầu,nàng vội nắm lấy tay Mộ Dung Tuyết,nói : "Tỷ tỷ,tỷ giúp muội được không,muội không muốn thành thân,xin tỷ hãy nói lại với cha"

"Thất nhi,tỷ vẫn chưa biết được nhân phẩm của chàng trai đó thế nào,còn có,gia thế của cậu ta nữa,nếu lỡ muội yêu phải một tên quỷ quân tử,thì tỷ biết ăn nói thế nào với cha và mẹ?"

"Huynh ấy không phải quỷ quân tử" Mộ Dung Thất vừa nghe tỷ tỷ nói Hạ Du là quỷ quân tử,nàng chợt không vui,vội phản bác lại.

"Làm sao muội biết,muội chỉ mới gặp người ta hai lần,lấy gì để khẳng định,biết đâu tên đó đã có gia thất,biết đâu hắn còn có ba thê bảy thiếp ở nhà,nếu vậy chẳng phải muội đã yêu một tên sở Khanh sao,chẳng lẽ như vậy muội cũng chấp nhận làm thiếp của hắn?"

"Hạ Du không phải loại người như vậy,tỷ đừng xuất ngôn là hạ thấp nhân phẩm của huynh ấy như thế"

"Muội gặp hắn bao nhiêu lần,biết hắn được bao nhiêu canh giờ,muội có biết lòng người hiểm ác như thế nào không?"

"Tóm lại chính là tỷ cũng giống như cha và mẹ,chi muốn ép muội,tỷ căn bản không ủng hộ muội?"

"Thất nhi,muội phải biết,tỷ làm chuyện gì cũng là vì muốn tốt cho muội,nếu tên đó thật sự là một quân tử có nhân cách tốt,tỷ tuyệt đối sẽ không phản đối muội"

"Nếu là vậy,thì tỷ phải tin muội,huynh ấy thật sự rất tốt"

Mộ Dung Tuyết nhìn ánh mắt van nài của Mộ Dung Thất,nàng không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào,nên đành chuyển sang chuyện khác : "Được rồi,ngày mai là sinh thần của hoàng thượng,muội phải nhớ đến"

"Có phải tỷ muốn muội gặp Tường công tử gì đó không?"

Từ khi nào thì muội muội nàng lại trở nên nhảy bén như thế?

"Không phải, sinh thần của hoàng thượng là chuyện trọng đại của một nước, huống hồ muội lại là người của gia tộc Mộ Dung, nếu muội không đến, chẳng khác nào không để hoàng thượng vào mắt, đến lúc đó hoàng thượng trách tội Mộ Dung gia chúng ta, e rằng cả tỷ cũng không gánh nổi"

Mộ Dung Thất nhìn Mộ Dung Tuyết, nàng vươn tay ôm tỷ tỷ của mình, nói : " Tỷ tỷ, muội tin tỷ"

Mộ Dung Tuyết chột dạ, nàng cười : "Được rồi, vậy muội ăn một chút gì đi, đừng để ngày mai phải đem dáng vẻ không có thần này vào cung" Nàng nhìn Mộ Dung Thất gật đầu đồng ý, sau đó xoay đầu gọi người đi hâm nóng thức ăn lại, rồi nhìn Mộ Dung Thất cười. Trong lòng thầm thở dài, muội muội từ nhỏ rất ngoan ngoãn, không bao giờ dám cãi lời, nay lại kiên quyết sống chết vì một người mà chống đối với cả phụ thân. Rốt cuộc là người như thế nào lại khiến cho muội muội của nàng vì yêu mà trở nên cam đảm như vậy?

***

Tiểu Cố: Mọi người thử đoán xem, nếu Mộ Dung Thất gặp lại Hạ Du, người mà nàng 'si tâm tuyệt đối' trong bộ dáng là vương phi của Nham ca ca thì phản ứng sẽ như thế nào nhỉ?.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ước Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vương gia vẫn là vương gia

Mộ Dung Tuyết rời khỏi Hoa Sương, nàng chậm rãi rảo bước đến thư phòng. Phụ thân đã ngồi trước bàn án chờ nàng.

"Cha" Mộ Dung Tuyết gọi một tiếng, nàng ngồi xuống ghế, phụ thân nàng cũng đặt quyển sách trên tay xuống, tiến lại bàn tròn ngồi xuống cùng nàng.

"Thế nào?"

"Cha, Thất nhi vẫn còn nhỏ, chuyện thành thân của nó, hay là để sau đi?" Mộ Dung Tuyết e dè đề nghị.

"Bảo con đến đề khuyên nó, con lại đến giúp nó khuyên ngược lại cha?"

"Không phải, ý con là, Thất nhi vẫn chưa hiểu chuyện, bây giờ bảo nó thành thân, liệu có quá sớm không?"

"Chưa hiểu chuyện, nó đã là thiếu nữ mười sáu tuổi, con còn nói nó chưa hiểu chuyện, cái gì mà thành thân sớm, năm đó chẳng phải con mười lăm tuổi thì đã xuất giá rồi sao?"

"Cha, bọn con không thể gộp chung lại mà nói được"

"Tóm lại chính là con muốn giúp nó phản đối cha?" Mộ Dung Quân liếc nhìn Mộ Dung Tuyết, giọng nói mang theo vài phần tức giận.

"Con tuyệt đối không dám phản đối cha, chỉ là, để mọi chuyện từ từ một chút, cha cũng biết rồi đấy, Thất nhi từ nhỏ là một hài tử rất biết vâng lời, nay vì chuyện này mà làm trái ý cha, thậm chí nó còn tự tuyệt thực cho chúng ta xem, điều này chứng tỏ nó có ác cảm với chuyện này như thế nào, nếu chúng ta cứ tiếp tục ép nó, không chừng sẽ chỉ làm mọi chuyện càng thêm tệ hơn"

"Ta khó khăn lắm mới tìm cho nó được một lang quân như ý, con tưởng người như Tướng công tử dễ tìm lắm hay sao, bao nhiêu thiếu nữ con nhà danh môn muốn gả cho cậu ấy, nay cậu ấy đồng ý xem mặt nó, nó lại từ chối không chịu gặp người ta, con bảo ta phải ăn nói làm sao?"

"Thật ra cũng chỉ là xem mặt, chúng ta vẫn chưa bàn đến chuyện thành thân, cũng không quá khó xử, hơn nữa, ý con là cho Thất nhi một thời gian, rồi chúng ta khuyên nó"

Mộ Dung Quân tức giận đứng dậy đi vài vòng, rồi xoay người lại, chỉ chỉ vào Mộ Dung Tuyết : "Đứa trẻ đó trở nên ngang bướng như vậy, cũng chính là vì con và mẹ con luôn hậu thuẫn cho nó, có cơ hội tốt lại không biết nắm bắt, nếu có người bước chân trước vào Tướng gia, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp"

"Cha, cũng đâu phải Thất nhi của chúng ta không thể gả đi"

"Bao nhiêu đối tượng tốt nó đều bỏ qua, làm chính thất không chịu, chẳng lẽ lại muốn làm thiếp người ta hay sao, nếu không phải nó không đồng ý, thì bây giờ có lẽ đã làm được vương phi rồi, đâu đến phiên con nhà đầu họ Diệp kia"

"Là Hiên Viên Nham đệ ấy không đồng ý?" Mộ Dung Tuyết sửa lại lời của cha nàng.

Mộ Dung Quân tức giận trừng mắt nhìn con gái : "Có phải bây giờ lấy chồng rồi thì đủ lòng đủ cánh để cãi lời cha phải không?"

"Không phải, nữ nhi nào dám" Mộ Dung Tuyết đứng dậy, đến phía sau cha nàng tay đẩy đẩy hai vai cha nàng, giục ông ngồi xuống, rót trà dâng cho ông, cười cười lấy lòng.

Tuy rằng đã làm Hoàng Hậu của một nước, nhưng mà cũng không thể thay đổi thân phận là nữ nhi của cha nàng, đối với phụ thân và mẫu thân, nàng vẫn luôn giữ thái độ kính trọng, tuyệt đối không có chuyện phân biệt người trong hoàng thất và thần tử.

"Cha, không phải là con nuông chiều Thất nhi, chỉ là con muốn cha cho nó thêm một ít thời gian để suy nghĩ, tạm thời không cần tạo áp lực với nó, nếu không con sợ là nó sẽ làm ra chuyện gì ngốc nghếch"

Mộ Dung Quân xoay đầu nhìn Mộ Dung Tuyết, nàng cũng nhìn cha nàng, đầu gật gật như khẳng định điều nàng nói là sự thật.

Mộ Dung Quân hừ một tiếng: "Càng ngày càng không ra gì"

Mộ Dung Tuyết chỉ đành cười cười lấy lòng. Chuyện muội muội đã có ý trung nhân, tốt nhất là không nên nói với cha, nếu không, hậu quả thật khó lường.

***

Bích vương phủ, đình Liên Hoa.

Mộc Thương đứng bên ngoài đình Liên Hoa, hai tay ôm kiếm, nét mặt nghiêm lại, hơn nữa hắn còn hạ lệnh cảnh báo tất cả hạ nhân trong vương phủ tuyệt đối không được đặt chân đến đình, nếu không bắt kẻ là ai, nhẹ thì xử theo quân pháp, nặng thì giết không tha. Ngay cả Thẩm Nhi cùng Tiểu Nguyệt cũng bị hắn đe dọa đuổi đi.

Tùy Viễn cũng không kém, nét mặt đều toát ra hàn ý, khiến cho người khác không dám đến gần.

Phải, bọn hắn đang làm một nhiệm vụ hết sức quan trọng, đó chính là... bảo vệ danh dự của vương gia.

Bên trong đình Liên Hoa.

Diệp Nghi Dung một tay chống cằm, mắt vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách.

Hiên Viên Nham ở bên cạnh giống như một hạ nhân, nhẹ nhàng quạt cho nàng, tay còn lại thì cầm một chiếc khăn tay, chỉ cần trán nàng xuất hiện một giọt mồ hôi, hắn liền giúp nàng lau đi, quả đáng hơn nữa, ngay cả một giọt mồ hôi nhỏ như hạt sương, hắn cũng có thể phát hiện, nhanh chóng lau đi cho nàng.

Quạt được một lúc, hắn lại cười như trẻ con, hỏi nàng: "Có mát không?"

Diệp Nghi Dung rất lười trả lời, trong vòng nửa canh giờ không biết hắn đã hỏi bao nhiêu lần, mỗi lần nàng đều bực tức nói: "Không cần đâu, ngài là một vương gia, không cần phải làm những việc như vậy"

Thì hắn lại cười giả lả: "Không sao, không sao, vốn là việc ta nên làm mà"

Một lúc sau, hắn lại tiếp tục hỏi nàng, nàng lại tiếp tục trả lời.

Cứ như thế, trôi qua hơn nửa canh giờ, hai người vẫn chỉ lặp lại một nội dung như trước, Diệp Nghi Dung không muốn cùng Hiên Viên Nham nói những lời nhảm nhí như thế nữa. Nàng xoay mặt lại nhìn Hiên Viên Nham, hắn cũng nhìn nàng cười, nàng chợt đặt quyển sách xuống bàn đá.

Hiên Viên Nham nhìn nàng, vẫn là nụ cười lấy lòng: "Sao vậy?"

Diệp Nghi Dung lười biếng mở miệng: "Về Đông Uyển"

Hiên Viên Nham vui vẻ gật đầu, cũng lật đặt đứng lên theo nàng.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham, cố tình tạt nước lạnh vào mặt hắn: "Ta muốn nghỉ ngơi, ngài không cần theo ta"

Hiên Viên Nham lại cười hề hề: "Vậy à, vậy ta đưa nàng về"

Diệp Nghi Dung liếc Hiên Viên Nham, rồi xoay đầu đi về Đông Uyển, Hiên Viên Nham vẫn luôn theo sau nàng.

Đến Đông Uyển, Diệp Nghi Dung không để ý đến Hiên Viên Nham, trực tiếp vào Đông Uyển, đóng cửa lại.

Hiên Viên Nham chỉ cách sau nàng ba bước chân, đã bị nàng trực tiếp không nể mặt, đóng cửa lại, ngăn hắn ở bên ngoài.

Hiên Viên Nham khẽ nở nụ cười, không giận, hắn xoay người, hai tay đặt ra phía sau, ngẩng mặt nhìn lên trời.

Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Hiên Viên Nham lấy ra một cây sáo từ bên hông, đặt lên môi thổi một khúc 'Cầu ánh trăng', sau đó, lại thổi một khúc nhạc có giai điệu nhẹ nhàng, tiếp

đó,lại thổi một khúc có giai điệu du dương.

Cả vương phủ cũng chìm trong tiếng sáo của hắn,những chú chim hót líu lo như đang hòa vào tiếng sáo của hắn.

Hiên Viên Nham chợt nghe tiếng mở cửa vang lên,hắn chậm rãi xoay người lại,hai tay đặt ra phía sau,mắt dõi theo từng bước chân của Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung bước từng bước một,nàng dừng lại trước mặt Hiên Viên Nham.

Dưới ánh nắng rực rỡ,càng tôn thêm dáng người hoàn hảo của Hiên Viên Nham,môi mỏng của hắn khẽ mở,nở một nụ cười tươi sáng.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham,thực sự là một cực phẩm của ông trời,cho dù tìm thế nào cũng không phát hiện được một khuyết điểm, gương mặt rạng ngời như thế,nụ cười ấm áp như thế,làm cho tâm tình nàng cũng vì thế mà 'dao động'.

Phải,thật sự là rất 'dao động'.

Diệp Nghi Dung khẽ hỏi một câu:"Hiên Viên Nham,có phải ngài có vấn đề về thần kinh không?"

Hiên Viên Nham cứng mặt : "Hả?"

Diệp Nghi Dung tốt bụng,châm chậm nhắc ngón trỏ lên,Chỉ chỉ vào đầu nàng,gọng nói nhẹ như gió thoảng : "Ồ đây,có từng chịu đả kích gì không?"

Lần này thì Mộc Thương cùng Tùy Viễn không thể nhịn được cười nữa,nhưng nếu thật sự cười ra tiếng,chắc chắn sẽ bị vương gia lóc đến một mảnh xương cũng không còn,cho nên chỉ đành ngậm chặt miệng lại,cổ không phát ra tiếng,nhìn đến nỗi sắp bị nội thương luôn rồi.

Hiên Viên Nham sa sầm mặt,Diệp Nghi Dung đang nói hắn bị điên?

Nghĩ đến đây,Hiên Viên Nham siết chặt nắm tay lại,hắn nhìn nàng.

Diệp Nghi Dung cũng thần nhiên nhìn Hiên Viên Nham,chỉ thấy hắn đột nhiên oan ức nhìn nàng,cả người không tự nhiên nổi lên một tầng da gà,nét mặt này..

Hiên Viên Nham vốn tức giận,nhưng đứng trước Diệp Nghi Dung,hắn không thể nào làm ra chuyện gì đại dột để mất điểm được.Hắn đưa ánh mắt như con mèo nhỏ đáng thương nhìn nàng,buồn bã mở miệng:" Ta chỉ muốn thổi vài khúc nhạc để nàng dễ ngủ hơn mà thôi"

Thôi sáo cho nàng dễ ngủ?

Diệp Nghi Dung nhìn ánh mắt của Hiên Viên Nham,sau đó liền rời đi né tránh,thời gian gần đây,mỗi lần nhìn vào mắt của hắn,tâm tình nàng lại trở nên phức tạp,cảm giác cũng rất khó hiểu..

Diệp Nghi Dung:"Ta không cần"

"Ta chỉ sợ nàng khó ngủ"

"Ngài thổi sáo mới làm ta khó ngủ"

Hiên Viên Nham ngu ngốc nhìn nàng : "Tệ như vậy sao?"

"Không tệ,chỉ là ngài chọn không đúng lúc"

"Vậy ta.."

"Không cần thổi nữa" Diệp Nghi Dung không để Hiên Viên Nham nói hết câu,nàng chợt đưa ra một câu quyết định : "Ngài về đi" Sau đó không đợi Hiên Viên Nham đồng ý,nàng xoay người trở vào Đông Uyển.

Hiên Viên Nham nhìn bóng lưng của nàng biến mất sau cánh cửa,hắn đứng nhìn một lúc,sau đó rầu rĩ xoay người đi.

Mộc Thương vừa nhìn thấy Hiên Viên Nham xoay đầu,hắn vội vàng cúi gằm đầu xuống, không dám ngẩng lên,tuy vậy,nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Nham,ngay cả sống lưng của hắn cũng bắt đầu lạnh toát.

Hiên Viên Nham nhìn Mộc Thương,gương mặt rầu rĩ lúc này bây giờ lại toát lên hàn ý rét lạnh,hắn làm sao không cảm nhận được vừa rồi chính thuộc hạ của hắn cũng đang cười trộm chứ.

Hiên Viên Nham bước đến gần Mộc Thương,tay khẽ vỗ hai cái vào vai hắn,rồi bước chân oai hùng rời đi.

Mộc Thương đợi Hiên Viên Nham đi lướt qua người mình,hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên,đưa tay quạt mấy giọt mồ hôi lạnh trên mặt,âm thầm thở phào một hơi,rồi cũng xoay người đi theo vương gia nhà mình.

Chỉ cần không có mặt vương phi,thì vương gia vẫn là vương gia.

Lãnh đạm vô tình.

Cũng may thật,hóa ra vẫn không thay đổi,là tại hấn suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Gặp lại bên hồ Tam Nguyệt

Bích vương phủ,sáng hôm sau.

Bởi vì hôm nay là sinh thần của hoàng đế Hiên Viên Dịch,theo quy tắc phải vào cung sớm,cho nên Diệp Nghi Dung không chạy bộ giống như mọi ngày,trời tờ mờ sáng thì Thẩm Nhi cùng Tiểu Nguyệt đã đến giúp nàng thay y phục và trang điểm.

Thường ngày Diệp Nghi Dung không thích dùng son phấn,càng không muốn lạm dụng nó quá nhiều,nhưng hôm nay lại là sinh thần của hoàng đế,cũng xem như là ngày trọng đại của Đại Triều.Phải trang điểm một chút mới hợp với lễ tiết,cho nên Diệp Nghi Dung mặc cho Thẩm Nhi cùng Tiểu Nguyệt làm loạn trên tóc và trên mặt mình.

Quá nửa canh giờ sau mới hoàn thành xong tất cả.

Diệp Nghi Dung đứng dậy,rời khỏi bàn trang điểm,Thẩm Nhi giúp nàng sửa lại thắt lưng một chút,Tiểu Nguyệt sai bước đến đến hướng cửa mở ra,nàng dìu Diệp Nghi Dung ra đến đại môn,thì đã nhìn thấy Hiên Viên Nham đứng đợi từ bao giờ.

Tiểu Nguyệt thấp người hành lễ với Hiên Viên Nham,đội hấn nói hai từ "miễn lễ" xong,nàng liền cáo lui,xoay người đi vào vương phủ.

Diệp Nghi Dung vừa xuất hiện,thì ánh mắt của Hiên Viên Nham đã dán chặt vào người nàng.

Hôm nay nàng không mặc bạch y màu trắng,mà thay vào đó là một bộ váy màu tím nhạt thêu hoa đơn giản,vạt áo cổ áo,cổ tay áo viền bằng những sợi chi tím đậm hơn một chút.Một nửa tóc được búi cao sang một bên,cài trâm hoa màu tím.Một nửa xỏa dài ra phía sau lưng ung dung mà quyến rũ.Gương mặt ưu nhã trang điểm không quá đậm nhưng lại rất xinh đẹp,đôi thủy mâu sáng sủa tinh quang,lại sâu thẳm như biển khơi,khỏe mắt còn có nốt rồi đỏ điểm lệ.Làn váy nhẹ nhàng bay theo gió,mùi hương của hoa nhài cũng thoang thoảng trong không khí.

Y phục trang nhã khi mặc lên người nàng,lại có thể toát ra được nét đẹp kiều diễm như thế,khí chất cao quý làm cho người ta có cảm giác như không với tới.

Nàng đẹp như tiên tử,tuyệt sắc đến câu hồn đoạt phách,Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung,hơi thở có chút khó khăn,tim cũng đang loạn nhịp vì nàng,hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái đờ đẫn,thần khí ngưng trệ.Hiên Viên Nham cố kìm nén cảm giác rạo rực trong lòng,hắn xoay mặt về hướng khác,nắm tay siết chặt giấu trong ống tay áo,hít sâu một hơi để bình ổn lại tâm trạng.Sau đó hấn miễn cưỡng cười cười nhìn Diệp Nghi Dung bảo nàng lên xe ngựa.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham,hôm nay hấn mặc trường bào màu trắng,thần thái cũng khác hẳn so với trường bào màu đen lãnh khốc thường ngày.

Ngay từ đầu,nàng đã biết được gương mặt của Hiên Viên Nham 'yêu nghiệt' đến mức nào.Bây giờ nhìn hấn,bạch y như tuyết,nhẹ nhàng lay động,thân ảnh phiêu lãng như trôi dạt trong gió,gương mặt băng sương lãnh đạm,cặp mắt đen mà ôn hòa,rõ ràng là đen như mực,lại trong sáng như nước hồ thu,vô cùng trong suốt,vô cùng sáng ngời,môi mỏng hơi nhếch lên ngạo ngễ.Nam nhân tuấn mỹ vô trù,phong thái phiêu dật,tiêu sái bất phàm như thế này,khó trách nữ tử nhìn một lần mà lại rơi vào trầm luân.

Đến cả Diệp Nghi Dung cũng âm thầm tán thưởng,người đàn ông như vậy,xung quanh chắc chắn có rất nhiều ong bướm theo như mật.Cho dù Hiên Viên Nham có lãnh huyết đến đâu,chung quy vẫn là nam nhân,khẳng định cũng phải bị cám dỗ,nghĩ đến đây,ánh mắt Diệp Nghi Dung thoáng lên vẻ khinh thường rồi nhanh chóng biến mất.

Nghe Hiên Viên Nham gọi,Diệp Nghi Dung chậm rãi bước lên xe ngựa,ngồi vào bên trong,nhắm mắt dưỡng thần,nhưng trong đầu toàn là dáng vẻ của Hiên Viên Nham.Vì sao nghĩ đến hấn cũng như những nam nhân bình thường khác,trong lòng lại có chút khó chịu,thậm chí còn tự hỏi,rốt cuộc bên cạnh hấn đã từng có bao nhiêu nữ nhân..

Nếu Hiên Viên Nham biết được suy nghĩ của Diệp Nghi Dung,nhất định sẽ tức đến thổ huyết,nhảy cẳng lên mà mắng bạch:"Ta không có,tuyệt đối không có,thân thể của ta còn trong sạch hơn cả suối trong,nếu nàng không tin,ta cho nàng kiểm tra"

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung đang nhắm mắt tựa người ra phía sau,hắn thầm cảm thấy may mắn,cũng may nàng không để ý đến hấn,nếu để

nàng nhìn thấy nét mặt ngượng ngùng của hắn thì thật là xấu hổ.

Bên trong xe ngựa, không gian tĩnh lặng, Hiên Viên Nham mắt nhìn Diệp Nghi Dung không rời, hắn hơi dịch người một chút, sau đó lại dịch một chút, sau đó tiếp tục dịch một chút nữa, đến khi cả người gần bên nàng. Có thể nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy thật tốt, hắn cúi đầu khẽ cười ngây ngô.

Cảm giác yêu một người thật kì lạ, đôi khi chỉ là được ngồi bên cạnh, ngắm nhìn người ấy ngủ, cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Diệp Nghi Dung tuy rằng đang nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được hành động của Hiên Viên Nham, nàng biết hắn đang nhìn nàng, thỉnh thoảng bên tai còn vang lên tiếng cười khẽ của hắn, Diệp Nghi Dung mở mắt ra cảnh giác nhìn Hiên Viên Nham. Hắn cũng nhìn nàng, vẻ mặt hời hợt: "Ta làm ảnh hưởng đến nàng sao?"

Diệp Nghi Dung không trả lời, mắt liếc xuống nhìn khoảng cách hai người đang ngồi gần nhau, rồi nhìn Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham cũng liếc nhìn khoảng trống nhỏ ở giữa hai người, hắn khẽ "Ồ" một tiếng, hai tay chống xuống ghế ngồi, nhích ra xa một tí, rồi nhìn nàng: "Thật xin lỗi!"

Sau đó hắn xoay đầu sang một bên, môi mỉm cười, không biết suy nghĩ gì, hơi cúi đầu, ngón trỏ gờ lên hơi cong lại, đưa lên mũi khẽ quệt, giống như đang nén cười, sau đó hơi ngẩng đầu lên, lại tiếp tục mỉm cười.

Diệp Nghi Dung nheo mắt nhìn Hiên Viên Nham, bởi vì hắn ngoảnh mặt sang nơi khác, cho nên nàng chỉ nhìn thấy được nét mặt của hắn một chút, còn có, bờ vai của hắn khẽ run lên.

Đang cười sao?

Diệp Nghi Dung khó hiểu nhìn Hiên Viên Nham, nét mặt ngàn năm lãnh đạm của nàng hiếm thấy có được biểu hiện ngu ngơ như lúc này.

Cười cái gì chứ?

Do đó, hoàn cảnh bên trong xe ngựa là như thế này.

Diệp Nghi Dung ngờ nghệch nhìn Hiên Viên Nham, còn Hiên Viên Nham lại ngoảnh mặt sang một bên, mỉm cười, chìm trong thế giới 'màu hồng' của hắn, thỉnh thoảng xoay đầu lại nhìn nàng, môi vẫn giữ nụ cười, sau đó lại tiếp tục xoay đầu về hướng khác.

Sau đầu Diệp Nghi Dung trái đầy vạch đen, trán cũng đầy mồ hôi hột. Nàng trầm mặc trong lòng.

Một tên bệnh hoạn.

***

Tiểu Cố: Thế thì tỷ đừng có yêu nhé ^.^

Hiên Viên Nham ánh mắt sắc lạnh: Ăn nói hàm hồ.

Tiểu Cố: Tỷ nói ca bệnh hoạn đấy.

Hiên Viên Nham: Vậy thì sao, liên quan gì đến ngươi?

Tiểu Cố rụt rụt cổ: Không liên quan *lắm lắm* nhưng không có ta thì không có hai người nhé.

Hiên Viên Nham trầm giọng: Nói gì?

Tiểu Cố cười lấy lòng: Không nói gì, không nói gì cả.

Hiên Viên Nham gật đầu hài lòng: Tốt

Tiểu Cố phỉ nhổ ở trong lòng: Tốt, tốt, tốt cái đầu nguoi, ta cho nguoi tốt, ta cho nguoi lên mặt, ta cho con đường truy thê của nguoi gian nan đến cực điểm, để xem nguoi còn dám uy hiếp ta nữa không.

***

Hai canh giờ sau đến cửa hoàng cung, Mộc Thương dừng xe ngựa lại, sau đó đưa lệnh bài cho thị vệ xem, rồi tiếp tục cho ngựa chạy đi.

Ngang qua ngự hoa viên, đến Dưỡng Tâm điện, Mộc Thương ghim cương ngựa, nhảy xuống phía dưới, thông báo cho Hiên Viên Nham.

"Vương gia, đến rồi!"

Hiên Viên Nham xoay đầu nhìn Diệp Nghi Dung, môi mỉm cười, hắn nói: "Đi thôi!" Sau đó xoay người, nhảy xuống xe ngựa trước, rồi vươn tay ra đỡ Diệp Nghi Dung.

Chân vừa chạm đất,Diệp Nghi Dung nhanh chóng rời khỏi tay Hiên Viên Nham,nàng khách sáo nói:"Đạ tạ"

"Tham kiến vương gia"

"Tham kiến vương phi"

Quan thần trong triều đã đến từ sớm,đều tập trung ở trước Đường Tâm điện,nhìn thấy Hiên Viên Nham và Diệp Nghi Dung vừa bước ra khỏi xe ngựa,bọn họ đều đồng loạt hô to.

Hiên Viên Nham trầm giọng:"Miễn lễ"

Sau đó,có một số quan thần tiến đến gần Hiên Viên Nham,chủ động bắt chuyện với hắn.Hiên Viên Nham hữu lễ cũng khách khí nói với họ vài câu.

Diệp Thần cũng không ngoại lệ,hắn cùng Diệp Nghi Thu và Diệp Nghi Vân tiến về phía Hiên Viên Nham,trò chuyện cùng hắn.

Diệp Nghi Dung nhìn những người trước mắt mỗi lúc một đông,nàng tự giác lui về phía sau vài bước,các quan chức cũng thuận thế mà tiến lại gần Hiên Viên Nham,chiếm luôn chỗ đứng của nàng.Diệp Nghi Dung thở dài.Không khí như vậy không thích hợp với nàng,sau đó xoay người rời đi.

Dựa vào trí nhớ,Diệp Nghi Dung tự mình đi tham quan hoàng cung rộng lớn này,đi được một lúc,nàng dừng chân ở ngự hoa viên,một mình thưởng hoa.

Diệp Nghi Dung ngắm nhìn một lúc,nàng đi về phía hồ Tam Nguyệt,chậm rãi đi lên cây cầu đá làm bằng ngọc ở giữa hồ,nàng đứng ở giữa cầu,nhìn xuống mặt pho phẳng lặng ở phía dưới,nơi đây so với hồ hoa sen ở vương phủ thì đẹp hơn nhiều.

Cả mặt hồ ngập trong sắc màu ấm áp,những tia nắng đầu tiên xuyên qua lớp mây mù, tạo nên một đường sáng lấp lánh từ bầu trời xuống thẳng mặt hồ và muôn vãn những tia nắng khác cũng đang cùng lúc nhảy nhót trên mặt hồ.

Diệp Nghi Dung phóng tầm mắt nhìn cảnh đẹp xung quanh hồ,hiện tại là mùa thu,lá vàng rơi bên mặt hồ,khung cảnh lãng mạn nhưng có chút đượm buồn bởi sự yên tĩnh của nó.

Diệp Nghi Dung khẽ khép hờ hai mắt,không khí ở đây thật dễ chịu.Nàng vẫn đứng nhìn cảnh vật xung quanh như thế,không biết qua bao lâu,nàng mới chuẩn bị rời đi,nhưng vừa xoay người,ánh mắt vô tình lướt qua đình Tam Nguyệt ở bên bờ hồ.

Diệp Nghi Dung chợt dừng mắt,nàng nhìn bóng dáng quen thuộc ở trong đình,liếc nhìn một bên mặt của cô gái kia,Diệp Nghi Dung sững sốt.

Nhưng chưa kịp phản ứng,thì người ở trong đình cũng vô tình đưa mắt nhìn về phía nàng,trong phút chốc hai ánh mắt chạm vào nhau,Diệp Nghi Dung nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt của người đó đang không ngừng biến đổi,lần đầu tiên nàng thấy chợt dạ,cả người cũng đứng bất động.

Phải,người trong đình kia không phải ai khác,mà chính là Mộ Dung Thất.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mau đi thôi

Mộ Dung Thất từ sáng sớm đã vào cung với phụ thân nàng,nhưng hoàng cung nhiều người nhộn nhịp,nàng không thích ứng kịp,cho nên mới xin phép cáo lui một lát,nhờ cung nữ ở trong cung đưa nàng đến ngự hoa viên thưởng hoa.Hoa ở ngự hoa viên muôn loài muôn màu,cảnh sắc rực rỡ,đẹp say lòng người,Mộ Dung Thất đi được một lúc thì dừng chân ở đình Tam Nguyệt nghỉ mát.Nàng đưa mắt nhìn xung quanh,sau đó chậm chậm xoay đầu nhìn về phía mặt hồ Tam Nguyệt,nắt lướt qua cây cầu đá ở giữa hồ,Mộ Dung Thất thoáng sững người.

Nàng nhìn chăm chăm vào bóng dáng quen thuộc ở trên cầu đá,gióng như mộng ảo,Mộ Dung Thất nhắm mắt lại,sau đó mở mắt ra,cả người đứng bất động,người trên cầu đá cũng đang nhìn nàng.Mộ Dung Thất cố gắng định thần lại,sau đó chân khẽ nhấc,xoay người,chạy ra khỏi đình Tam Nguyệt,rời vòng bên bờ hồ chạy về phía cầu đá.

Diệp Nghi Dung hoàn toàn không ngờ rằng nàng sẽ gặp lại Mộ Dung Thất trong hoàn cảnh này,hơn nữa lúc này vì quá bất ngờ cho nên nàng vẫn chưa kịp phản ứng,bây giờ có phản ứng cũng không kịp nữa,bởi vì,Mộ Dung Thất đang đi về hướng nàng,nói đúng hơn là chạy.Đến khi Mộ Dung Thất thật sự đã đến trước mặt Diệp Nghi Dung,đưa ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất,nàng không biết phải nói như thế nào với Mộ Dung Thất chuyện nàng là nữ nhân.Hơn nữa,càng giải thích thì càng phức tạp,bởi vì nàng là vương phi của Hiên Viên Nham,nếu để người ngoài biết nàng đường đường là Bích vương phi,mà lại đi giả nam trang để xuất phủ như vậy,rất có thể sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn.Cho nên,tình huống này thật khiến Diệp Nghi Dung khó xử.

"Hạ Du?" Mộ Dung Thất nhìn người trước mặt, rõ ràng là cùng một gương mặt, nhưng... tại sao lại là nữ nhân? Mộ Dung Thất ngậy người một lúc, mới khẽ lên tiếng.

Diệp Nghi Dung nghe Mộ Dung Thất gọi tên 'giả' của mình, nằng lại cảm thấy chột dạ, gương mặt không tự nhiên cố nặn ra một nụ cười, giả vờ hỏi: "Cô nương, có phải nhận nhầm người rồi không, ta không phải Hạ Du"

"Không thể nào" Rõ ràng là gương mặt của Hạ Du, nhưng, khác biệt ở chỗ, chàng là nam nhân.

"Thật ngại quá, ta là Diệp Nghi Dung"

"Sao có thể như vậy, sao cô lại giống huynh ấy đến vậy?"

Diệp Nghi Dung: "Huynh ấy, xin hỏi, cô vừa nói ta giống người nào?"

"Là Hạ Du, là Hạ Du, hai người thật sự rất giống nhau, nhưng huynh ấy là nam nhân, còn cô..." Mộ Dung Thất kích động nói, sau đó ngừng lại, đưa mắt nhìn dáng vẻ của Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung nghe đến đó thì làm ra vẻ tò mò, nằng hơi nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thất, nét mặt giả vờ ngây thơ hỏi: "Cô nói ta giống nam nhân?"

"Không phải, cô không giống nam nhân, là gương mặt của cô giống nam nhân"

"..." gương mặt nằng rất giống nam nhân?

Mộ Dung Thất nhìn thấy Diệp Nghi Dung mắt mở to nhìn nằng, nằng lúng túng: "Không phải, ý của ta là, nhìn cô rất giống một vị cố nhân của ta, chỉ là huynh ấy..."

"Nam nhân?"

Mộ Dung Thất vội gật đầu như trả lời.

Diệp Nghi Dung lại tiếp tục giả vờ, nằng nhếch môi cười: "Trên đời có chuyện như vậy sao?"

Mộ Dung Thất lại tiếp tục gật đầu, sau đó như chợt nghĩ ra điều gì, mắt sáng lên, kích động giữ lấy hai tay Diệp Nghi Dung: "Cô nương, vậy có phải đó là ca ca của cô không?"

Diệp Nghi Dung 'thật thà' lắc đầu: "Ta không có ca ca"

"Vậy đệ đệ?"

Diệp Nghi Dung lại tiếp tục lắc đầu: "Ta không có đệ đệ"

"Vậy biểu ca?"

"Biểu đệ?"

Diệp Nghi Dung: "Cô nương, thật ra, người giống người cũng không hẳn là chuyện hiếm gặp"

"Không thể nào, cho dù có giống, cũng không thể nào giống nhau như vậy, cô nói cho ta biết, có phải cô còn có huynh đệ thất lạc không?"

"..."

***

Hiên Viên Nham bị đám quần thần lôi kéo mãi mới dứt ra được, lúc xoay đầu lại đã không thấy Diệp Nghi Dung đâu, hần hơi luống cuống, định đi tìm nằng, nhưng lại bị Diệp Thần bám theo không buông.

"Vương gia, ngài định đi đâu?"

"Tìm Nghi Dung của ta" Hiên Viên Nham thuận miệng trả lời.

Diệp Thần liếc nhìn Hiên Viên Nham vừa dứt tiếng thì đã xoay người bỏ đi, hần cũng vội vàng theo sau.

"Vương gia, chuyện nhỏ như vậy, không cần phiền đến ngài, hay để thần sai người đi tìm nha đầu đó về"

Hiên Viên Nham nghe vậy, liền dừng bước, xoay người nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần khẽ thờ dài: "Vương gia, xin ngài đừng trách tội, nha đầu đó từ nhỏ đã không được dạy dỗ tốt, cho nên mới không biết phép tắc như vậy, thật

là,sao có thể tùy tiện đi lại mà không báo cho ngài biết chứ"

Hiên Viên Nham nheo mắt,thăm trầm nói:"Ý ngài là,ngài không biết cách dạy con"

"Đúng vậy,lão thần cảm thấy thật hổ thẹn"

Hiên Viên Nham gật,khẽ "ừm" một tiếng.

Diệp Thần nhìn thấy thái độ của Hiên Viên Nham như thế,hắn nhếch môi,tiếp tục thuận nước đẩy thuyền:"Mẫu thân vì chuyện năm đó mà ép ngài lấy nha đầu Diệp Nghi Dung thật ra thần cũng đã cất lực phản đối,nhưng không thành công,đã để vương gia thiệt thòi lớn rồi"

"Thế nào là thiệt thòi?"

Diệp Thần lắc đầu,ra về bắt đắc đi:"Không giấu gì vương gia,mẫu thân của Diệp Nghi Dung vừa sinh nàng ra thì liền qua đời,nha đầu đó từ nhỏ tổ chất lại kém,thần nhiều lần cũng rất bất đắc đi,chỉ e rằng khi gả cho vương gia,nó sẽ làm ngài mất thể diện"

"Nói tiếp" Hiên Viên Nham nét mặt không nhìn ra là cảm xúc gì,chỉ nhẹ thả ra một câu.

"Nếu Diệp Nghi Dung có thể có được một nửa của hai vị tỷ tỷ nó,thì người làm cha như thần cũng thấy rất an ủi,chỉ tiếc là.." Nói đoạn Diệp Thần lại tặc lưỡi ra về khó xử.

"Khiến vương gia chê cười rồi,nha đầu Nghi Dung này rất cứng đầu,lại không biết nhiều lễ nghi,nếu vô tình phạm lỗi,wương gia,xin ngài hãy thẳng tay trách phạt nó,lão thần tuyệt đối sẽ không thay mặt cầu xin"

Hiên Viên Nham đặt hai tay ra sau lưng,nắm tay siết chặt lại,nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn Diệp Thần.Nói tới nói lui,cũng là vì muốn hạ nhục Diệp Nghi Dung,ông ấy không phải là phụ thân của nàng hay sao,sao lại có người cha như vậy chứ?

"Vương gia,wương phi ở đằng kia" Mộc Thương vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung thì liền thông báo cho Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham xoay người lại,nhìn Diệp Nghi Dung ở đằng xa,bên cạnh nàng,còn có một người,Hiên Viên Nham nheo mắt lại nhìn Mộ Dung Thất.Diệp Nghi Dung sao lại đi cùng muội muội của hoàng tẩu?

Mộc Thương cũng nhìn thấy Mộ Dung Thất,đó không phải là người ở trên cầu đêm hôm ấy sao? Hắn vẫn còn nhớ rất rõ dáng vẻ tức giận của vương gia vào ngày thất tịch,thật không thể tưởng tượng nếu vương gia biết được,Mộ Dung Thất chính là người hôm đó cùng vương phi trải qua tiết thất tịch thì sẽ bày ra bộ mặt khó coi đến mức nào,hắn căng thẳng nhìn vương gia,còn đang phân vân không biết là nói hay không nói thì Hiên Viên Nham đã nhanh bước về phía Diệp Nghi Dung.

Mộc Thương lau mồ hôi.Chỉ không kịp nửa canh giờ,wương gia,ngài có cần gấp như thế không?

Diệp Nghi Dung đôi co mãi với Mộ Dung Thất một lúc,mới có thể thuyết phục nàng ấy tin rằng nàng không có huynh đệ nào cả.Nhận thấy thời gian không còn sớm,Diệp Nghi Dung mới ngó ý muốn trở về Dưỡng Tâm điện,nào ngờ Mộ Dung Thất muốn cùng nàng đi,cho nên tình hình hiện tại,Diệp Nghi Dung cùng Mộ Dung Thất vừa đi vừa trò chuyện.

Nhưng mà,Mộ Dung Thất nói được mấy câu,lại cứ như vô tình nhắc đến 'Hạ Du',làm Diệp Nghi Dung cũng cảm thấy rất đau đầu.

"Thật ra ta tin,hai người sớm muộn cũng sẽ gặp lại nhau"

Mộ Dung Thất gật đầu,ánh mắt thoáng buồn:"Ta vẫn luôn chờ ngày có thể gặp lại huynh ấy"

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất,cố gắng nở một nụ cười gượng.Chẳng phải nàng ấy đã gặp lại 'Hạ Du' hay sao,chỉ là,có một sự thật,nàng-Hạ Du không phải nam nhân..

"Nghi Dung" Hiên Viên Nham từ xa đi lại,vừa đến trước mặt nàng thì hắn đã treo trên môi nụ cười.

"Tham kiến vương gia" Mộ Dung Thất vừa nhìn thấy Hiên Viên Nham,nàng liền thấp người hành lễ.

"Miễn lễ" Hiên Viên Nham liếc Mộ Dung Thất một cái,lạnh nhạt lên tiếng,sau đó lại nhìn Diệp Nghi Dung,cười dịu dàng:"Nàng đi đâu vậy?"

"Đến ngự hoa viên ngắm hoa" Diệp Nghi Dung trả lời cộc lốc.

Diệp Nghi Vân bộ dáng nhu mì,môi anh đào yếu điệu:"Nghi Dung,sao muội có thể ăn nói với vương gia như vậy?"

"Diệp Nghi Dung,ngươi càng ngày càng quá đáng,tự tiện đi lại cũng không xin phép vương gia,lại dám cả gan dùng giọng điệu này mà nói với ngài ấy,có phải ngươi muốn chết không?"

Diệp Nghi Dung lúc này mới nhìn đến Diệp Thần cùng Diệp Nghi Thu và Diệp Nghi Vân ở phía sau.Đối với lời của Diệp Thần,Diệp Nghi Dung cũng đã nghe quen rồi,cho nên không quá để ý,chỉ là nàng thật sự không hiểu,có phải giữa nàng và Diệp Thần có thù kiếp trước hay không,mỗi lần gặp nhau,đều phải nghe ông ta nằng chừ.

Diệp Nghi Vân vừa nhìn thấy Diệp Nghi Dung thì lại nhớ đến cái tát lần trước, nàng cầm hận nhìn Diệp Nghi Dung, vừa nghe nàng ta bị phụ thân mắng, lại nghĩ đến nàng ta sắp bị vương gia trách phạt, trong mắt nàng hiện lên ý cười gian trá, hà hề nhìn người gặp họa.

Hiên Viên Nham vừa nghe giọng điệu có ý châm ngòi của Diệp Thần, hần xoay người lại, trầm giọng: "Nghi Dung là vương phi của bốn vương, từ khi nào lại đến phiên một tướng quân như ngài lên tiếng giáo huấn?"

Mộ Dung Thất nghe thấy mấy từ 'vương phi của bốn vương' nàng có hơi bất ngờ, ngược mắt nhìn Diệp Nghi Dung, hóa ra nàng ấy lại chính là Bích vương phi.

Diệp Thần ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Nham, chỉ thấy ánh mắt ngài ấy toát lên lệ khí băng lãnh, Diệp Thần đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, hần chỉ vừa mới nói một câu động đến Diệp Nghi Dung, mà Hiên Viên Nham đã tỏa ra sát khí đáng sợ như vậy, đều này rõ ràng, Diệp Nghi Dung hiện tại đang rất được sủng.

Diệp Thần rất biết thức thời, vội cúi đầu: "Thần xuất khẩu cuồng ngôn, xin vương gia thứ tội"

"Xin tướng quân nhớ cho rõ, ngài chỉ là thân tử nhỏ nhoi, còn Nghi Dung là thê tử của bốn vương, đối diện với nàng ấy, ngài tốt nhất nên chú ý thái độ, nếu lần sau để bốn vương nhìn thấy ngài vô lễ với nàng ấy, đừng trách bốn vương 'nghiêm hình trừng trị' " Bốn chữ nghiêm hình trừng trị, Hiên Viên Nham có ý nhấn mạnh từng chữ, hơn nữa còn nói rất chậm rãi rành rọt.

Diệp Thần không ngẩng đầu lên, lo ngại liếc nhìn Hiên Viên Nham. Một trong những tính cách nổi trội của Hiên Viên Nham, chính là thẳng thắn bộc trực, chỉ cần là điều ngài ấy muốn, thì tuyệt đối sẽ không vòng vo mà trực tiếp nói thẳng cho nên, lời Hiên Viên Nham vừa nói ra, tuyệt đối không phải là lời nói đùa. Chỉ là Diệp Thần hần thật không rõ, vì sao một tiểu nha đầu vô dụng như Diệp Nghi Dung, lại có thể lọt vào mắt xanh của ngài ấy như thế.

Diệp Thần ôm quyền, đầu cúi thấp xuống, lớn tiếng nói: "Diệp Thần đã hiểu"

Hiên Viên Nham tuy mới cầm kiếm chinh chiến sa trường mấy năm, nhưng so về sách lược dụng binh và chiến thuật chinh chiến suốt hai mấy năm của hần quả thật là cao siêu hơn nhiều. Hơn nữa, Hiên Viên Nham xưa nay luôn làm việc thẳng tay, cho dù là ai cũng vậy, tuyệt đối không thương lượng, ngay cả hoàng thượng cũng phải nhường hần ba phần, cho nên người bình thường tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà đi chọc giận hần. Ai mà biết được, nếu động vào hần thì hậu quả sẽ như thế nào, cũng chưa có ai dám thử qua, chính vì vậy, Diệp Thần dù cảm thấy bất mãn, nhưng cũng không dám biểu lộ ra mặt. Chỉ đành cắn răng cúi đầu với Hiên Viên Nham.

Hiên Viên Nham tạm hài lòng, xoay đầu nhìn Diệp Nghi Dung, Mộc Thương liền tiến lên, nói nhỏ vào tai Hiên Viên Nham vài câu, sau đó, sắc mặt vừa mới hòa hoãn của hần đột nhiên cứng lại, sa sầm mặt, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Mộ Dung Thất.

Người cùng Diệp Nghi Dung vui vẻ trải qua ngày thất tịch hôm đó lại là cô ta?

Mộc Thương nói xong thì lùi về phía sau mấy bước, sau khi sâu sắc suy nghĩ, hần cảm thấy, vẫn nên báo lại cho vương gia, bằng không nếu để ngài ấy tự biết, hậu quả, rất khó tưởng tượng.

Mộ Dung Thất không hiểu sao đang yên đang lành, Hiên Viên Nham lại đầy sát khí nhìn mình như thế, nàng bắt chợt cảm thấy lạnh gáy, vô thức lùi một bước, nép sát vào người Diệp Nghi Dung, rõ ràng nàng đâu có chọc gì ngài ấy. Nhưng mà, giây sau Mộ Dung Thất như mất hồn, mùi hương này... vì sao trên người Diệp Nghi Dung cũng có mùi hương của hoa nhài? Còn nữa, nàng chỉ có cảm giác an toàn khi ở cạnh Hạ Du, nhưng lúc này, nàng hoàn toàn theo bản năng, nép vào người Diệp Nghi Dung, hơn nữa, cũng có... cảm giác an toàn.

Là vì sao? Chẳng lẽ vì nàng ấy cũng có gương mặt giống như Hạ Du?

Diệp Nghi Dung không biết Mộc Thương đã nói gì với Hiên Viên Nham, nhưng nhìn sắc mặt của Hiên Viên Nham, nàng cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Cho nên đành lười biếng lên tiếng: "Rốt cuộc ngài tìm ta làm gì?"

Hiên Viên Nham nghe thấy Diệp Nghi Dung hỏi mình, hần thu lại ánh mắt sắc bén trên người Mộ Dung Thất, đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Diệp Nghi Dung, giọng nói ôn nhu: "Không có gì, chỉ là... không nhìn thấy nàng, ta sẽ lo lắng"

Lại là như thế.

Diệp Nghi Dung khinh bỉ nhìn Hiên Viên Nham, lúc này chẳng phải sát khí đầy người sao, bây giờ lại giờ lại giọng điệu cũ. Cũng quá giỏi điều chỉnh cảm xúc thật đấy.

"Ta không phải tiểu hài tử"

"Ta biết, nàng là thê tử của ta, sao có thể là tiểu hài tử được"

Khóe miệng Diệp Nghi Dung khẽ gật gật, lần nào tranh luận cùng Hiên Viên Nham, hần đều trung ra cái bộ mặt ngây thơ như vậy, còn tỏ vẻ ngu ngơ bóp méo lời của nàng.

"Ý ta là, ta có thể tự mình biết đường 'về', không cần ngài phải lo lắng"

"Nếu nàng quan tâm đến cảm nhận của ta, thì đừng làm ta phải lo lắng, chỉ cần là nàng yêu cầu, ta sẽ đi cùng nàng, đi đâu cũng được, nàng muốn ngắm hoa

phải không,đăng trước cũng có rất nhiều hoa đẹp,ta đưa nàng đi nhé" Nói rồi Hiên Viên Nham còn nhiệt tình đưa tay chỉ về phía vườn hoa rực rỡ ở phía xa.

Vinh viễn là ông nói gà bà nói vịt.

Diệp Nghi Dung thờ dãi:"Ta ngắm đủ rồi" Vừa dứt lời Diệp Nghi Dung không nhìn đến Hiên Viên Nham,lập tức sai bước đi.

Hiên Viên Nham cũng xoay người lẻo đẻo theo sau nàng,cánh tay khẽ nhấc,dần dần đưa lên cao ở phía sau đầu Diệp Nghi Dung,Hiên Viên Nham cười hài lòng nhìn vạt áo của mình hoàn toàn có thể che nắng cho nàng.

Diệp Nghi Dung cảm thấy kì lạ,nàng đưa mắt nhìn hành động của Hiên Viên Nham,có hơi khó chịu hỏi:"Ngài làm gì vậy?"

Hiên Viên Nham ngẩng mặt nhìn trời một cái,rồi cười cười nhìn nàng : "Ta lo nàng sẽ bị cảm nắng"

Diệp Nghi Dung liếc nhìn đám người ở phía sau,bọn họ vẫn đứng yên một chỗ,không dám đi lên cùng Hiên Viên Nham,Diệp Nghi Dung day trán : "Không cần đâu.."

"Đồ mờ hồ này" Hiên Viên Nham không cho nàng nói hết câu,rất tự nhiên nhấc tay còn lại,bàn tay khẽ nắm vạt áo,đưa lên trán Diệp Nghi Dung,giúp nàng lau mồ hôi.Miệng cười tươi như hoa:"Mau đi thôi,trời nắng quá"

Diệp Nghi Dung dờ khóc dờ cười,nhìn Hiên Viên Nham một lúc,rồi bất lực xoay người đi,mặc Hiên Viên Nham làm gì thì làm.

Hiên Viên Nham nhìn thấy Diệp Nghi Dung không từ chối nữa,hắn vui vẻ vừa đi vừa che nắng cho nàng,cũng không quan tâm phản ứng của bọn người phía sau là như thế nào,tóm lại,chỉ cần hắn muốn thì sẽ làm,tuyệt đối không để ý đến cách nhìn của người khác. Và lại.

Thế gian này,ngoài nàng ra,còn ai có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện?

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cung yến

Diệp Thần nhìn bóng lưng của Hiên Viên Nham ngày càng xa,hắn ngây người chôn chân tại chỗ,mãi vẫn chưa định thần lại được. Càng không thể thuyết phục bản thân,người phía trước,bộ dạng chân chó đi theo sau Diệp Nghi Dung,lại chính là Bích vương gia,là Chiến Thần của Đại Triều,là người mang bộ dáng lãnh khốc,quyết tuyệt khi ở trên sa trường,vang danh khắp thiên hạ.

Diệp Nghi Vân cảm tức nhìn Diệp Nghi Dung,nắm tay siết chặt lại, gương mặt méo mó,nói sao nàng cũng không ngờ,Hiên Viên Nham lại sùng Diệp Nghi Dung đến tận trời như vậy. Thậm chí còn chủ động làm nô dịch cho ả như thế. Đây quả là chuyện khó tin nhất trong lịch sử.

Diệp Nghi Thu khẽ nhíu mày,ngay cả loại người như Diệp Nghi Dung mà cũng được sùng,vương gia này quả thật chỉ được danh tiếng,rõ ràng cũng là dạng ham mê nữ sắc,vậy mà trước giờ luôn tỏ ra mình là người thanh tao.Nàng lại liếc mắt nhìn Diệp Nghi Vân,thầm khinh bỉ ở trong lòng :Chẳng phải cũng thua dưới tay Diệp Nghi Dung đấy sao? Ta xem ngươi làm thế nào để tiếp tục tự cao tự đại.

Mộc Thương nhìn phản ứng của mỗi người đều khác nhau,riêng Mộc Dung Thất vẫn giữ nguyên trạng thái trước đó,mắt dọi ra nhìn theo Diệp Nghi Dung.Mộc Thương nhún vai,bộ dáng này của vương gia,đâu phải hắn chưa từng thấy qua,không có gì đáng ngạc nhiên cả.Sau đó chậm rãi đi theo phía sau vương gia nhà mình.

***

Trở lại Dưỡng Tâm điện.

Các đại thần vương công đã cùng gia quyến của mình đến đầy đủ,tất cả đều ngồi yên vị,Hiên Viên Nham cùng Diệp Nghi Dung tiến vào chính điện ngồi vào chỗ của mình,một lúc sau Diệp Thần,Diệp Nghi Thu,Diệp Nghi Vân sau đó là Mộc Dung Thất lần lượt tiến vào.

Diệp Nghi Dung đưa mắt nhìn một vòng chính điện,sau đó nhanh chóng thu mắt về.

Sinh thần của hoàng đế bố trí cực kỳ long trọng,ngay nga lộng lẫy,huân hương cháy lên tỏa ra làn khói lượn lờ ,thảm đỏ trải dài từ bậc thang đến đại điện,chỗ ngồi hàng loạt,ghế ngồi bằng đệm,trước mặt tân khách là chiếc bàn hình chữ nhật, trên bàn bày đầy hoa quả mỹ tửu.Ngoại trừ thức ăn tinh tế,rượu ngon phê hương, trên bàn còn bày một lọ hoa tươi thật đẹp.Cả tòa cung điện tràn ngập hương thơm dung hòa vào nhau làm say mê lòng người.

Chợt,tiếng hô thánh thốt của hoạn quan vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm"

"Hoàng hậu giá lâm"

Nghe thấy lời này,tất cả mọi người đều đồng loạt rời khỏi chỗ ngồi,quỳ xuống phủ phục hô

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế"

"Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế"

Hiên Viên Dịch một thân long bào hoàng kim,khí thế hiên ngang,tuấn tú bất phàm,bên cạnh là Mộ Dung Tuyết cũng một thân phượng bào hoàng kim lấp lánh, xinh đẹp thanh tao chậm chậm bước vào,sau khi ngồi vào ghế chủ vị,gọng nói trầm thấp uy nghiêm xen lẫn một chút ôn nhu của Hiên Viên Dịch vang lên.

"Chúng ái khanh bình thân"

"Tạ hoàng thượng" Mọi người đồng loạt tạ ơn rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Lời đạo đầu là một tràng ca ngợi Hiên Viên Dịch là nhân tài kiệt xuất,khí khái凛冽,chiến tích vĩ đại,là một vị quân vương tốt,yêu dân như con..nói suốt nửa canh giờ.

Sau đó là phần kính dâng lễ vật và chúc tụng,hoạn quan đứng ở trên kê tên các phần quà lễ do quan thần,công tôn,quý tộc tặng,thanh âm vang dội cả đại điện.

Về phần lễ vật,đã có Hiên Viên Nham chuẩn bị thay Diệp Nghi Dung,cho nên nàng cũng không cần nhọc công làm gì.

Tiếng hoạn quan ở ngoài đại điện lại vang lên,là sứ giả của tứ quốc đến.

Hiên Viên Dịch hạ lệnh : "Truyền"

Sau đó các sứ thần cùng nhau tiến vào,hành lễ rồi dâng lễ vật.Diệp Nghi Dung đưa mắt nhìn hàng ngàn kỉ trân dị bảo được dâng tặng,trong lòng cũng không khỏi cảm thán.So với những món đồ cô mà cha nàng đã sưu tầm,thì những thứ ở đây,tất cả đều là ngàn năm hiếm có.

Hiên Viên Dịch tuyên bố cung yến chính thức bắt đầu,không khí trong điện nhộn nhịp hẳn lên.Các điệu múa phi thiên,múa lụa,đánh đàn,vẽ tranh lần lượt được các vị tiểu thư khuê các trình diễn.Diệp Nghi Dung nhìn những nữ tử trước mặt,ngoài mặt thì là góp vui cho bữa tiệc,thật ra trong lòng chính là cố gắng phô diễn tài năng để quyến rũ người khác.

Hơn nữa,đối tượng được các nữ tử đề ý nhiều nhất chính là Hiên Viên Dịch đang ở trên long ý và Hiên Viên Nham đang ngồi cạnh nàng.

Diệp Nghi Dung vẫn luôn đưa mắt nhìn những người khác nhảy múa,đột nhiên bên miệng xuất hiện một quả nho đã được bóc vỏ sẵn,Diệp Nghi Dung đưa mắt nhìn theo hướng cánh tay đang cầm quả nho,mắt nhìn đến Hiên Viên Nham,chỉ thấy hắn cười ôn nhu nhìn nàng:"Nho này rất ngọt,nàng ăn thử xem"

"Ta không thích đồ ngọt" Không phải nàng cố ý từ chối,kỳ thật nàng không thích đồ ngọt.

Hiên Viên Nham nhìn nàng,sau đó gật đầu như đã hiểu.

Diệp Nghi Dung lại xoay đầu xem múa,một lát sau bên môi tiếp tục xuất hiện đồ ăn,cúi đầu thì thấy Hiên Viên Nham đang cầm một cái bánh đưa đến bên miệng nàng.

"Cái này không ngọt,nàng ăn thử xem"

Diệp Nghi Dung nheo mắt nhìn Hiên Viên Nham,hắn nhẹ đẩy tay như giục nàng ăn.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham không dùng đũa,mà lại trực tiếp dùng tay cầm bánh cho nàng,hoi nhịu mảy,thật mất vệ sinh,nhưng dường như Hiên Viên Nham không hiểu được ý tứ của nàng,tay vẫn không buông xuống,một lần nữa giục nàng ăn.Diệp Nghi Dung bất đắc dĩ há miệng cắn một miếng nhỏ,Hiên Viên Nham rất cẩn thận đưa tay còn lại ra hứng những mẩu bánh vụn rơi xuống.

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung vừa ăn xong thì đôi mày liền nhướn cao,hắn cười hỏi nàng:"Thế nào?"

Diệp Nghi Dung thật lòng khen ngợi:"Rất ngon" Loại bánh này bề ngoài trơn bóng,màu sắc đẹp mắt,mới nhìn còn tưởng rau câu,nhưng khi cắn một miếng cảm giác rất dẻo,lúc vào miệng tuy có vị ngọt nhàn nhạt nhưng kèm theo đó là vị chua và hương thơm của quả cam,thật sự rất ngon.

"Đây là bánh gì?"

"À,loại bánh này có tên là Ngọc Tương,do đích thân đệ nhất ngự trù chế biến,chỉ có ở hoàng cung..nhưng nếu nàng thích,ta sẽ sai người học cách chế biến làm cho nàng ăn mỗi ngày"

Diệp Nghi Dung không trả lời, chỉ nhìn Hiên Viên Nham cười hừ hừ một cái.

Hiên Viên Nham nghĩ rằng nàng chấp nhận, hẳn vui vẻ cười đến không khép miệng lại được, tay tiếp tục cầm bánh dút cho nàng. Diệp Nghi Dung biết rõ cho dù nàng có nói như thế nào, thì Hiên Viên Nham cũng sẽ mất điếc tai ngơ vờ như không hiểu lời nàng nói, vẫn tiếp tục làm theo ý hắn. Cho nên đành cắn răng ăn hết phần bánh còn lại.

Đến phần đánh đàn của Mộ Dung Thất.

Mộ Dung Thất tiến ra giữa đại điện, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cây đàn, nhấc cánh tay lên, cổ tay nhẹ lay động trên những dây đàn, tiếng đàn 'đinh đang' nhẹ nhàng vang lên, trong trẻo như nước, lại tựa như mây bay, sau đó tiết tấu có phần thay đổi, trầm lắng và đượm buồn, lắng đọng man mác. Diệp Nghi Dung đưa mắt nhìn Mộ Dung Thất, thật cô độc. Tiếng đàn càng nghe càng bi thương, tựa như tâm trạng của người gảy đàn vậy.

Mộ Dung Tuyết ngồi ở phía trên, lên đưa mắt liếc nhìn Hiên Viên Dịch đang cau mày, nàng bất an nhìn Mộ Dung Thất, sau đó lại liếc nhìn cha nàng.

Mộ Dung Quân cũng cảm thấy tiếng đàn của Mộ Dung Thất đang dần bất thường, hắn khẽ háng giọng một tiếng. Lúc này Mộ Dung Thất mới bừng tỉnh, đưa mắt lên nhìn Mộ Dung Tuyết, nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Thất mới dừng tiếng đàn của nàng lại.

Vội vàng tạ lỗi với Hiên Viên Dịch, sau đó lại xin được tấu một tiểu khúc khác. Cũng may, Hiên Viên Dịch không làm khó mà chấp thuận kiến nghị của nàng.

Mộ Dung Thất thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vuốt dây đàn. Trong lòng cố gắng tự nhủ, phải bình tĩnh, nhất định không chệ tâm trạng.

Tiếng đàn lại một lần nữa vang lên, du dương u nhã, bỗng, Mộ Dung Thất khẽ cất tiếng hát.

Chàng như ánh trăng sáng, thiếp tựa như sương mù

Sương mù giấu mình sau trăng

Chàng đánh đàn, thiếp nhảy múa

Khúc ca kết thúc, người ra đi, con tim đau nhói

Duyên phận thoáng qua có ai ngờ

Khiến thiếp tương tư hoàng hôn ấy

Tâm hồn thiếp mãi bên người chẳng hối hận

Thiếp nguyện được chết chịu khổ cho người

Nước mắt đầm đìa muốn chết vì người

Cùng cay đắng người ở phương xa, nơi mà thiếp không hay

Muốn nghĩ than phiền cay đắng cùng ai

Leo lên chiếm lấy con đường của tận cùng thiên đường

Khúc nhạc kết thúc, cả đại điện tĩnh lặng như tờ, đầu đó vang lên tiếng vỗ tay, có người khen hay, sau đó là cả đại điện vang vọng tiếng 'bốp bốp'.

"Tốt, tốt, rất hay" Hiên Viên Dịch vừa vỗ tay vừa ca ngợi.

Mộ Dung Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng may.

"Ban thưởng"

"Tạ ơn hoàng thượng" Mộ Dung Thất đưa tay nhận lấy phần thưởng là bông tai hình hoa mai công phẩm của Tây Vực, sau đó bước chân như ngọc trở về chỗ ngồi.

Tường Thập Ca ngồi ở phía đối diện, mắt si mê nhìn Mộ Dung Thất, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi hắn nhìn thấy nàng, thì đã có cảm giác, cô gái nhỏ nhắn gầy yếu như hoa mai, vừa nhìn đã khiến cho người khác đau lòng và muốn bảo vệ, không cần nói đến dung nhan tuyệt sắc như đóa hoa kiều diễm kia, càng nhìn lại càng say mê đến tận sâu thẳm tâm can.

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất trở về chỗ ngồi, lúc nàng ấy vừa ngồi vào chỗ mình, ánh mắt chứa đầy tâm tình nhìn nàng. Diệp Nghi Dung nhìn vào mắt của Mộ Dung Thất, trong ánh mắt ấy, thoáng qua nét sầu bi thương, có uất ức, có trách móc, cũng có xót xa, ẩn nhẫn thiên ngôn vạn ngữ, dường như... có

rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.

Hiên Viên Nham từ đầu đến cuối đều đặt sự tập trung lên người Diệp Nghi Dung, cho nên hiển nhiên cũng sẽ phát hiện ra điều khác thường, hần theo hướng ánh mắt của Diệp Nghi Dung, nhìn thẳng vào Mộ Dung Thất. Phút chút cả gương mặt đều tối sầm lại, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Loại ánh mắt của Mộ Dung Thất, hần rõ hơn ai hết, bởi vì, chính hần vẫn luôn dùng ánh mắt như thế nhìn Diệp Nghi Dung.

Chính là tràn đầy thâm tình.

Tràn đầy thâm tình?

Khá lắm, nữ nhân mà lại có tình ý với Nghi Dung của hần.

Hiên Viên Nham cả người đầy giấm chua, cố gắng kiềm chế cảm xúc, cầm lấy một đôi đũa, tiếp tục gấp bánh cho Diệp Nghi Dung, nếu có người tinh mắt sẽ nhìn thấy được, mu bàn tay của Hiên Viên Nham đã nổi đầy gân xanh, hơn nữa, bàn tay vì tức giận mà có hiện tượng 'run rẩy'.

Phải nhin, nhất định phải nhin, tuyệt đối không thể để mất hình tượng trước mặt Diệp Nghi Dung.

Nữ nhân? Không có tư cách để tranh giành nhường từ với hần.

Mộ Dung Thất ngay từ lúc bước ra giữa đại điện, thì tâm trạng của nàng đã hoàn toàn thay đổi hần. Bởi vì, ở phương hướng của nàng, có thể nhìn thấy được, miếng ngọc bội treo ở thắt lưng của Diệp Nghi Dung. Nàng đã từng nhìn thấy miếng ngọc bội đó, chính là... ở trên người của Hạ Du.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Yêu là thế nào?

Tiểu khúc của Mộ Dung Thất vừa kết thúc. Lần lượt đến những vị tiểu thư khác lên biểu diễn.

Thượng Quan Minh Nguyệt về tranh.

Diệp Nghi Thu đánh đàn.

Tiếng hoạn quan lại hô lên: "Tiếp theo, nữ nhi của đại tướng quân Diệp Thần-Diệp Nghi Vân biểu diễn".

Sau đó, tiếng nhạc vang lên, Diệp Nghi Vân uyển chuyển múa theo từng điệu nhạc, vạt áo dài mềm mại lay động, tiếng nhạc đến đoạn cao trào, Diệp Nghi Vân dùng chân trái làm trụ, ống tay áo khẽ phất, thân thể mềm mại tựa như rắn liên tục xoay tròn, đôi mắt đẹp quyến rũ đảo vòng cả đại điện, ánh mắt tà mị dụ hoặc khiến tim của nam nhân trong điện đều đập liên hồi, khúc nhạc kết thúc, Diệp Nghi Dung thu người hoàn mỹ, chờ đợi Hiên Viên Dịch ban thưởng.

"Tuyệt, thật sự quá tuyệt, múa rất đẹp, thật không hổ là đệ nhất tài nữ của Đại Triều chúng ta" Hiên Viên Dịch vỗ tay khen ngợi, cả đại điện vang vọng tiếng vỗ tay và ca ngợi không ngớt. Hiên Viên Dịch hạ lệnh ban thưởng, Diệp Nghi Vân đặt hai tay đặt về một bên hông, hai chân hơi thấp xuống, đầu cũng khẽ cúi xuống, làm một tư thế tạ ơn. Sau đó, môi mím khẽ mở, lời nói như mây trôi nước chảy, nhẹ nhàng mà ẩn chứa tự ti: "Tiểu nữ thật không dám nhận, nếu nói về tài nghệ, thì e rằng, tiểu nữ còn thua xa muội muội của mình"

"Hả, muội muội sao, còn có người giỏi hơn Khanh nữa à, là ai vậy?" Hiên Viên Dịch cũng rất bất ngờ, xưa nay hần không biết Đại Triều còn một người có tài nghệ xuất sắc hơn cả Diệp Nghi Vân.

"Là muội muội của tiểu nữ-Diệp Nghi Dung" Nói xong, môi mím Diệp Nghi Vân thoáng nhếch lên một nụ cười chế giễu, một tiện nhân thì làm nên được trò trống gì, Diệp Nghi Dung lần này ta nhất định phải làm cho người bề mặt, không thể ngóc đầu lên mà nhìn mọi người. Ta nhất định phải khiến người ngay cả khóc, cũng phải tìm chỗ mà trốn.

Lời này vừa dứt, cả đại điện liên xô xao, Diệp Nghi Vân đùa kiểu gì vậy, ai mà không biết Diệp Nghi Dung là một phế vật, lấy đâu ra tài nghệ hơn người.

Diệp Nghi Dung vừa nghe có người nhắc đến tên mình, không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, môi mím khẽ lướt qua nụ cười trào phúng, thật là tởm muội tốt, ngay cả ở trong cung, trước mặt hàng chục người như thế, cũng không quên 'chiêu cổ' nàng.

Hiên Viên Nham làm sao không nhận ra được Diệp Nghi Vân cố tình giở trò, hần nhìn Diệp Nghi Dung đang cúi đầu, cho rằng nàng đang lo sợ và cảm thấy tự ti, chợt, ánh mắt của hần dần trở nên sắc bén, cả người toát lên hàn ý lạnh lẽo, nắm tay siết chặt lại, đưa mắt nhìn Diệp Nghi Vân một lúc, sau đó, bàn tay ở dưới bàn, nhẹ nhàng chạm vào tay Diệp Nghi Dung, bàn tay to xòe ra, nắm chặt lấy tay nàng. Diệp Nghi Dung nhìn thấy tay mình bị Hiên Viên Nham nắm, nàng cố gắng giật ra, nhưng chống cự thế nào cũng vô ích, Hiên Viên Nham càng siết chặt tay nàng hơn, Diệp Nghi Dung liếc mắt nhìn Hiên Viên

Nham cảnh cáo hấn,sau đó lại cúi đầu,dùng tay còn lại gỡ tay Hiên Viên Nham ra,nàng khẽ nói : "Ngài làm gì vậy,mau buông tay"

"Đừng sợ,có ta ở đây,tuyệt đối sẽ không để bất cứ người nào xem thường nàng,tin ta" Hiên Viên Nham kiên định nói từng chữ.

Diệp Nghi Dung ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Nham,sau đó nhanh chóng thu mắt lại,đầu tiếp tục cúi xuống,nhưng tay không có ý định giật ra nữa.

Nàng không thích ánh mắt của Hiên Viên Nham,trước giờ đều luôn như vậy,mỗi lần nhìn vào,cả lý trí của nàng như bị đôi mắt sâu thăm thẳm đó điều khiển,cho nên,từ trước đến nay,nàng chưa từng dám nhìn lâu vào mắt của Hiên Viên Nham,còn có,cảm giác khi tay hấn chạm vào tay nàng,cũng giống như lần đầu hấn dạy nàng cưỡi ngựa,mỗi lần tiếp xúc gần với hấn,nàng như bị mắc bệnh tim,tóm lại là rất khó chịu.Cảm giác ướt ướt ở tay,nàng cũng không biết rõ,là mồ hôi của Hiên Viên Nham hay là mồ hôi của nàng.

Về phần Hiên Viên Nham,đương nhiên hấn đang lo lắng cho tâm trạng của Diệp Nghi Dung,làm gì có thời gian mà bối rối,hấn còn cho rằng,Diệp Nghi Dung đỏ mặt ở tay,là vì nàng đang lo sợ,cho nên,hấn liếc mắt nhìn Diệp Nghi Vân như thể muốn bắt nàng ta ra từng mảnh.(Tiểu Cố: Ai cần ca lo,lúc tỷ có phản ứng,thì ca lại như thẳng góc,thật hết nói nổi,chẳng trách đeo mặt nạ mà không được vợ).

Diệp Nghi Vân có lẽ cũng cảm thấy sát khí đang bao quanh mình,nàng cố gắng kiềm chế sự sợ hãi,vờ như không phát hiện ra ánh mắt của Hiên Viên Nham đang bám chặt vào người nàng,Diệp Nghi Vân tự an ủi,Hiên Viên Nham chỉ là ham mê nét đẹp bên ngoài của Diệp Nghi Dung,chỉ cần hôm nay để hấn biết được Diệp Nghi Dung tệ hại đến mức nào,nhất định hấn sẽ vì sĩ diện,không nói hai lời mà đã ả ra khỏi vương phủ.

Hiên Viên Dịch ngạc nhiên:"Hả,Diệp Nghi Dung?"

Diệp Nghi Vân gạt đầu,xoay người nhìn Diệp Nghi Dung,môi mông khẽ mở,lời nói tràn đầy dịu dàng và ôn nhu : "Muội muội,có đúng không?"

Diệp Nghi Dung cười lạnh,sau đó ngẩng đầu lên, gương mặt không biểu lộ cảm xúc,lời biếng lên tiếng:"Xưa nay mọi người đều biết Diệp Nghi Dung ta bất tài vô dụng,làm sao có đủ tư cách mà so sánh với Diệp Nghi Vân tỷ"

Lời này vừa nói ra,hiển nhiên là làm trò cười cho mọi người,trong lòng đều là thầm cười nhạo,thật không ngờ Diệp Nghi Dung vô liêm sỉ đến mức không đánh mà khai,tự nhận mình là phế vật.

Diệp Nghi Vân trong lòng là vạn lần đắc ý,cười cười nhìn Diệp Nghi Dung:"Muội muội đừng tự hạ thấp bản thân của mình như thế,nếu không thể múa,hay muội đánh đàn cũng được,chẳng phải lần trước muội vừa mới mua nhạc cụ sao?"

Diệp Nghi Dung mĩa mai:"Thật sự là như vậy,tài nghệ ta dốt nát,nhưng nếu tỷ tỷ muốn ta biểu diễn trước mặt hoàng thượng,ta đành chấp thuận,đến lúc đó,nếu không thể biểu diễn tốt như lời tỷ nói,ta chỉ e rằng tỷ sẽ phạm phải đại tội,chính là...lừa gạt thánh ân"

Diệp Nghi Vân trừng mắt nhìn Diệp Nghi Dung,con nha đầu này,từ khi nào thì mồm miệng leo méo như vậy,nếu nàng thật sự ép ả biểu diễn,đến lúc đó ả không làm được,hoàng thượng lại có ý trách phạt,chẳng phải người gặp họa sẽ là nàng hay sao,con nha đầu này,nói một câu,thì thật sự không chừa cho nàng con đường lui nào.

Hiên Viên Dịch cũng nhìn thấy ánh mắt của Hiên Viên Nham tràn đầy sát ý,nếu cứ tiếp tục như vậy,e rằng hấn không thể trải qua một ngày sinh thần vui vẻ được,cho nên đành lên tiếng giải vây : "Được rồi,được rồi,Diệp Nghi Vân,khanh mau lui xuống đi,trẫm còn muốn thưởng thức những màn biểu diễn khác nữa"

Diệp Nghi Vân bị hoàng thượng thẳng thắn cho lui như thế,nất mặt không thôi,cả thân người cứng ngắt trở về chỗ ngồi.

Diệp Nghi Dung đưa mắt đảo một vòng,trong ánh mắt của mọi người đều tràn đầy sự chế giễu,rõ ràng là bắt măn thay Diệp Nghi Vân,tay Hiên Viên Nham khẽ siết lại,Diệp Nghi Dung cúi đầu nhìn,hấn là đang trấn an nàng,Diệp Nghi Dung ngẩng mặt,đưa mắt nhìn Hiên Viên Nham,trong mắt của hấn là tràn đầy quan tâm lo lắng,hoàn toàn khác hẳn với mọi người ở đây.Diệp Nghi Dung không nhịn được hỏi:"Hiên Viên Nham,có phải ta làm ngài mất mặt rồi không?"

Hiên Viên Nham khó hiểu nhìn Diệp Nghi Dung,có phải hấn đã biểu hiện sai thái độ nên khiến Diệp Nghi Dung hiểu lầm gì không? Nghĩ đến đó,hấn thật sự lo lắng Diệp Nghi Dung hiểu lầm,vội vàng giải thích:"Cái gì mà làm ta mất mặt,đừng nói là nàng không biết,cho dù nàng biết thì ta cũng tuyệt đối không để nàng biểu diễn,nàng là vương phi của ta,sao ta có thể ở trước mặt nhiều người mà múa hát như kỹ nữ được chứ?" Hiên Viên Nham nói không nhỏ không lớn,nhưng đủ để tất cả mọi người trong điện đều nghe thấy.

Kỹ nữ?

Diệp Nghi Vân nghe lời này thì sắc mặt đen lại.

Diệp Nghi Dung nhìn Hiên Viên Nham,lời này quả thật là mắng thẳng vào mặt Diệp Nghi Vân,hơn nữa còn không kiêng dè gì,nói nàng ấy chính là kỹ nữ.Diệp Nghi Dung khẽ cười,Hiên Viên Nham dờ dẩn nhìn nàng,nàng...đang cười với hấn,tuy rằng, chỉ là một nụ cười thoáng chốc,nhưng rõ ràng là nàng đang cười,đây là lần đầu tiên nàng cười với hấn.

Diệp Nghi Dung thừa lúc Hiên Viên Nham lơ là,tay khẽ giật lại,sau đó đứng dậy,cúi đầu nói với Hiên Viên Dịch : "Nghi Dung xin họa một bức tranh vì hoàng thượng" Hiên Viên Nham vì nàng mà suy nghĩ,sao nàng có thể không suy nghĩ cho hấn,hơn nữa,nam nhân xem trọng nhất là sĩ diện,nàng là vương phi của Hiên Viên Nham,nếu ngay một ít tài mọn cũng không biết,chẳng phải sẽ khiến hấn bị người đời chê cười hay sao.

"Bích vương phi,khánh biết vẽ tranh?"

"Chỉ là tài sơ học thiên"

"Tốt,chuẩn bị giấy mực" Hiên Viên Dịch truyền lệnh,hắn vẫn luôn muốn biết,Diệp Nghi Dung ngoại trừ dung mạo xinh đẹp,thì có điểm gì hơn người,mà ngay cả hoàng đế của hắn phải chao đảo,hơn nữa,dựa vào lời lẽ của Diệp Nghi Dung lúc này,tuy là hoàn toàn tự hạ thấp nhân cách của mình,nhưng mà,mỗi một lời mà nàng nói ra,ngay cả hắn cũng cảm thấy khó xử thay Diệp Nghi Vân.Người như vậy,có thật sự chỉ là phế nhân trong lời đồn của thiên hạ không?

Diệp Nghi Dung đề nghị với hoạn quan chọn giấy xuyên chỉ,bút lông cứng,và thêm một chén nước.

Hiên Viên Dịch nhìn Diệp Nghi Dung,không hiểu nàng định làm gì,nhưng cũng hạ lệnh cho hoạn quan nhanh chuẩn bị.

Hiên Viên Nham khó hiểu nhìn Diệp Nghi Dung,hắn khẽ nói:"Nàng thật sự không cần.."

Lần này là Diệp Nghi Dung ngắt lời Hiên Viên Nham : "Yên tâm,ta tuyệt đối sẽ không để ngài thành trò cười cho thiên hạ" Sau đó chậm rãi tiến ra giữa đại điện,cùng lúc hoạn quan trở về,đem một cái bàn đặt trước mặt Diệp Nghi Dung,rồi đặt đặt dụng cụ vẽ lên bàn.

Diệp Nghi Dung cầm mực lên,đặt vào nghiên,tay trái nhẹ nắm lấy vạt áo tay phải,cổ tay khẽ lay động,bắt đầu mài mực,tiếp đó,hòa một ít nước vào,mài mực thật nhuyễn.Bắt đầu cầm bút hạ xuống.

Diệp Nghi Vân khinh bỉ nhìn Diệp Nghi Dung,chờ thời cơ để cười nhạo.

Trong suốt quá trình vẽ,cổ tay Diệp Nghi Dung uyển chuyển nhẹ nhàng,thao tác linh hoạt,cánh tay nhịp nhàng lên xuống nhanh chậm,cọ bút biến hóa nhiều góc độ khác nhau,ngiêng cọ,thẳng cọ,xoay cọ,kỹ xảo hoàn toàn điêu luyện,không giống với loại người mới biết vẽ.

Tranh Thủy Mặc không chỉ đòi hỏi những thứ:dụng cụ,kỹ năng,kĩ xảo,tạo hình cầm bút.

Còn phải phân bố thật khéo léo,thảm mỹ, bố trí vị trí phù hợp, giữ cho tổng quan cảnh vật trong tranh được cân bằng, không quá dày hoặc quá thưa.

Bút pháp, bố cục, dùng mực, màu sắc, tinh thần là 'ngũ tuyệt', quyết định đẳng cấp của bức tranh thủy mặc.

Một lát sau,Diệp Nghi Dung dừng bút,hoạn quan tiến lên,cẩn thận cầm lấy bức tranh,tiến đến vị trí của Hiên Viên Dịch,cúi đầu,hai tay giơ cao bức tranh lên tầm nhìn của Hiên Viên Dịch.

Hiên Viên Dịch ngạc nhiên nhìn bức tranh Cao Viễn* trước mặt,hắn quay sang gọi Mộ Dung Tuyết:"Nàng nhìn xem!"

*Cao Viễn:tranh vẽ phong cảnh về núi non hùng vĩ.

Mộ Dung Tuyết vừa chạm mắt vào bức họa,nàng thần thốt:"Đây chẳng phải là loại tranh thủy mặc sao?"

Lời này vừa dứt,người trong đại điện lại bắt đầu xôn xao.

Lúc Diệp Nghi Dung cho người chuẩn bị,mọi người đều đại khái có thể đoán được,thật không ngờ là tranh thủy mặc.

Hiên Viên Dịch nhìn bức họa Cao Viễn trước mặt,quả thật là không tin nổi,núi non hùng vĩ,sương mù bao quanh,rõ ràng là Diệp Nghi Dung không hề vẽ nước,nhưng hắn vẫn có cảm giác,nước đang chảy,còn có mây bay và thác gầm.Hơn nữa,Diệp Nghi Dung vẽ theo lối tả ý họa,lối vẽ không theo quy tắc nào cả,nhưng lại rất thu hút,nhìn vào bức họa,có thể mơ hồ cảm nhận được tính cách của Diệp Nghi Dung.Bề ngoài tĩnh lặng như nước,nhưng bên trong lại cuộn cuộn như thác đổ.

Hiên Viên Dịch ra hiệu cho hoạn quan xoay bức họa xuống đại điện cho mọi người chiêm ngưỡng.

Tiếng hít khí khe khẽ vang lên,thật sự là tranh thủy mặc,hơn nữa,còn là một kiệt tác hoàn mỹ.

Phải biết rằng,người có thể vẽ được tranh thủy mặc thật sự rất hiếm,cả Đại Triều,người có thể vẽ được một bức thủy mặc tuyệt đẹp như thế,cũng chỉ có đệ nhất tài tử Ngô Bất Chiến,ngẫm đến đây,mọi người đều đồng loạt nhìn Ngô Bất Chiến.

Ngô Bất Chiến cũng kích động không kém khi nhìn thấy bức họa của Diệp Nghi Dung,đường nét sinh động phóng khoáng,tự nhiên mà sống động,bức họa phong cảnh hùng vĩ như thế,thể hiện rõ khí phách của người vẽ.

Khí phách? Ngô Bất Chiến xoay đầu nhìn Diệp Nghi Dung,hắn còn chưa đủ bản lĩnh như vậy,vậy mà một nữ tử như Diệp Nghi Dung lại hoàn toàn thể hiện rõ được khí phách vào trong bức họa?

Đây mà gọi là tài sơ học thiên sao?

Hiên Viên Dịch tươi cười không khép miệng được,vội hạ lệnh cho hoạn quan ban thưởng năm mươi vạn lượng vàng cho Diệp Nghi Dung Tranh thủy mặc ở thời đại này rất hiếm,hắn nhờ vào sinh thần của mình mới có được một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ như thế,quả thật năm mươi vạn lượng vàng không

đáng là gì.

Diệp Nghi Dung cười hữu lễ,sau đó xoay người,trở về vị trí của mình.

`Yêu là thế nào?

Nó đơn giản chỉ là,khi cả thế giới xung quanh đều quay lưng về phía cậu,nhưng sẽ có một người duy nhất,không quan tâm đến bất cứ điều gì,sẵn sàng đưa tay cho cậu nắm lấy.

Tớ không tin,sao lại có một người như thế.

Tùy cậu,sau này khi gặp một người như thế,cậu sẽ hiểu ngay thôi.

Cao Tường,cậu nói xem Hiên Viên Nham có phải là một người như thế không?

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi Úc Vạn Năm Yêu chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giận dữ

Diệp Nghi Dung trở về chỗ ngồi của mình,thư thả xem người tiếp theo biểu diễn,không hề quan tâm đến những ánh mắt khác lạ của mọi người trong điện.Nàng xoay đầu nhìn Hiên Viên Nham,vẫn là nét mặt ôn nhu ngàn năm không đổi,không hề có ngạc nhiên hay khó hiểu.Hắn thật sự là không giống với người khác.

Hiên Viên Nham cũng không để ý đến những ánh mắt tràn đầy phức tạp của mọi người,một lòng chuyên tâm gấp thức ăn cho Diệp Nghi Dung.

Thật ra,trước khi yêu nàng,những lời đồn đại về nàng,đếm bao nhiêu cũng không hết,đến hắn cũng cảm thấy chán ghét.Nhưng bắt đầu từ lúc hắn yêu nàng,những khuyết điểm mà thiên hạ đã nói về nàng,đều hóa thành ưu điểm trong mắt hắn.Cho nên,bất kể nàng làm chuyện gì,thì đó cũng chính là ưu điểm của nàng,không phải hắn đã sớm biết rồi sao,cần gì phải ngạc nhiên nữa.

***

Cung yến kết thúc,tiếng hoạn quan lanh lạnh hô to:"Hoàng thượng bãi giá"

Tất cả mọi người một lần nữa đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Hiên Viên Dịch chậm rãi đi đến vị trí của Hiên Viên Nham,ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn Diệp Nghi Dung,sau đó lại vỗ vỗ vai Hiên Viên Nham,lời nói chứa đầy ẩn ý:"Thật sự rất tuyệt,quả là độc nhất vô nhị"

Hiên Viên Nham không đáp,mắt chỉ lườm Hiên Viên Dịch.

Hiên Viên Dịch cười cười,hai tay đặt ra sau lưng,xoay người rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung,ân cần nói:"Đi thôi"

Diệp Nghi Dung gật đầu,cùng Hiên Viên Nham cũng sải bước đi ra.

Xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài,lúc Diệp Nghi Dung đang đến gần xe ngựa,thì từ phía sau vang lên tiếng gọi của Mộ Dung Thất.

Diệp Nghi Dung xoay đầu lại,lúc này quan lại cũng đã ra về gần hết,nàng nhìn Mộ Dung Thất nét mặt hấp tấp đi nhanh về hướng nàng.

Mộ Dung Thất đến trước mặt Diệp Nghi Dung,liếc nhìn Hiên Viên Nham,hoi thấp người hành lễ với hắn một cái,sau đó ánh mắt ngàn lần phức tạp nhìn Diệp Nghi Dung.

Diệp Nghi Dung nhú mày nhìn Mộ Dung Thất:"Mộ Dung cô nương,có chuyện gì sao?"

"Bích vương phi,ta chỉ muốn hỏi người một chuyện" Mộ Dung Thất lấy lại tinh thần,cố gắng bình ổn lại giọng nói của mình.

Diệp Nghi Dung gật đầu,Mộ Dung Thất liền hỏi:"Rốt cuộc người có quan hệ gì với Hạ Du,có phải người biết huynh ấy không?"

Hiên Viên Nham trừng mắt nhìn Mộ Dung Thất,nàng ta vừa hỏi gì?

Diệp Nghi Dung có quan hệ gì với Hạ Du?

Hạ Du là tên nào?

Diệp Nghi Dung bắt ngờ nhìn Mộ Dung Thất, nghe nàng hỏi, cảm giác chợt dạt lại bắt đầu trôi dạt, nhưng nét mặt vẫn cố bình tĩnh, nàng nói như bất đắc dĩ: "Chẳng phải ta đã nói ra với cô rồi hay sao?"

Mộ Dung Thất lắc đầu thể hiện rõ rằng mình không tin, nàng nhìn Diệp Nghi Dung, nói như chắc chắn: "Người chắc chắn biết huynh ấy"

Diệp Nghi Dung thờ dãi lắc đầu, định lên tiếng phản bác, thì Mộ Dung Thất lại tiếp tục nói: "Vậy tại sao người lại có miếng ngọc bội đó" Mộ Dung Thất đưa mắt nhìn xuống ngọc bội đang treo bên hông của Diệp Nghi Dung.

Ngọc bội?

Diệp Nghi Dung theo hướng của Mộ Dung Thất nhìn xuống thất lưng của mình, quả là có một miếng ngọc bội Nguyên Bảo. Là cái này sao?

"Miếng ngọc bội này hoàn toàn giống với miếng của Hạ Du. không phải, nó xác thực là ngọc bội của Hạ Du"

Diệp Nghi Dung thờ dãi, Mộ Dung Thất nhất định không buông tha cho nàng sao?

"Cô nương, ngọc bội này bên ngoài có rất nhiều, tùy tiện mua một cái cũng có thể giống y như cái này"

Mộ Dung Thất nét mặt càng ngày càng tái xanh, sức khỏe của nàng vẫn chưa hồi phục lắm, ở giữa buổi tiệc thì đã thấy bắt đầu không ổn, nhưng nàng vẫn cố gắng nán lại, chống cự đến cùng, mục đích là đợi cung yến kết thúc, sẽ tìm Diệp Nghi Dung để hỏi rõ.

"Tuyệt đối không phải, trên đời sao lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, rõ ràng là cô lừa ta, cô chắc chắn biết Hạ Du, cô nói cho ta biết, Hạ Du ở đâu?" Mộ Dung Thất càng nói càng kích động, thậm chí thay đổi luôn cách xưng hô, nét mặt của nàng từ xanh thành trắng, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu đổ ra.

Diệp Nghi Dung nhìn mồ hôi đầy trên trán Mộ Dung Thất, lại thêm sắc mặt nàng ấy trắng bệch, nàng lo lắng hỏi: "Sắc mặt cô rất kém, cô làm sao vậy?"

Mộ Dung Thất yếu ớt lắc đầu: "Ta không sao, chỉ cần cô nói cho ta biết Hạ Du ở đâu, ta xin cô nói cho ta biết" Mộ Dung Thất hai tay nắm lấy hai tay Diệp Nghi Dung, hơi mệt mỏi nên khi nói xong, nàng hơi cúi đầu để thở.

"Mộ Dung cô nương, ta thấy cô không được ổn.."

Mộ Dung Thất lại ngẩng đầu lên, nàng nói: "Không sao"

Sau đó cả người đều mềm nhũn, tay không còn sức lực để nắm tay Diệp Nghi Dung, dần dần buông lỏng rồi trượt xuống, Mộ Dung Thất nhân lúc còn ý thức được, gắng gượng người đứng thẳng dậy, nhưng mà dường như thân thể của nàng không nghe theo sự điều khiển nữa, cảm giác như chân cũng bắt đầu cách xa mặt đất, đầu óc quay cuồng, sau đó cả người như thể đang ngã ra phía sau.

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất đột nhiên ngã xuống, nàng vội vàng bước nhanh đến, hai tay giữ lấy eo Mộ Dung Thất, theo phản xạ kéo nàng ấy vào lòng mình.

Mộ Dung Thất mơ hồ cảm nhận được khi nàng còn chưa kịp ngã xuống, thì đã có người kéo nàng vào lòng.

Chợt một đoạn kí ức hiện ra trong đầu.

Lần đầu tiên khi nàng bị một tên háo sắc sàm sỡ, khi ấy một người thiếu niên đã xuất hiện, đưa nàng ra khỏi tay tên háo sắc kia, kéo nàng vào lòng.

Lần thứ hai khi bị người khác bán vào lầu xanh, nàng ra sức chạy, lúc ấy đã từng hi vọng sẽ được gặp lại người thiếu niên ấy, khi nàng tuyệt vọng ngã xuống, người thiếu niên ấy lại một lần nữa xuất hiện đỡ lấy nàng.

Đây là lần thứ ba nàng ngã xuống, nhưng người đỡ nàng lại không phải là người thiếu niên đó nữa.

Nhưng cảm giác này, tại sao quá đỗi quen thuộc như vậy. Ở trong lòng của Diệp Nghi Dung, nàng có thể nghĩ thấy mùi hương hoa nhài nhàn nhạt, cả chiều cao và độ ấm trên người nàng ấy, tất cả đều mang lại cho nàng cảm giác như nàng ấy chính là Hạ Du. Mãi mãi luôn khiến nàng có cảm giác an toàn và muốn dựa dẫm như thế.

Trước khi ngất đi, Mộ Dung Thất nâng miệng khẽ cười, ngoài Hạ Du ra, không ai có thể mang cho nàng cảm giác này.

Rốt cuộc là trùng hợp?

Hay Diệp Nghi Dung mới chính là Hạ Du?

Tùy Viễn nắp ở đằng xa, hần đầu khỏ nhìn trời, đây rốt cuộc là thế nào?

Vì sao lần nào hai người họ gặp nhau, đều diễn lại cảnh này.

Hơn nữa, lần này lại là diễn ở trước mặt vương gia..

Diệp Nghi Dung nhìn Mộ Dung Thất đã ngất đi ở trong lòng mình, nàng cố gắng lay Mộ Dung Thất nhưng không được, vừa định xoay người nhờ Hiên Viên Nham giúp đỡ thì Mộ Dung Quân từ xa vội vàng chạy lại, hành lễ với nàng cùng Hiên Viên Nham xong, cẩn thận kéo Mộ Dung Thất ra khỏi người Diệp Nghi Dung: "Đây là nữ nhi của thần, vương phi, xin đa tạ"

Mộ Dung Quân cố gắng lay Mộ Dung Thất, đưa tay nhẹ vỗ vào mặt Mộ Dung Thất: "Thất nhi, con làm sao vậy, Thất nhi" Hắn chỉ vừa mới cùng trò chuyện với Trương Hộ Bộ một lát, lúc cáo từ ra về, vừa ra khỏi đại điện thì đã gặp tình cảnh này rồi.

Mộ Dung Quân xoay người ra lệnh cho phu xe kéo rèm xe ngựa lên, hắn nhìn Diệp Nghi Dung cùng Hiên Viên Nham về mặt tạ ơn và ái náy, hành lễ rồi vội vàng đỡ Mộ Dung Thất lên xe ngựa.

Diệp Nghi Dung nhìn theo Mộ Dung Thất đến khi nàng vào xe ngựa, rồi mới xoay người lại, lúc này mới chú ý đến nét mặt của Hiên Viên Nham, không hiểu hắn làm sao, nét mặt khó coi đến cực điểm, thậm chí còn đen hơn cả than.

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung, cả người như muốn bốc khói, lúc này chậm một chút nữa thì không chừng hắn đã ném Mộ Dung Thất ra thật xa rồi.

Rõ ràng lúc này hắn nhìn thấy nét mặt của Diệp Nghi Dung thoáng qua nét lúng túng khi Mộ Dung Thất nhắc đến Hạ Du. Lại nhớ đến chuyện Tùy Viễn đã từng bẩm báo lại, suy nghĩ một chút thì rõ ngay, Hạ Du chắc chắn là nữ danh của Diệp Nghi Dung khi nàng cải trang thành nam nhân.

Diệp Nghi Dung vừa định lên tiếng hỏi Hiên Viên Nham, thì thấy hắn đột nhiên phát tay ổng tay áo, nét mặt lạnh nhạt không nói một lời, xoay người đi nhảy lên xe ngựa.

Diệp Nghi Dung ngây người nhìn hành động kỳ lạ của Hiên Viên Nham, nàng khó hiểu đứng nhìn hắn chui vào trong xe ngựa. Mây nhú lại, ngu ngơ suy nghĩ.

Hắn bị làm sao vậy, đột nhiên lại giận dữ, thay đổi thái độ như thế.

Diệp Nghi Dung lắc đầu, cũng tự mình nhảy lên xe ngựa rồi vén màn ngồi vào trong.

Đợi đến khi xe ngựa chạy, Hiên Viên Nham vẫn không nói câu nào, ngồi tựa người về sau, khoanh tay nhắm mắt lại.

Diệp Nghi Dung cũng không muốn tiếp tục để ý đến hành động dờ dơi của Hiên Viên Nham nữa. Nàng tựa người về sau, cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

Được một lúc, Diệp Nghi Dung vẫn không thèm ngó ngang gì đến Hiên Viên Nham, hắn mở mắt ra thì đã thấy nàng đang thư thả nhắm mắt lại, con giận bốc lên, hắn nghiêng răng, giọng điệu có phần tức giận lại như tủi thân: "Nàng thật sự không để ý đến ta à?"

Diệp Nghi Dung lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, nàng nói: "Ta còn tưởng ngài đang đến chu kì MC*" Nên mới thay đổi bất thường như vậy.

*Chu kỳ kinh nguyệt

Chu kỳ MC?

Hiên Viên Nham nhếch nhếch môi, cố gắng phát âm giống Diệp Nghi Dung: "MC, nàng nói cái gì MC?"

"Có nói ngài cũng không hiểu"

"Nàng không nói thì làm sao ta hiểu?"

Diệp Nghi Dung không đáp lại, cười nhạt một cái, im lặng nhắm mắt tiếp. Hiên Viên Nham dù sao cũng là vương gia, hơn nữa tâm trạng lại hay thất thường như thế, đặc biệt là lúc này, nếu nàng nói ra MC chính là chu kỳ kinh nguyệt, chưa biết chừng Hiên Viên Nham vì tức giận mà lời nàng ra pháp trường chém đầu mất.

"Diệp Nghi Dung" Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung không đoái hoài gì đến hắn, hắn tức giận nghiêng răng ken két, phun ra từng chữ qua kẽ răng.

"Nàng không định giải thích với ta về chuyện lúc này hay sao hả?" Hiên Viên Nham trầm giọng hỏi.

Diệp Nghi Dung mở mắt nhìn Hiên Viên Nham, nàng nhú mày: "Lúc này?"

Hiên Viên Nham gật đầu: "Là chuyện giữa nàng và Mộ Dung Thất"

"Ngài muốn biết?"

Hiên Viên Nham lại tiếp tục gật đầu.

Diệp Nghi Dung lại nhẹ nhàng nói: "Cũng không có gì"

"Nàng."

"Hiên Viên Nham,có phải ngài đã quan tâm đến quá nhiều chuyện của ta rồi không?"

"Vậy thì đã sao?"

Diệp Nghi Dung nhếch môi:"Ngài quên rồi sao,chẳng phải trước kia ngài đã từng nói,chỉ cần ta không."

Diệp Nghi Dung vẫn chưa nói hết câu,thì Hiên Viên Nham đã lạnh nhạt lên tiếng:"Đừng nhắc đến trước kia"

Diệp Nghi Dung giật mình nhìn Hiên Viên Nham,ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt,thì đây là lần thứ hai Hiên Viên Nham dùng giọng điệu này nói chuyện với nàng,Diệp Nghi Dung có một chút khó chịu lên tiếng:"Được,vậy ta không nhắc"

Im lặng một lúc,Hiên Viên Nham bắt đầu không kiên nhẫn,tiếp tục hỏi nàng:"Nàng có phải nên giải thích về chuyện của Mộ Dung Thất không?"

Diệp Nghi Dung hồ hững đáp:"Chỉ là tình cờ gặp nhau,không có gì đáng giải thích,hơn nữa,cũng không liên quan đến ngài"

Hiên Viên Nham tức giận mà không thể nói được lời nào,cái gì mà không liên quan đến hắn,nàng có thể nói được câu nào vô tình hơn không.

Hiên Viên Nham nhìn Diệp Nghi Dung tiếp tục thừ thả nhắm mắt lại,hắn trừng mắt nhìn nàng,nhưng dù trừng thế nào, thì nàng vẫn là không thèm mở mắt ra,không chịu ngó ngang đến hắn.

Hiên Viên Nham rầu rĩ vô đầu,tự lẩm bầm một mình:"Ta chỉ hy vọng nàng đừng lạnh lùng như thế nữa"

Khóe mắt của Diệp Nghi Dung khẽ động đậy,nhưng không mở ra.

Trong xe ngựa,bốn bề tĩnh lặng như tờ.

***

Tiểu Cố: Chương này ta thật sự không có cảm hứng để viết,nhưng mà cũng không thể kéo dài ngày ra chương,nên ta đành liều cắn bút viết,có sơ sót mong bà con thứ lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24:

Xin chào,mình là Tiểu Cố. Hiện tại tác phẩm Mang theo hồi ức vạn năm yêu chàng sẽ được Setup Book Team đặc quyền xuất bản. Vì vấn đề bản quyền nên mình sẽ không đăng tiếp được nữa. Xuất bản sẽ được chia làm hai quyển,quyển 1 và quyển 2. Quyển 1 sẽ thêm vào một số nội dung mới ^^.
Hơn nữa số lượng có hạn.Mem nào yêu thích tác phẩm của mình thì liên hệ đặt sách với anh Yun ở đường link này nhé. Thân ái!

LINK

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Hồi ức Vạn Năm Yêu Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.